

พระราชดำริของ
พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว

พระราชทานพรปีใหม่ ๒๕๔๘
แก่พลสภนิกรชาวไทย
เมื่อวันที ๓๑ ธ.ค. ๒๕๔๗

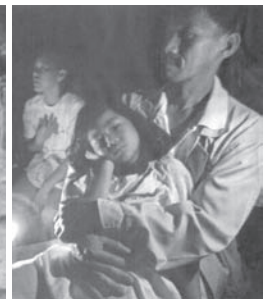
“.....ใกล้ถึงสิ้นปีก็เกิดภัยธรรมชาติครั้งใหญ่ ทำให้สูญเสียชีวิตและทรัพย์สินอย่างร้ายแรง เราคงต้องช่วยเหลือบรรเทาทุกข์ และฟื้นฟูสถานะของบ้านเมืองเป็นการใหญ่ รวมทั้งหาทางป้องกัน เตือนภัยให้มีประสิทธิภาพ

อย่างไรก็ตาม เหตุต่างๆนั้น ได้ทำให้เห็นแจ้งถึงน้ำใจของพวกเราอย่างเด่นชัดว่า ทุกคนใน ผืนแผ่นดินไทย ทั้งทหาร ตำรวจ และพลเรือน มีความสามัคคีกัน ต่างห่วงใยกันด้วยใจจริง ได้ แสดงเจตนารมณ์ที่จะอยู่ร่วมกันโดยสันติสุข และเมื่อเกิดภัยพิบัติ คนไทยไม่ทิ้งกัน ต่างพร้อมเพรียง กันเข้าปฏิบัติช่วยเหลือทันที ด้วยความเสียสละและจริงใจ ไม่เลือกว่าเป็นชาวไทยหรือต่างประเทศ

ข้าพเจ้าอยากกล่าวย้ำแก่ท่านทั้งหลาย เหมือนที่เคยกล่าวมาเมื่อหลายปีก่อนว่า วิถีชีวิตของ คนเรานั้น จะให้มีแต่ความปกติสุขอย่างเดียวไม่ได้ ต้อง มีทุกข์ มีภัย ผ่านเข้ามาด้วยเสมอ อยากจะหลีกเลี่ยงพ้น ในปีใหม่นี้ข้าพเจ้าจึงขอให้ทุกคนรักษาความสามัคคี และ จิตใจอันดีนี้ไว้เป็นนิจ เพราะสิ่งนี้คือลักษณะพิเศษ ที่ ช่วยให้ชาติบ้านเมืองของเราอยู่รอดปลอดภัย และช่วย ให้เราทุกคนอยู่ร่วมกันด้วยความร่มเย็นเป็นสุขมาช้านาน ตราบใดที่เราทั้งหลายรักษา คุณลักษณะนี้ไว้ได้ ก็มั่นใจ ได้ว่า ชาติบ้านเมืองของเรา จะดำรงมั่นคงอยู่ตราบนั้น.....”

(จากหนังสือพิมพ์ข่าวสด

ฉบับวันที่ ๑ ม.ค. ๒๕๔๘)

สารบัญ

สารอโศก

ปีที่ ๒๔(๒๔) ฉบับที่ ๔
เดือนธันวาคม ๒๕๕๗
จำนวน ๔,๐๐๐ เล่ม

๑ ..... พระราชดำรัส

๓ ..... แฉลง : บุญญาวุธหมายเลข ๓ เครื่องวัดความเจริญของบุญนิยม

๔ ..... ปีใหม่ตลาดอารียะ'๕๔ ครั้งที่ ๒๖

๑๔ ..... สวัสดิ์ปีใหม่ใจทศู

๑๕ ..... ลิขิตานาที่กับพ่อท่าน

๒๑ ..... จดหมายจากญาติธรรม

๒๒๗ ..... ขอตั้งชื่อสกุล “มุงมาจน”

๓๐ ..... วันหลวงโรงบุญมั่งสวัสดิ์ ๕ ธันวาคมหาราช'๕๗

๓๓ ..... บันทึกจากปัจฉาสมณะ (ตอน : ฟังตน ไม่แย่ง ไม่แข่ง มีแต่ให้และช่วยฯ)

๗๔ ..... เรียงวลีกวีธรรม

๘๐ ..... จากโลกีย์ถึงโลกุตระ (นายชยันยอม ธนุศิลป์)

๘๒ ..... กว่าจะถึงอรหันต์ (พระราชเถระ)

๘๔ ..... รายงานจากพุทธสถาน (ประจำเดือนธันวาคม ๒๕๕๗)

๑๐๐ ..... สรุปรายงานการประชุมองค์กรต่างๆของชาวอโศก

๑๐๕ ..... ใต้ร่มอโศก (ประจำเดือนธันวาคม ๒๕๕๗)

๑๑๒ ..... บันทึกคนวัด

๑๑๖ ..... เก็บเล็กผสมน้อย : ผัดเบญจมงคล เสริมเสน่ห์

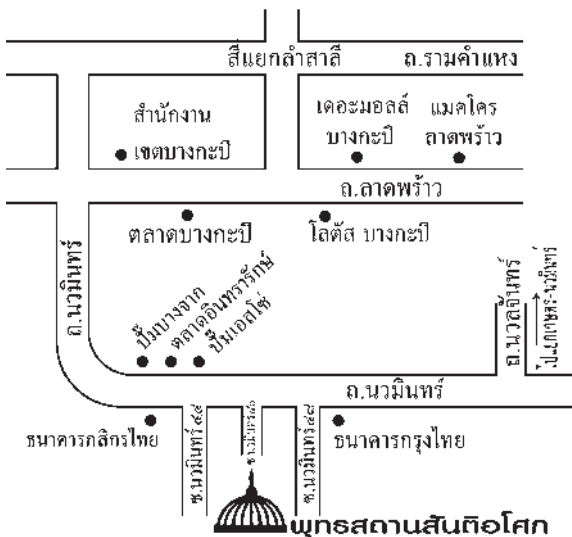
๑๑๙ ..... ธรรมะประทับใจ (๑๐๕)

๑๒๐ ..... น้ำดีจริงหรือ?

๑๒๑ ..... ไร้บุญนิยมสังคมอันตราย : ไม่เกี่ยวจึงรอด

๑๒๓ ..... กรรมตามสนอง

๑๒๗ ..... ทอมดอกพุทธา : ก้าวไปพร้อมกับความมั่นใจ

จุดมุ่งหมายในการจัดทำสารอโศก

- * เพื่อเพิ่มพลังธรรมให้กับผู้อ่าน
  - * เพื่อระลึก ทบทวน สรุปสภาวะธรรม และกิจกรรมที่ได้ทำมา
  - * เพื่อเป็นเข็มทิศชี้้นำการปฏิบัติก้าวต่อไป
  - * เพื่อประโยชน์แก่นุชนรุ่นหลัง
- จะได้อาศัยเป็นข้อมูลในการศึกษาพฤติกรรม และวิธีการดำเนินงานของ“อโศก” อันจะเป็นแนวทางในการสืบสานพระศาสนา

เจ้าของ : มูลนิธิธรรมสันติ บรรณาธิการ : เว็ตรีแซมดิน เลิศบุศย์ สำนักงานและพิมพ์ที่ : โรงพิมพ์มูลนิธิธรรมสันติ ๖๗/๑ ถนนนวนิพนธ์ แขวงคลองกุ่ม เขตบึงกุ่ม กรุงเทพฯ ๑๐๒๔๐ โทร. ๐-๒๓๗๔-๕๒๓๐ หรือ www.asoke.info, e-mail : thatfah2520@yahoo.com ผู้พิมพ์ผู้โฆษณา : นายประสิทธิ์ พินิจพงศ์

บุญญาวุธหมายเลข ๓ เครื่องวัดความเจริญของบุญนิยม

งานตลาดอาริยะปีใหม่'๔๘ เสร็จสิ้นไปด้วยความลงตัวและด้วยความพอใจ จากหลายๆฝ่าย ทั้งๆที่มีเหตุปัจจัยไม่พร้อมในหลายๆด้านด้วยกัน

โดยเฉพาะทุนส่วนตัวจากญาติธรรม นับวันๆมีแต่จะน้อยลงไปเรื่อยๆ(เพราะยิ่งปฏิบัติธรรมก็ยิ่งจนลงไปเรื่อยๆ ตามที่พ่อท่านสอน) แต่ขณะเดียวกันจำนวนผู้มาซื้อก็ยิ่งเพิ่มทวีมากขึ้นทุกปี ยิ่งชาวบ้านเดือดร้อนมากเท่าไร คลื่นมหาชนก็มีแต่จะแน่นหนาแน่นมากขึ้นเท่านั้น จนปีนี้แน่นขนาดที่แต่ละคนแทบไม่ต้องเดิน เพราะมันไหลไปได้เองโดยอัตโนมัติ

แม้กำลังคนขายในแต่ละปีจะมีน้อยไปเรื่อยๆ ส่วนกำลังคนซื้อในแต่ละปีจะมีแต่เพิ่มขึ้นเรื่อยๆ แต่ก็เป็นที่น่าอัศจรรย์ว่า เราก็สามารถแก้ปัญหาให้สำเร็จลุล่วงไปด้วยดีในทุกปี ด้วยพลังแห่ง**ความสามัคคี**และ**พลังสุดยอดของสาธารณโภคี**ทำให้เราต้องกอดคอกันเดิน เพื่อ**รวมแรงรวมทุนและรวมใจ**สู้คลื่นมหาชน

จากเดิมที่เคยเป็นร้านใครร้านมัน ต้องช่วงชิงอุปกรณ์ต่างๆ เพื่อตบแต่งร้านของตัวเองให้สวยงาม เพียงแค่เตรียมงานยังไม่ทันได้ขายก็เหนื่อยไปมากแล้ว แต่เมื่อเรามากอดคอช่วยกันแก้ปัญหา ไม่มีร้านชำร้านเอ็งต่อไป มีแต่ร้าน**รวมน้ำใจบุญนิยม**เป็นหลัก ปัญหาทั้งหลายทั้งปวงก็ทะลุทะลวงแก้ได้หมด ลินค้าใดที่กลัวไม่พอขาย เมื่อมีเงินมากองรวมกัน ก็จัดสรรซื้อสินค้าตัวนั้นมาให้มากๆ แค่นั้นเอง

แม้แต่การเตรียมงานการเตรียมอุปกรณ์การแบ่งเด็กก็ง่ายขึ้น เมื่อเป็นสาธารณโภคี จนค่ายเยาวชนโสภณสัมพันธ์(ยอส.) ที่ทุกๆปีจะเน้นเรื่องการเตรียมงานเป็นหลัก แต่ปีนี้ ได้พัฒนามาเป็นงาน**สัมมนาสัมมาสิกขาของชาวโศก** โดยเปิดโอกาสให้เด็กๆ ได้แสดงออกกันอย่างเต็มที่ มีส่วนร่วมในการบูรณาการทางการศึกษาของเขาด้วย

ตลาดอาริยะหรือบุญญาวุธหมายเลข ๓ จึงเป็นทั้งเครื่องวัดความเจริญของระบบบุญนิยมและเป็นทั้งอาวุธของบุญอันยิ่งใหญ่ที่มายืนหยัดยืนยงนี้ให้โลกได้เห็น ว่า **การให้หรือการเสียสละนี้แหละเป็นทรัพย์แท้ที่สุดของมนุษยชาติ การขาดทุนการกล้านั้นแหละคือการช่วยโลกช่วยตนไปพร้อมๆกัน**

พ่อท่านได้ตั้งข้อสังเกตเป็นเชิงปรัชญาไว้ว่า **“คนจนจริงๆ เท่านั้นจึงจะให้ได้ เพราะถ้าให้ไม่ได้ก็ย่อมไม่ใช่คนจนจริงๆ และคนรวยจริงๆ เท่านั้นเขาจะยอมไม่กล้าให้ เพราะถ้าให้ไปแล้ว เขาก็จะไม่รวยจริงๆ”**

แต่ที่น่าเสียดายนามสกุล **“มั่งมายน”** ส่วนราชการที่จังหวัดอุบลฯ ถือว่าเป็นคำหยาบคายไม่เป็นสิริมงคลและส่อเสียดสังคม ไม่สามารถอนุมัติให้พวกอยากจนทั้งหลาย ที่ต้องการเป็นคนจนจริงๆ ใช้เป็นนามสกุลได้

นี่คือดัชนีชี้บอกว่า งานของพวกเราชาวบุญนิยมยังต้องทำกันอีกหนัก เพื่อให้พี่น้องๆที่**มั่งมารวย**ทั้งหลาย **รักเราให้ได้**

ปีใหม่ ตลาดอารียะ'๔๘ ครั้งที่ ๒๖

๑ านปีใหม่ตลาดอารียะ'๔๘ บุญญานุชิตหมายเลข ๒ ประกาศทฤษฎีเศรษฐกิจศาสตร์บุญนิยม ปีที่ ๒๖ ณ **ชุมชนราชธานีอโศก** ต.บุงใหม่ อ.วารินชำราบ จ.อุบลราชธานี ระหว่างวันที่ ๓๐ ธันวาคม ๒๕๔๗ - ๑ มกราคม ๒๕๔๘ ซึ่งจัดที่ราชธานีอโศกเป็นปีที่ ๘ มีลูกหลานสัมมาสิกขา ลุงป้าหน้าอาชีพ ม.วช. ญาติธรรม สมาชิกเครือข่าย คกร. เข้าพื้นที่ล่วงหน้าช่วยเตรียมงานที่ถึงพร้อมทั้งประโยชน์ตน-ประโยชน์ท่าน นับพันกว่าชีวิต

๑๗-๒๑ ธ.ค. ๒๕๔๗

นักเรียนชั้น ม. ๓ จากโรงเรียนสัมมาสิกขา ๘ แห่ง จำนวน ๑๑๓ คน คือ สันตอโศก, ปฐมอโศก, ศาลีอโศก, สีมอโศก, ศีระชะอโศก, ภูผาพ้าน้ำ, หินผาพ้าน้ำ และราชธานีอโศก เข้าค่าย “ผู้นำเยาวชน” บูรณาการการศึกษา เรื่องการเตรียมงานปีใหม่ตลาดอารียะ'๔๘ เป็นปีแรก โดยมีนิสิต ม.วช. เป็นพี่เลี้ยง และร่วมทำงานภาคสนาม คือ ชนพ่าง, กางซาแลน, โรงครัว, ปรุงอาหาร, ชนพีน, ทำแปลงผัก

นิสิตแพร่คำจาง ธรรมธรรม ผู้ประสานงาน

อธิบายว่า “ค่ายนี้มีเป้าหมายหลัก คือการเตรียมงานปีใหม่ ซึ่งต้องอาศัยแรงงานจากนักเรียน ประมาณ ๓๐๐ คน การประเมินผลของนักเรียน มีการเก็บคะแนนขึ้นกระดานทุกวัน

ทำให้เด็กมีความกระตือรือร้น แข่งขันกันพัฒนากลุ่มของตนเอง รูปแบบการจัดกลุ่มจะแยกตามโรงเรียน เพื่อให้แต่ละโรงเรียนรู้จักศักยภาพและปรับปรุงแก้ไขการทำงานจะเป็นขบวนการกลุ่ม เด็กมีพัฒนาการขึ้น เพราะในกิจกรรมเป็นขบวนการคิด การวางแผน ทำงาน

และสรุปร่วมกัน รวมทั้งการนำเสนอ เด็กๆทำได้ดี
 การประเมินผลประกอบด้วย **ศิลปะเด่น ๔๐**
คะแนน แบ่งออกเป็น ศิลปะทำ ๒๐ คะแนน, สัมมา-
 การระ ๑๐ คะแนน, กิริยา วาจาสุภาพ ๑๐ คะแนน
เป็นงาน ๓๕ คะแนน แบ่งเป็น ตรงต่อเวลา ๕
 คะแนน, สามัคคี ๑๐ คะแนน, กระตือรือร้น ๑๐
 คะแนน, ประสิทธิภาพการทำงาน ๑๐ คะแนน
ชาญวิชา ๒๕ คะแนน แบ่งเป็น วางแผนการทำ
 งาน ๕ คะแนน, การนำเสนอ ๕ คะแนน, การสรุปร่วมกัน ๕
 คะแนน, การสื่อความ การถ่ายทอดชัดเจน ๕ คะแนน, การแสดงออกอย่างเหมาะสม ๕ คะแนน”

๒๓ - ๒๗ ธ.ค. ๒๕๔๗

นักเรียนทุกชั้นปี จากโรงเรียนสัมมาสิกขา ๑๑ แห่ง จำนวน ๕๒๐ คน คือ สันตือโศก
 ปฐมโศก ศีระชะโศก สีมานโศก หินผาพำน้ำ ดินหนองแดนเหนือ ดอยรายปลายฟ้า ภูผาพำน้ำ
 เลไลย์โศก ศาลีโศก และราชธานีโศก เข้าค่าย “**ยุวชนอโศกสัมพันธ์**” ครั้งที่ ๘ **บูรณาการการศึกษา**
 เรื่องเตรียมงานปีใหม่ตลาดอารียะ’๔๘ ณ หมู่บ้านราชธานีโศก ร่วมกันทำงานกับพี่ ม.วช. ตามฐานงาน
 ต่างๆ เช่น โรงครัว ช่าง ไฟฟ้า ประปา กางซาแลน ทำของชำร่วย ๕ ส. อาหารแห้งบิณฑบาต ส่วน
 งานเตรียมพื้นที่ตลาดอารียะและตลาดอาหาร ประกอบด้วยงาน ขนฟาง ทำคอกคิว ขนโต๊ะ และนั่งร้าน
 ลงสินค้า จัดสินค้า กรอกน้ำตาล เคลียร์พื้นที่ กางเตนท์ ปูฟาง ขุดหลุม เตรียมทำคอกคิว

สมณะฟ้าไท สมชาติโก ราชธานีโศก อธิบายว่า “จุดมุ่งหมายของ
 การเข้าค่าย ยอส. ปีนี้คือ **บูรณาการวิชาการในฐานงาน มีการประสม
 ประสานความคิดอย่างเหมาะสมของครูแต่ละโรงเรียนในค่ายนี้ให้เด็กทำงาน**

กลมกลืนเป็นวิถีชีวิตด้วยความเบิกบานแจ่มใส ตื่นตีสี่สี่สิบห้า มีกิจกรรมผ่อนคลาย ภาคค่าพบสมณะ ผู้ใหญ่ฟังสิ่งที่ลึก เป็นการหยั่งรากลึกให้กับเด็ก กิจกรรมสนุกแบบโลกีย์มีน้อยลง เพิ่มกิจกรรมโลกุตระ ให้เด็กเข้าสู่แก่นโลกุตระมากขึ้น เด็กๆเข้าใจอะไรได้ดีขึ้น

การประเมินผลอยู่ในขอบเขตของศีลเด่น เป็นงาน ชาญวิชา เมื่อเด็กทำงานแล้วได้ให้ การศึกษา เป็นการเรียนรู้ที่ผู้ใหญ่จะต้องดูแลเด็ก ได้ฝึกทั้งผู้ใหญ่และเด็ก มีการประสานงานบอก ผู้ใหญ่ให้ทราบนโยบายก่อน และให้ผู้ใหญ่ทำความเข้าใจกับเด็ก มีการประเมินผลทุกครั้งทำงาน การ ประเมินผลมี ๒ ส่วน คือ ๑. การทำงาน ๒. การแสดงออก

ในปีหน้าคาดว่าจะจัดสัมมนานักเรียนสัมมาสิกขาแบบระดมสมองเกี่ยวกับโรงเรียนของตน จากการศึกษาที่เด็กๆฟังเพื่อนต่างโรงเรียนพูด ทำให้เขารู้สึกว่าปัญหาของตนเองไม่หนัก จึงลดภาวะการเรียกร้อง และถ้าฟังความเห็นของเด็กบ้าง เด็กจะผ่อนคลายและสบายขึ้น ค่ายนี้เด็กๆมีความเบิกบาน ลุยงาน เหนื่อยเต็มที่ร่วมกัน และได้หยั่งรากลึก”

❁ ๒๘ ๕.๑. สัมมาสิกขาทุกแห่งตั้งแต่ชั้นอนุบาล-ชั้นมัธยมปลายและนิสิตสัมมาสิกขาลัย วังชีวิต ทุกวิชาเขต รับขวัญธรรมจากพ่อท่าน

ประชุมมหาเถระที่เรือท้าวแกนพญามูล

❁ ๒๙ ๕.๑.

ถือเป็นวันสุกดิบของงาน ซ้อมเปิดตลาดก่อนถึงวันจริง แต่ละโซนทดลองบริการอาหารให้ แก่ญาติธรรมและนักเรียนที่มาช่วยงานและร่วมงาน ว่า จะมีปัญหา-อุปสรรคอย่างไรบ้าง นอกจากนี้เป็นครั้งแรก ที่ได้นิมนต์สมณะ-สิกขมาตุมาฉันภัตตาหารที่บริเวณ ตลาดอาหาร เป็นการทำบุญในตลาดอาหารก่อนถึงวันจริง และวันนี้เริ่มการแสดงภาคค่าของพุทธสถาน ปฐมอโศกและสังฆสถานหินผาฟ้าน้ำ

บ้าย ปฐมนิเทศน์พ่อให้แม่ให้ที่มาร่วม เสียสละในตลาดอาริยะ

* ภูมิประเทศและบรรยากาศของงาน

ภูมิประเทศของบ้านราชาเปลี่ยนไป สวยงามขึ้น มีแปลงผักสีเขียวสดชื่นให้เห็นทั่วทั้งชุมชนรวมทั้งสวนกสิกรรมริมแม่น้ำมูลสุดลูกหูลูกตา บ้านเรือนในชุมชนหรือบริเวณอาคารสถานที่ต่างๆจัดตกแต่งด้วยศิลปะกลมกลืนกับธรรมชาติอย่างเรียบง่าย เป็นเสมือนจุดพักกายและสายตาเป็นระยะๆไว้ให้นั่งพักผ่อนพูดคุยกันหลายแห่ง นับเป็นเมืองของศิลปินโดยแท้ เริ่มจากสวนหินข้างเขื่อนศูนย์สัญญาที่มีรูปปั้นพญาแร้ง(ที่ยืนอยู่หน้าเวทีธรรมชาติเมื่อปีที่แล้ว)ยืนอยู่บนขอนไม้ที่พาด อยู่บนซากต้นตะเคียน หรือสวนหินบริเวณเขื่อนโสหล่มและเขื่อนเพ็งกัน มีพญาหงส์ประดับตกแต่งอยู่ ๔ ตัว และลานหินบริเวณสามแยกทางไปโรงครัว สิ่งที่น่าสนใจของผู้พบเห็นคือต้นไม้ยักษ์ไร้ใบ ๒ ต้น บริเวณหน้าเขื่อนศูนย์สัญญา พ่อท่านให้ชื่อว่าต้นพิลึก-พิลั่น หรือต้นกรรม-ต้นวิบากเป็นต้นไม้ตายแล้ว มีกิ่งก้านพันเกาะเกี่ยวกัน ยืนตระหง่านเป็นปริศนาธรรมให้ผู้พบเห็นได้ขบคิดตาม ภูมิธรรม เป็นการแสดงศรัทธาต่อศาสนาอีกอย่างหนึ่ง ที่เกิดขึ้นที่บ้านราชา ขอขอบพระคุณชาวบ้านราชาในเรื่องของการเอาใจใส่สุขภาพของผู้มาร่วมงาน บริการน้ำร้อนสำหรับดื่มตลอด ๒๔ ชั่วโมงที่โรงครัวตลอดงาน

* ตลาดอาหาร

เปิดจำหน่ายตั้งแต่ ๖ โมงเช้า - ๔ โมงเย็น เป็นปีแรกที่มีการบริหารจัดการแบบสาธารณโภคีทั้งหมด โดยพี่น้องแต่ละพุทธสถาน-สังฆสถาน-ชุมชน-กลุ่มต่างๆ ที่ต้องการมาจำหน่ายอาหารลงขันร่วมกันตามกำลังทรัพย์ ใครมีเงินลงเงิน ใครมีแรงลงแรง หรือลงทั้งเงินและแรงก็ไม่ว่ากัน เพราะงานนี้พวกเราทุกคนล้วนเป็นเจ้าของ โดยมีสไตร์กลางรับผิดชอบจัดหา-จัดซื้อและบริการวัตถุดิบ ปีนี้จัดแบ่งอาหารและมีแม่ข่ายรับผิดชอบออกเป็น ๔ โซน(zone) ดังนี้ **ก้วยเตี่ยว-ปลूमอโศก**รับผิดชอบ, **ข้าวราดแกง-ชมร.** สาขาหน้าสันตโศกรับผิดชอบ, **ขนม-สลัด-คาลิโอโศกและสีมอโศก**รับผิดชอบ, **อาหารอีสาน ข้าวเหนียวส้มตำ ข้าวปุ้น-ราชธานีโศกและศิระชะโศก**รับผิดชอบ กลุ่มใดอยากทำอาหารชนิดใดใน ๔ โซนนี้ก็เข้าร่วมทำได้เลย

พื้นที่ของตลาดอาหารได้ขยายให้กว้างขึ้นกว่าเดิม ทางเข้าตลาดอาหารใช้เรือตกแต่งเป็นประตูทางเข้า ทางขวาเป็นร้านน้ำหวานของทีมีศิษย์เก่าสัมมาสิกขา ทางซ้ายเป็นโซนอาหารต่างๆจัดเป็นรูปตัวแอล(L) เริ่มจากศิระชะโศกนำข้าวเกรียบผัก-ผักทอง-เผือก-มัน จำนวน ๒ ต้น มาทอด

จำหน่าย ขายเป็นหมดภายใน ๒ วัน ถัดมาเป็นอาหารอีสาน บ้านเฮาดั้งเดิม ข้าวเหนียว-ส้มตำ ข้าวบูน-น้ำยาปลา มีกลุ่ม ภูผาฟ้าเข้าร่วมขายขนมจีนน้ำเงี้ยว-แคบเจ ถัดมาเป็นสลัดผัก ขนมหวาน ข้าวราดแกง ข้าวผัด ผัดซีอิ๊ว และร้านสุดท้าย หักมุมไปทางขวา เป็นก๋วยเตี๋ยวน้ำ ราดหน้า ข้าวโพดคั่ว น้ำเต้าหู้ปาห้องโก้ โดยเฉพาะข้าวโพดคั่วมีผู้มาใช้บริการเข้า คิวยาวเหยียดตลอดทั้ง ๓ วัน มีการตกลงว่าในปีหน้าจะ เพิ่มเต้าหู้ข้าวโพดอีก ๒ เต้า เพื่อรองรับพี่น้องที่มาใช้บริการให้เพียงพอ

และสุดท้ายเป็น**เวทีชาวบ้าน** เป็นเวทีการแสดง ต่างๆของพี่น้องญาติธรรมหมุ่นเวียนกันไปในแต่ละวันมี **วงดนตรีฆราวาส ยากเข็ญ**แสดงเป็นหลักอยู่บนเวที จุดขาย ครอบแกลงอาหารจานละ ๑ บาท อยู่บริเวณกึ่งกลางของ ตลาดอาหาร และ**จุดล้างจาน**ที่จัดไว้ให้ผู้มาใช้บริการได้ช่วย แบ่งเบาแบ่งบุญกันไป ซึ่งปีนี้พี่น้องให้ความร่วมมือช่วยกัน ล้างจานมากถึง ๘๐%

ปีนี้ตลาดอาหาร กำไรอารียะ ๒๙๓,๗๕๙ บาท

* ตลาดสินค้า

เปิดจำหน่ายตั้งแต่ ๘ โมงเช้าถึง ๔ โมงเย็น มี ทั้งหมด ๗๔ ร้าน น้อยลงกว่าปีที่ผ่านมา เพราะมีการเริ่ม รวมร้านจำหน่ายสินค้ายอดฮิตติดอันดับความต้องการของ ประชาชนเข้าด้วยกัน เป็นระบบสาธารณโภคี โดยร่วมกัน ลงขันกันซื้อสินค้ารวมกัน คือ เครื่องครัว พลาสติก น้ำมัน

และน้ำตาล ใช้ชื่อ **“ร้านรวมน้ำใจบุญนิยม”** แยกเป็นร้านใหญ่ขายสินค้าร้านละ ๑ ชนิด เป็นจำนวนมาก จนหลายคนตั้งข้อสังเกตว่าจะขายหมดหรือเปล่า แต่ปีนี้ประชาชนมาซื้อสินค้าเพิ่มขึ้นเกินความ คาดหมาย และบางร้านไม่จำกัดจำนวนการซื้อสินค้า ทำให้สินค้าหลายร้านหมดลงในวันที่ ๓๑ ธ.ค. เช่น ร้านรวมน้ำใจที่ขายเครื่องครัวกลายเป็นลานจอดรถในเวลา ๑๐ โมงเข้าไปทันที สินค้าแปลกใหม่ในตลาดครั้งนี้คือรถปิกอัพป้ายแดง ๒ คัน โดยเปิดให้ผู้สนใจลงชื่อจองกันไว้ก่อน ซึ่งมีผู้มาลงชื่อจองไว้ ๖๐ กว่าคน และกำหนดจับฉลากผู้โชคดีและสำรองที่มีความพร้อมในการซื้อทันทีในวันที่ ๑ ม.ค. ๒๕๕๘ เวลาบ่ายโมง ผลปรากฏว่าผู้โชคดีเป็นญาติธรรมจากปฐมอโศกคือคุณอนันต์ และสันติอโศกคือ คุณ หนูพิน

ยอดขายสินค้า ๑๕,๒๘๔,๒๙๕ บาท กำไรอารียะ ๖,๕๑๒,๐๘๘ บาท

ตลาดอาหารและตลาดสินค้า งดรับธนบัตรใบละ ๕๐๐ และ ๑,๐๐๐ เพื่อป้องกันมิฉ้อฉล

นำเบงค์ปลอมมาสร้างอาชีพใหม่ หากผู้ใดนำธนบัตรดังกล่าวมา ต้องไปแลกเบงค์ย่อยที่แผนกการเงิน
 ชั้น ๒ เอื้อนศูนย์บุญ และเป็นการพัฒนาผู้ซื้อในการเตรียมพร้อมในการมาซื้อสินค้าในตลาดอารียะปีต่อไป
**ปีใหม่นี้พวกเราได้ให้ของขวัญแก่พี่น้องประชาชน บางคนสะสมเงินทั้งปีเพื่อมาซื้อสินค้า
 ที่นี้ ด้วยมั่นใจว่าถูกที่สุด มั่นใจว่าชาวบุญนิยมมาเสียสละอย่างแท้จริง เป็นงานที่คนซื้อที่ตั้งใจมาซื้อ
 คนขายที่ตั้งใจมาขาย** แม้พวกเราจะไม่ร่ำรวยเงินแต่เมื่อหันมาใช้ระบบสาธารณสุขภาคี ก็สามารถจัด
 งานบุญขึ้นได้ ตลาดอารียะเป็นงานยัญพิธีของการให้ **ที่ให้ได้มากที่สุด** ทำประโยชน์ให้สังคม โดยไม่
 เอาจากสังคมกลับคืนมา เพราะทวนกระแส เขาขายของให้รวย แต่ชาวโศกขายของให้จน มีทิศทาง
 ของชีวิตในแนวโลกุตระ **เพราะเราล้วนมุ่งมาจน**

* การแสดงภาคค่ำ

เริ่มการแสดงตั้งแต่คืนวันที่ ๒๙ ธ.ค.๒๕๕๗ - ๑ ม.ค.๒๕๕๘ ตั้งแต่เวลา ๑๘.๓๐-๒๐.๓๐ น.
 เนื่องจากกระแสความศรัทธาของเพื่อนร่วมโลกที่บาดเจ็บและจบชีวิตลง เพราะเหตุการณ์คลื่นยักษ์
 สึนามิ ทำให้ผู้แสดงของพุทธสถาน-ชุมชน-กลุ่มต่างๆบอกรงดการแสดง **ทั้งๆที่ได้ชักชวนและเตรียม
 การแสดงมาแล้ว** ต่างจากปีที่ผ่านมาที่ต่างก็อยากจะทำแสดง ทำให้การแสดงในปีนี้มีเพียงวันละ ๑-๓
 รายการเท่านั้น แล้วต่อด้วยการแสดงธรรม คืนวันที่ ๓๐ ธ.ค. แสดงธรรมโดย**สมณะเพื่อพุทธ ชินธโร**
 วันที่ ๓๑ ธ.ค. แสดงธรรมโดย**สมณะเดินดิน ดิถีวิโร** และวันที่ ๑ ม.ค.๒๕๕๘ แสดงธรรมโดย
พ่อท่านสมณะโพธิรักษ์ ที่ต่างล้วนให้รำลึกถึงมรณานุสสติ อย่าประมาทในวัย ปรากฏว่ามีคนมาฟัง
 มากกว่าตอนเช้า เพราะไม่ต้องเตรียมทำอาหารหรือเตรียมเปิดร้านขายสินค้า และไม่ยุ่ง เป็น
 สิ่งแปลกใหม่ของรายการภาคค่ำที่หลายคนประทับใจและอยากให้เป็นอย่างนี้ตลอดไป

* **รายการที่เยือนศูนย์สุขภาพ**

เวลา ๐๓.๓๐-๐๕.๓๐ น. ธรรมะรับอรุณเพื่อชาวบุญนิยม ส่งท้ายปีเก่าต้อนรับปีใหม่ โดยพ่อท่านสมณะโพธิรักษ์ ตั้งแต่วันที่ ๓๐ ธ.ค. ๒๕๔๗ - ๑ ม.ค. ๒๕๔๘ โอโศกพันธ์ุแท้ควรวนขยายหาที่ปมาฟังให้ได้

* **รายการพิเศษ ๐๙.๐๐-๑๐.๓๐ น.**

๓๐ ธ.ค. รองผู้ว่าราชการจังหวัดอุบลราชธานี **นายอำนาจ ส่งเสริม** เป็นตัวแทนผู้ว่าราชการจังหวัด ซึ่งติดราชการด่วน กล่าวเปิดงานว่า "...สมัยผมเป็นนายอำเภอ ท่านคิระ แสงมณีเป็นผู้ว่าฯ ได้นำนายอำเภอทุกคนรวมทั้งผมด้วย มารับการอบรมและปฏิบัติธรรมที่ราชธานีโอโศกที่นี่ ผมได้รับความรู้พอสมควร โดยเฉพาะเรื่องเศรษฐกิจพอเพียง ซึ่งราชธานีโอโศกและอโศกหลายๆแห่งได้ดำเนินการ ถือว่าเป็นตัวอย่างที่ดีแก่พี่น้องประชาชนทั่วทั้งประเทศ

กระผมรู้สึกเป็นเกียรติและมีความยินดีเป็นอย่างยิ่งที่ได้มาเป็นประธานเปิดงานปีใหม่อโศก'๔๘ ในครั้งนี้ จากรายงานของท่านนายอำเภอรินชราภ ทำให้ทราบวัตถุประสงค์และความเป็นมาของการจัดงาน จึงรู้สึกยินดีเป็นอย่างยิ่ง เมื่อทราบว่าจัดงานต้อนรับปีใหม่ส่งท้ายปีเก่าเปี่ยมไปด้วยบุญกุศลให้เกิดขึ้นเป็นปีที่ ๘ แล้ว ในจังหวัดของเรา โดยเฉพาะอย่างยิ่ง **ตลาดอารียะ นับเป็นสิ่งมหัศจรรย์ของเมืองไทยและของโลกที่เดียว** ที่ผู้ขายยอมขายขาดทุน ด้วยใบหน้าที่ยิ้มแย้มอ้มบุญ ซึ่งตรงกับกระแสพระราชดำริสของพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว รัชกาลปัจจุบันที่เคยพระราชทานเอาไว้ว่า

ขาดทุนของเราเป็นกำไรของเรา หรือเราขาดทุนเราก็ได้กำไร “Our loss Our Gain” นั่นคือ
ทุกๆท่านได้เสียสละ ได้ให้แก่คนอื่น ซึ่งเป็นกำไรคือบุญกลับมา นับว่าเป็นสิ่งที่มีค่ายิ่ง และคนที่
ทำได้เช่นนี้ต้องเป็นคนมีบุญ ได้ปฏิบัติธรรมชำระจิตใจ แถมสินค้าที่นี้ยังเป็นสินค้าไร้สารพิษ ไม่เป็น
อันตรายต่อผู้บริโภคอีกด้วย

ผมได้ดูคนที่มาเที่ยวชมงาน ได้มาซื้อของต่างๆมากมายทีเดียวครับ ก็ต้องกราบขออภัยที่
ต้องล่าช้าเกินกว่าเวลา เพราะต้องวกไปวนมาติดคนเป็นจำนวนมากที่เข้าคิวซื้อของตามที่ตั้งต่างๆ ซึ่งเป็น
ที่น่าภาคภูมิใจ

ผู้มาเที่ยวงานนอกจากจะได้สินค้าราคาต่ำกว่าทุนไปใช้ที่บ้านแล้ว **ยังได้รับอาหารกายเพียง
จานละ ๑ บาท** ซึ่งมองดูแล้วอยู่ทางไหนครับ ก็หาไม่ได้ในที่ไหนอีกแล้ว ในยุคเศรษฐกิจเช่นนี้ และ
ท่านยังได้อาหารใจจากพระคุณเจ้า และจากปฏิบัติการณ์ของผู้ทรงความรู้อีกหลายท่าน

กระผมจึงขอขอบคุณชาวชุมชนราชนาโศกและญาติธรรมทั่วประเทศ ที่มาร่วมแรงร่วมใจ
เสียสละจัดงานปีใหม่’๔๘ ผมอยากให้เห็นจังหวัดต่างๆทั่วประเทศได้จัดงานปีใหม่เช่นนี้ เพื่อสังคมเรา
จะได้อยู่เย็นเป็นสุขทุกคน จะได้มีส่วนแบ่งปัน พึ่งพา เกื้อกูลซึ่งกันและกัน ...ขอให้ตลาดอาริยะ’๔๘ นี้
เป็นที่พึ่งที่หวังของประชาชนทั้งญาติธรรมและพี่น้องทั่วไป.....” เสร็จแล้วรองผู้ว่าฯและแขกผู้มีเกียรติ
รับของที่ระลึกจากพ่อท่าน

๓๑ ธ.ค. มหาเถระ ๕ รูป ปาฐกถาธรรม **“พลีชีพให้ถึงโลกุตระดีไหม?”** โดย *สมณะ
แก้วกาว สรณีย์โย, สมณะกลางดิน ไสรัจใจ, สมณะเสียงศีล ชาตวโร และสมณะผืนฟ้า อนุตตโร*
ดำเนินรายการโดย *สมณะบินบน ถิรจิตโต*

๑ ม.ค. ๒๕๔๘ รายการ **“แพทย์ทางเลือก กับเลือกเป็นแพทย์เสียเองดีไหม?”** โดย
น.พ.สมนึก ศิริพานทอง, ท.ญ.ฟากฟ้าหนึ่ง อโศกตระกูล, น.พ.แสนดิน ดำเนินรายการโดย *สมณะ
เดินดิน ดิกขวิโร*

บ่าย ๒ โมง พ่อท่านสมณะโพธิรักษ์เป็นประธาน ประชุมตกลงเรื่องการเดินทางไปช่วยเหลือ
โครงการ **“ซัซขวัญชาวใต้”** ร่วมกุ้ใจพี่น้องภาคใต้ที่ประสบภัยจากคลื่นยักษ์สึนามิ ในนาม **สถาบัน-
บุญนิยม** ร่วมกับ **ศูนย์ส่งเสริมและพัฒนาพลังแผ่นดินเชิงคุณธรรม** กำหนดออกเดินทางในวันที่

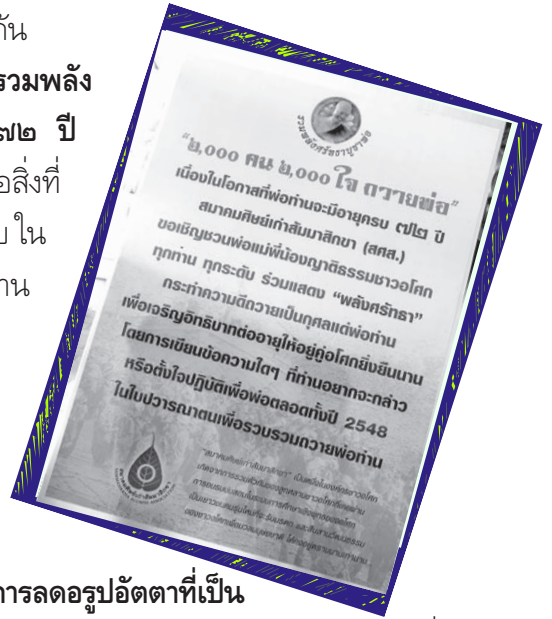
๑๐-๒๑ ม.ค. ๒๕๔๘ ที่ปทุมโมโคก โดยรถบัส ๑๒ คัน

๒ ม.ค. เวลา ๐๕.๐๐-๐๘.๐๐ น. ร่วมกัน**สรุปงาน** และ**ยุทธการเก็บบุญ** ทั้งนักเรียนสัมมาสิกขา-ญาติธรรมร่วมกันเก็บบุญ ปีนี้ไม่ต้องเก็บฟาง เพราะจะกลายเป็นแปลงปลูกผักของบ้านราชาต่อไป ไม่ต้องเก็บซาแลน ทำให้การเก็บบุญไม่มากเท่าปีที่ผ่านมา สามารถเสร็จเรียบร้อยอย่างรวดเร็ว

ในงานนี้ใช้**ป้ายเหลือง** เพื่อเป็นสัญลักษณ์ว่าเป็นผู้มาร่วมงานและช่วยงาน สามารถรับประทานอาหารในตลาดอาหารได้ฟรีและสามารถให้ถูกเรียกใช้ได้เช่นกัน

สมาคมศิษย์เก่าสัมมาสิกขา จัดทำใบอธิษฐาน **รวมพลังศรัทธาบูชาพ่อ แต่...พ่อผู้ไม่เคยเหน็ดเหนื่อย ครบรอบ ๗๒ ปี** แจกแก่ผู้มาร่วมงาน สำหรับเขียนความตั้งใจที่จะปฏิบัติหรือสิ่งที่ท่านต้องการพูดกับพ่อ ในวาระที่พ่อท่านจะมีอายุครบ ๖ รอบ ในปีพ.ศ.๒๕๔๙ สามารถส่งได้ที่สมาคมศิษย์เก่าฯ ตามงานประจำปีต่างๆของชาวอโศกหรือที่สันตือโคก

ทางโรงพยาบาลสรรพสิทธิประสงค์ได้แจ้งขอรับบริจาคโลหิตช่วยผู้ประสบภัยจากสึนามิ ปรากฏว่ามีสมณะและญาติธรรมไปเสียสละร่วมบริจาค ๔๐ กว่าชีวิต

ปีนี้ได้เห็นพัฒนาการด้านโลกุตรธรรมของพวกเรา **ในการลดรูปอัตตาที่เป็นรูปธรรม** โดยร่วมลงขันในตลาดอาหารและตลาดสินค้าเป็นระบบสาธารณโภคี ร่วมทำอาหารตามที่หมู่กำหนดไม่ทำอาหารตามที่ตนต้องการหรือไม่ขายสินค้าที่ตนต้องการมาขายสินค้ายอดฮิตที่ประชาชนต้องการและบอกราคาแสดงของกลุ่มตนเอง เพื่อมอบเวลาให้สมณะแสดงธรรม

ตลาดอาริยะ นวัตกรรมใหม่ของสังคม พิสูจน์เศรษฐศาสตร์บุญนิยม ยิ่งให้ไปยิ่งมีความสุข “ให้” จนกลายเป็นวัฒนธรรมของชาวอโศก ยืนหยัดมาถึง ๒๖ ปี ด้วยความเข้าใจในธรรมะของพระพุทธเจ้า

ที่พิเศษว่า การให้ การเสียสละ เป็นสิ่งที่ดี เป็นบุญโลกียะ หากเราทำได้ลดอัตตา ลดกิเลส ยอมกันได้ ไม่ถือสา ก็จะได้บุญโลกุตระ two in one เลยทีเดียว

ขออนุโมทนาบุญกับทุกชีวิตที่ร่วมเสียสละในงานปีใหม่ตลาดอาริยะ'๔๘ ขอมอบของขวัญปีใหม่อันล้ำค่าที่พ่อท่านสมณะโพธิรักษ์ ผากไว้ในช่วงท้ายของการแสดงธรรม ช่วงทำวัตรเช้าวันที่ ๑ มกราคม ๒๕๔๘ ว่า

“....การตายการเกิดเป็นเรื่องการหมุนเวียนในสังสารวัฏ ถ้าเราทำโอปปาติกะของเราให้ดี สร้างกรรม สร้างวิบากอันนั้นไว้เป็นสัมภาระวิบากที่ดี อันนั้นเท่านั้นแหละเป็นที่พึ่ง เป็นกัมมปฏิสรโณ เพราะฉะนั้นเราได้พึ่งสิ่งเหล่านั้นแน่นอน เราไม่ได้พึ่งพรอกทรัพย์สินเงินทอง เพชรนิลจินดา คุณไม่ได้พึ่งมันจริงหรือ ชาตินี้ ชาติหน้า ชาติไหน ไปอีกนานับชาติที่คุณจะดำเนินต่อไป อันนั้นไม่ใช่ของจริง มันชั่วแวบชั่ววับ ผ่านมาแล้วผ่านไปอาศัยมันก็เท่านั้นเอง แต่สิ่งที่เราได้พึ่งจริงๆคือกรรม กัมมปฏิสรโณ อันนี้เป็นล้ำค่า ให้ดี

วันนี้ฟังธรรมนี้แล้ว ตั้งอกตั้งใจดีๆ เราต้องการผนีก ผนีกพลังพุทธ ผนีกพลังสังฆธรรมที่ พระพุทธเจ้าท่านตรัสรู้นี้ โดยแต่ละบุคคลมาผนีกกัน เราเป็นมิตรดี สหายดี สังคมสิ่งแวดล้อมดี เราจะรวมพลังนี้สร้างให้ทุกอย่าง เราทำเพื่อสละ ทำเพื่อผนีกพลังสร้างสรรค์ที่ยิ่งใหญ่มากขึ้น ใหญ่มากขึ้นจะไปช่วยโลกได้มากขึ้น ถ้ากะปริดกะปรอยเล็กๆน้อยๆกระจัดกระจายอยู่อย่างนั้น ไปไม่รอด หรือ

หลายคนที่ยังลังเล หลายคนที่ยังไม่เอาจริง ก็ขอให้มิกำลังกายกำลังใจที่เอาจริง พยายามตัดสินใจให้ได้ อย่าลังเลอยู่เลย พันวิจิกจกให้ได้ แล้วก็ลงมือ พยายามมีเร็วแรง พละกำลังที่จะทำงานหรือสร้างสรรค์หรือทำให้ตนเองเข้ามาสู่มาอยู่ในระบบพลังพุทธนี้ให้ได้ ขอให้ทุกคนมีความสำเร็จ หรือว่าประสบผลที่จะมาผนีกพลังพุทธกันได้ เพื่อจะช่วยตนและช่วยท่านให้ได้ยิ่งกว่านี้ในปี'๔๘ นี้ เป็นรูปเป็นร่างขึ้นมาให้ได้เทอญ.....”

★ ลุกพญาแจ้ง

สวัสดีปีใหม่ใจหดหู่
แม่ธรณีสั่นเขินดูหรือไฉน
แม่คงคาที่เห็นก็เป็นไป
ชีพหมีนแสนจิ่งร้างไร้ได้ทะเล
ชีวิตมีเคราะห์ร้ายให้ฟันฝ่า
จงรู้ทันอนิจจาอย่าสนเท่ห์
ตราบยังมีลมหายใจไม่รวนเร
จะทุ่มเทใจสู้กอบกู้คืน

* อิศรา

๔ ม.ค. ๕๘

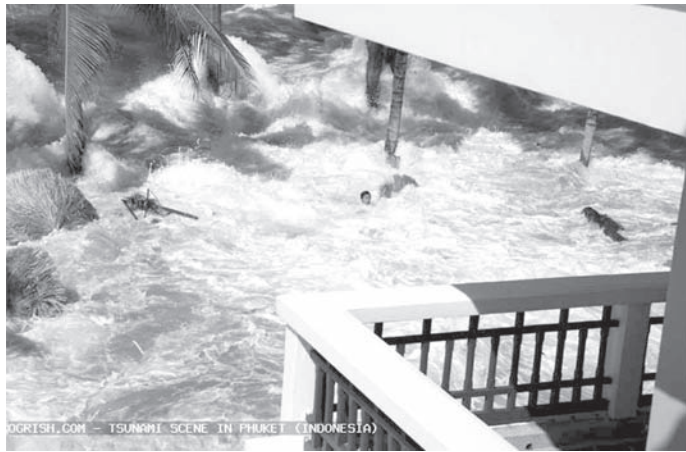
แค่พริบตาเดียว สึนามิคลื่นยักษ์ก็ถล่มทำลายสิ่งที่มีมนุษย์บรรจงสร้างไว้อย่างวิจิตรสวยงามให้ราบเรียบเป็นหน้ากลอง อีกทั้งยังคร่าชีวิตผู้คนเป็นหมื่นเป็นแสน ตามด้วยความสูญเสียอีกนานัปประการ คงเป็นการย่ำยืนย่นอย่างชัดเจนถึงคำกล่าวที่ว่า “มนุษย์นั้นต่ำต้อยยิ่งนักเมื่อเปรียบกับความยิ่งใหญ่ของธรรมชาติ”

ในท่ามกลางความเศร้าสลดนั้น เราต่างได้เห็นธารน้ำใจที่หลั่งไหลต่อเนื่องไม่ขาดสาย เพื่อช่วยแบ่งปันตามทุกข์โศกของเพื่อนมนุษย์ด้วยกัน อย่างเร่งรีบพร้อมเพรียง เป็นภาพตามองตงามที่เกิดขึ้นและเป็นธรรมชาติอย่างแท้จริง

กรณีการเกิดคลื่นยักษ์สึนามิถล่มภาคใต้ พื่อท่านมีความคิดเห็นอย่างไรคะ

★ ก็เป็นเรื่องของธรรมชาติที่มีการเกิด แก่ เจ็บ ตาย ไม่ละเว้นในวิภูฏสูงสารหรือในมหาจักรวาลนี้ มันอยู่ภายใต้สัจธรรมของการเกิดขึ้นตั้งอยู่ดับไป โลกนี้มีการเปลี่ยนแปลง มีการเสื่อมสูญ

ไม่มีอะไรเที่ยงแท้คงที่คงเดิม เพราะเมื่อมันแกกก็มีเปลี่ยนแปลง ก็มีผลกระทบดังที่มันเป็นนี่แหละ จะเป็นดินน้ำลมไฟ เกิดมรสุม เกิดฝนตก พายุร้อง พายุผ่า เกิดแผ่นดินไหว เกิดสลาตัน เกิดอะไรก็ได้แล้วแต่ ตามที่มันเป็นอยู่มากมายก่ายกอง ซึ่งก็เป็นธรรมดาของธรรมชาติ

เราเองอยู่ภายใต้มหาจักรวาลนี้ มันก็เป็นอย่างนี้ ดาวมันจะต้องเปลี่ยนแปลง จะต้องถูกอุกกาบาต หรือว่าถูกดาวดวงนั้นดวงนี้มาชนเอา ก็เป็นไปได้ เมื่อเกิดการเปลี่ยนแปลงเช่นนี้ ถ้ามารู้สึกอย่างไร มันก็เห็นความจริงของหลักความจริงที่พระพุทธเจ้าตรัสรู้ว่า **ทุกอย่างก็อย่างนี้ มันไม่พ้นไปจากการเกิดขึ้น ตั้งอยู่ ดับไป เป็นธรรมดาธรรมชาติ** เมื่อเราเองเลี้ยงได้ก็เลี้ยงไป เลี้ยงไม่ได้ก็ต้องยอมรับความเป็นจริง **เพราะฉะนั้นก็อยู่ที่คนที่อยู่ร่วมกับมันโดยไม่ติดไม่ยึดมัน จนถึงขั้นพ้นสภาวะที่จะไม่เดือดร้อนทุกข์ร้อนได้** เท่าที่เราจะมีการดิ้นรน เพื่อให้มันหลุดพ้นความทุกข์ในความยากใน ความเจ็บปวด หรือว่าสิ่งที่ถูกทำลายโดยที่มันไม่น่าจะถูกทำลาย ซึ่งก็ต้องดิ้นรนกันไป ดิ้นรนได้ก็หลุดพ้น ดิ้นรนไม่ได้ก็ต้องเผชิญกับความทุกข์

คนมีจิตวิญญาณเป็นตัวสั่งการ คนประมาทคนวิ่งเข้าไปหามันเอง หรือมันจะมาถึงเราโดยที่เราไม่ได้ปรารถนา ไม่ได้คิดฝันก็เป็นได้ เป็นธรรมดาธรรมชาติ ถ้าพูดไปแล้ว มันก็รวมถึงกรรมวิบากด้วย มีภาวะธรรมชาติมีทั้งกรรมปัจจุบันที่ตนเองทำ ทั้งวิบากของมนุษยชาติที่ต้องเผชิญ ซึ่งตัวเองมีกรรมวิบากอันเป็นอนิจจังโดยอีกเยอะเยอะ เป็นสิ่งที่เราไม่สามารถจะไปคะเนคำนวณต้นตออะไรได้เลย แม้แต่ภัยธรรมชาติสี่สึนามิที่เกิดขึ้น ในทางด้านวิทยาศาสตร์ ทางด้านของโลก ผู้ที่เรียนรู้อะไรเก่งมากมายก็ยังไม่สามารถจะคำนวณได้ว่าวาระนั้น เวลานี้จะมีอะไรเกิดขึ้นให้มันเบี๊ยะๆ เขาก็ยังคำนวณไม่ได้เลย

เราควรนำเรื่องนี้มาเป็นอนุสติ เตือนตนอย่างไร นอกจากมีความเศร้าสลด ร่วมอย่างมากแล้ว

★ เราก็ต้องเรียนรู้ความจริงว่าการที่มันไม่เกิดมาถึงเราก็ดีแล้ว ถ้ามันจะเกิดมาถึงเรา เราเจอเข้าก็คงจะหนักหนาดูเหมือนกัน **เราต้องเห็นให้ได้ว่า ความไม่เที่ยงเป็นความจริงของสังขาร เป็นไตรลักษณ์ที่เกิดขึ้น ตั้งอยู่ ดับไป** เป็นความไม่เที่ยงแท้ ไม่แน่นอนสำหรับความไม่รู้ เกิดเมื่อไรก็ได้ เราไม่รู้ หรือบางทีถึงรู้ก็ยังไม่พ้น หนีไม่ได้ มันก็เป็นธรรมดา **พระพุทธเจ้าท่านให้มีอนุสติ มี**

การระลึกถึงเสมอและพยายามเตรียมตัวโดยไม่ประมาท ผู้ใดเรียนรู้ ผู้ใดสามารถเลี้ยงได้ก็เลี้ยงไป เลี้ยงไม่ได้ก็ต้องวางใจให้เห็นว่าเมื่อเป็นเช่นนี้แล้ว ก็ต้องเป็นเช่นนี้ มันถึงคราวที่จะเป็นเช่นนี้ เราก็คงต้องยอมจำนนอะไรอย่างนี้ เป็นต้น

ขนาดเราปฏิบัติธรรม แต่พอลองคิดว่าถ้าเหตุการณ์นี้เกิดขึ้นกับเรา เราก็คงทำใจไม่ได้เลย

★ เมื่อผู้ใดที่ยังเรียนรู้จิตวิญญาณไม่กระจ่าง ยังไม่สามารถจะวางได้ปลงได้ หรือจริงๆ ก็เข้าใจถึงสังขาร เข้าใจถึงความจริงนี้ยังไม่สมบูรณ์ จนมีพลังอำนาจที่จะทำให้เราเองไม่หวั่นไหว ไม่ถูบบวกไปกับความเปลี่ยนแปลงพวกนี้ สิ่งที่ไม่เที่ยงไม่แท้พวกนี้ เมื่อทำให้เกิดความสูญเสียอย่างที่เราเองยังมีใจโหยหาอาวรณ์ ยังหวงเหวน ยังไม่ยอมให้พราว ยังไม่ยอมให้จาง แต่มันถูกทำลาย ต้องถูกพราวถูกจางไปในบัดดล อะไรอย่างนี้เป็นต้น

ถ้าผู้ที่ยังมีจิตใจหวงเหวนเป็นเรา เป็นของเราอยู่ก็ต้องทุกข์เป็นธรรมดา ยิ่งหวงเหวนมากก็อาลัยอาวรณ์มากและโศกเศร้ามาก ทุกข์ร้อนมากอะไรอย่างนี้ ก็เป็นธรรมชาติของกิเลส ของอุปาทาน ความติดยึด ซึ่งพระพุทธเจ้าสอนไว้ชัดเจน เพราะฉะนั้นผู้ใดมาหัดละ หัดวาง หัดปลง ไม่ติดไม่ยึดว่าสิ่งเหล่านี้ต้องพราวจากกัน ถ้าวางใจได้ว่า ไม่มีอะไรหรอกที่จะไม่พราวจากกัน แล้วเราก็อหัดวางหัดปลงเมื่อถึงเวลาวาระที่ต้องพราวจากกันจะเร็วหรือช้า จะมาโดยรู้ตัวหรือไม่รู้ตัวอะไรก็ตามใจ เราก็คงสามารถที่จะวางใจได้ เพราะเห็นความจริงว่าในมหาจักรวาลนี้ไม่มีใครค้ำฟ้าไม่มีอะไรอยู่ค้ำฟ้า ทุกสิ่งต้อง

เปลี่ยนแปลงไป เคลื่อนย้ายไป สุดท้ายก็แตกสลาย เพียงแต่บางสิ่งอาจจะนานเป็นล้านๆปีบ้างก็ตามแต่เถอะ แต่ในที่สุดมันก็ต้องสูญสลายจนได้ และเราก็ต้องเกิดมาใหม่วนเวียนไปนิรันดรในวัฏสงสารหยุดวนเวียนเด็ดขาดได้ ก็ผู้มีนิพพานถึงปรินิพพานเท่านั้น

ดังนั้นถ้าผู้ใดมาล้างกิเลสที่ยึดติด

ถือว่าสิ่งนั้นเป็นเราเป็นของเรา

เป็นโอฬาริกอัตตา เป็นโมหนมยัตตา เป็นอรูปอัตตา ยึดเป็นของเรา เป็นตัวเป็นตนที่เที่ยงแท้ที่จะต้อง
ได้อยู่เป็นอยู่เสมอๆ มันก็ต้องมีความทุกข์ความเดือดร้อน แต่ถ้าได้มาปฏิบัติธรรมของพระพุทธเจ้าจริง
เรียนรู้ หัดปลง หัดปล่อย หัดวางดับกิเลส เห็นความจริงตามความเป็นจริง จนสามารถหยั่งถึงธรรม
มีจิตที่แข็งแกร่งมีภูมิปัญญารู้เท่าทันว่า **เอออะไรก็ไม่ไชของเรา อะไรเราก็ไม่ยึดมั่นถือมั่นได้แล้วจริง
คนนั้นก็ไม่ใช่ทุกข์ ไม่ใช่โศก ไม่ใช่เศร้า** ถึงมันจะต้องถูกธรรมชาติก็ตี ถูกอะไรก็ตี จะต้องมาทำให้แตกแยก
ทำให้พลัดพรากก็ตาม

? คนที่ไม่ได้ปฏิบัติธรรม เขาก็อดทนต่อความเจ็บปวดได้ โดยไม่บานเขาก็คลาย
ใจได้เหมือนกัน เพราะเวลาจะช่วยเยียวยาเขา แต่เขาจะได้อำนาจอะไรเป็นบทเรียนไหมคะ

★ มันจะไปโดยธรรมชาติ พอหลายๆไปคนที่ยึดติดอยู่ก็ตาม ก็จะค่อยๆเบาบางลงได้
ช้าบ้างเร็วบ้าง หรือบางคนก็ติดยึดไปจนกระทั่งชั่วชีวิต ตายแล้วก็ยังมียาลัชอาวรณ์อยู่ แต่มันก็อาจ
เบาบางลง เป็นธรรมดาธรรมชาติ เพราะฉะนั้นผู้ใดที่ไม่เรียนรู้ แน่นอนมันต้องยึดต้องถือต้องเจ็บ
ต้องป่วยต้องทุกข์ต้องร้อนอย่างนั้นเป็นธรรมดา แต่ถึงอย่างไรก็ตามดังที่กล่าวมาแล้ว **นานๆเข้า
ความรู้สึกก็จะเจือจางไปเอง แต่มันเจือจางไปตามธรรมชาติของสามัญของโลกย์เท่านั้น** หากมัน
มันไม่ได้ดับที่เหตุ มันไม่ดับสูญถาวรยั่งยืนเป็นอันขาด เพราะมันไม่ได้ทำความเข้าใจ ไม่ได้เกิด
ภูมิปัญญาในระดับของอาริยะที่ไม่ติดไม่ยึด เป็นระดับโลกุตระนั่นเอง

เมื่อไม่ได้มาปฏิบัติธรรม ก็ไม่ได้เรียนรู้จนกระทั่งใจของเราเป็นใจที่วางปล่อย เป็นโลกุตระธรรม มีความเข้าใจว่าทุกอย่างหมุนเวียนไม่ติดไม่ยึด **ที่สำคัญคือสามารถรู้จักกิเลสและกำจัดกิเลสได้จริง** **ถูกตัวตนของกิเลสจับตัวไม่เหลือ** ไม่มีกิเลสตัณหาไม่มีอุปาทานอย่างนั้นได้จริง ถ้าผู้ใดไม่ได้มาปฏิบัติมันก็ต้องมีกิเลสอยู่จริง แม้ว่าธรรมชาตินานๆไปจะดูเหมือนมีผลเลื่อนลงไปบ้าง แต่มันก็ไม่หมดหรอก พอเจอเหตุการณ์อย่างนี้อีก ก็จะทุกข์อีกเหมือนเดิม **แต่ผู้ที่มาละมาล้างกิเลสได้แล้ว ถ้าเกิดเจออีกก็ร้อยครั้งก็ไม่ทุกข์อีกแล้ว มันจะต่างกัน** มันจึงไม่ได้เป็นบทเรียนอะไร เพียงแต่รอทุกสิ่งที่เกิดขึ้นมันเลื่อนลง เจ็บจางไป ทำให้ไม่มุ่นไม่ยึดแรงนัก แต่ไม่ได้หมายความว่า เหตุปัจจัยที่เราจะไม่ทุกข์ไม่ร้อนจะหมดไป ดังนั้นถ้าเราไม่ล้างกิเลสอุปาทานอย่างนี้จริง เจอเหตุการณ์อย่างนี้อีก มันก็ทุกข์อีกอย่างเดิม ดีไม่ดีอาจทุกข์ร้อนกว่าเดิมก็ได้

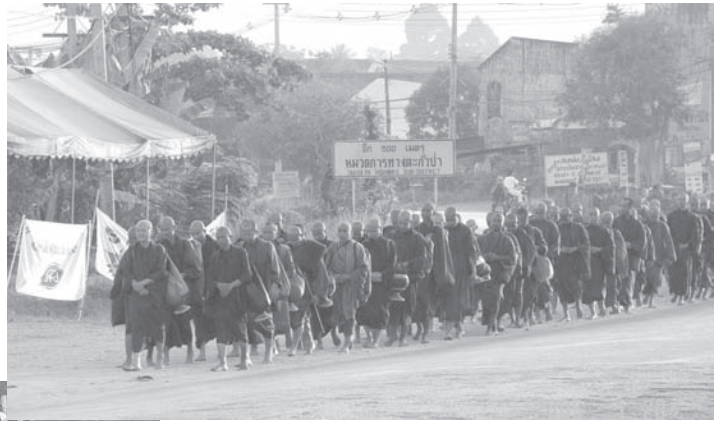
บางคนพูดว่าภัยพิบัติครั้งนี้อาจเป็นเพราะเราสร้างกรรมชาติมากไป

✨ คิดอย่างไรก็ได้ แต่แน่นอนที่สุดอันนี้เป็นบทเรียนที่เราจะต้องเตรียมตัวไม่ประมาท ต้องหาทางป้องกัน เรียนรู้อะไรต่าง ๆ นานา แม้ที่สุดเมื่อพูดถึงธรรมชาติว่า เราสร้างกรรมชาติ มันก็ใช่ก็จริงด้วย แต่ถึงเราไม่สร้างกรรมชาติจริงๆ เรื่องนี้ก็ไม่เหมือนฝนตก น้ำท่วม ที่เราเห็นชัดเลยว่าเกิดจากเราสร้างกรรมชาติ เช่นเราไปตัดต้นหมากรากไม้ทำลายป่า จนทำให้มันไม่มีพลังจะดูดจะดึง จะกั้นจะขวางเพื่อทำให้น้ำวิ่งลงมาช้าหน่อย อย่างนั้นเห็นชัดเจน **แต่นี้เพราะเปลือกโลกเกิดปฏิกิริยา จะว่าสร้างกรรมชาติมันก็ยังไม่ไกล มันไม่น่าจะใช่** แต่จะไปแล้วมนุษย์ก็มีส่วน ถ้าเราไปทำอะไรให้มันสะเทือน ให้เปลือกโลกเกิดรอยร้าว แตกแยกขึ้น **สันามิคราวนี้มันเป็นการแตกของเปลือกโลกใต้มหาสมุทรเป็นหลุมลึกลงไปใต้มหาสมุทรถึง ๓๐-๔๐ ก.ม. แตกไปยาวถึง ๑,๐๐๐ ก.ม.** คิดดูซิ อะไรจะไปทำความกระเทือนได้ขนาดนั้น คนทำไม่ได้หรอก อาตมาจึงว่ามันยังไม่ไกล ถ้าจะว่าไปแล้วแผ่นดินไหว หรือแผ่นดินใต้ทะเลไหว มันไกลเกินที่จะบอกว่าเป็นอำนาจของคน เป็นฝีมือของคนที่ทำลายธรรมชาติ ทั้งที่จริงๆ แล้วคนก็ทำลายธรรมชาติ ทำลายสิ่งแวดล้อมมากมายจริง ที่เห็นๆ ทำให้ดินน้ำลมไฟไม่สะอาด ไม่สมบูรณ์ ซึ่งเป็นฝีมือคนด้วยจริงๆ และตัวเองก็ได้รับผลกระทบจากธรรมชาติที่สูญเสียบกพร่องนั้น ก็เห็นอยู่ เพียงแต่เหตุการณ์สันามินี้มันไกลกว่าจะไปโทษคนที่เดียว

ตอนนี้เห็นว่าชาวอโศกจะมีส่วนร่วม "ช่วยขงูชาวใต้ จากภัยคลื่นยักษ์"

✨ เราตำริว่าจะไปช่วยเขาทางด้านของจิตวิญญาณเป็นหน้าที่หลัก ชาวอโศกไม่ใช่ผู้ร่ำรวย เพราะเราไม่สอนให้สะสมทรัพย์สินเงินทองข้าวของวัสดุต่าง ๆ นานา แม้แต่ของกินของใช้อะไรก็ได้สะสม เพราะฉะนั้นอย่าไปพูดถึงเลยว่าจะไปสะสมเงินทอง หรือของแหว่งๆ ที่ไม่น่าสะสม เช่น เพชรนิลจินดา อะไรต่างๆ หรือเครื่องใช้ไม้สอย เราก็ไม่ได้คิดสะสมอะไรมากมาย เพราะฉะนั้นในเรื่องของวัตถุเราไม่มีอะไรไปช่วยเขาได้มาก แต่เราก็ดีใจที่เห็นว่า คนในโลกยังเกื้อกูลช่วยเหลือกันอยู่มาก แม้จะไม่คุ้มกับความสูญเสียซึ่งมหาศาลกว่าก็ตาม

ส่วนชาวโศกจะไปช่วยด้านจิตวิญญาณ โดยเราจะเดินทางในกลางเดือนนี้ (๑๐-๒๐ ม.ค. ๒๕๔๘) จะไปช่วยในเรื่องตามที่เรานัดคือ **เรื่องของจิตวิญญาณ** ที่จะไปทำความเข้าใจ แสดงน้ำใจอะไรแก่กันและกันว่าเออ...เมื่อคนเราได้รับทุกข์ร้อน ก็ยังมีเพื่อนมีฝูง ส่วนเราเองไม่ใช่คนที่มึนเหลือมีเกินอะไร เราจะไปช่วยเหลือตามฐานะของเรา ไปให้เขาเห็นว่า สังคมนี้มีผู้ที่ติดดิน หรือยังมีผู้ที่พออยู่อย่างไม่มีอะไรมากมาย ก็อยู่กันได้ เพราะฉะนั้นอย่าไปรู้สึกว่าจะต้องเศร้าสร้อยโหยหา เสียตายอะไรมากเกินไป เพราะว่าสิ่งที่สูญก็สูญไป ทุกอย่างไม่เที่ยงแท้ เกิดขึ้น ตั้งอยู่ ดับไป แต่เราจะไม่ไปสอนอะไรเขามาก **เราจะไปเป็นเพื่อนปรึกษาหารือกัน ปรับทุกข์กัน ถ้าเขาจะมาปรับทุกข์ด้วย เราก็จะช่วยแบ่งเบาปรับทุกข์กันไป ตามประสานที่ควรจะช่วยเหลือเพื่อพายกันได้** สรุปรเราไปในด้านนามธรรม วัฒนธรรม หรือด้านจิตวิญญาณ

บทสรุป

“สีนามี” ให้บทเรียนราคาแพง

- สอนเราว่า
- ทุกสิ่งยอมพรากจากกัน แม้เป็นสิ่งที่ดีที่สุดในชีวิตก็ตาม
  - ไม่มีสิ่งใดควรยึดมั่นถือมั่น
  - สิ่งใดที่เข้าไปยึดถือแล้วไม่ทุกข์ ไม่มี

และให้เราจำไว้ว่า - มนุษย์นั้นต่ำต้อยยิ่งนัก เมื่อเปรียบเทียบกับความยิ่งใหญ่ของธรรมชาติ

จดหมาย

จากญาติธรรม

เพื่อนำบุญนิยมแต่จำนวนที่หนี้สินของครอบครัว

ดิฉันได้มีโอกาสเข้ารับการอบรมหลักสูตรสังฆธรรมชีวิต ในโครงการพัฒนาคุณภาพชีวิตของเกษตรกรจากหน่วยงาน ธ.ก.ส. ทำให้มีโอกาสได้อ่านหนังสือสารอโศก และนิตยสารดอกหญ้า ทำให้ได้เข้าใจในปรัชญาและวิถีการทำงานสืบสานพระพุทธศาสนา โดยมีพ่อท่านเป็นผู้นำพาชาวอโศกปฏิบัติ จนกลายเป็นชุมชนที่เข้มแข็งอย่างแท้จริง ทำเรื่องเศรษฐกิจพอเพียงตามโครงการพระราชดำริของพระเจ้าอยู่หัวได้อย่างสมบูรณ์แบบที่สุด

การได้รับการอบรมหลักสูตรสังฆธรรมชีวิต ทำให้ดิฉันปรับเปลี่ยนวิถีการดำเนินชีวิตประจำวัน ได้เรียนรู้อุทธมมะ ได้ปฏิบัติตนเอง ลดละกิเลสความโลภหลง ลดค่าใช้จ่ายในชีวิตประจำวัน และเชื่อมั่นว่าโครงการอบรมหลักสูตรสังฆธรรมฯนี้เหมาะสำหรับเกษตรกรไทย อยากให้หน่วยงานอื่นนำกลุ่มเป้าหมายที่ทำงานอยู่มีโอกาสเข้ารับการอบรมในหลักสูตรนี้ เพราะปัจจุบันธรรมะคำสั่งสอนของพระพุทธศาสนา ต้องนำมาใช้กับชีวิตประจำวันด้วย ไม่งั้นจะแก้ปัญหาลังคม-ปัญหาเศรษฐกิจไม่ได้ รวมไปถึงปัญหาการเมืองด้วย

ประการสำคัญการได้อ่านหนังสือสารอโศก ทำให้ดิฉันมีแนวทางในการปฏิบัติตัว มีความเชื่อมั่นในการที่จะก้าวเดิน มีกำลังใจเพราะมีท่านสมณะ มีพ่อท่านเป็นครู เป็นพ่อที่ชี้หนามิแสงสว่างเข้ามา ซึ่งจำเป็นต้องขัดเกลากิจวัตรญาณของตัวเอง โดยมีศีลเป็นหลักในการดำเนินชีวิต มีธรรมะและได้

ข้อคิดจาก“ฝากสุดท้าย” และหลายๆเรื่องในหนังสือ

ดิฉันจะพยายามหาโอกาสไปร่วมงานกับชาวโศกอีก เพื่อศึกษาและนำความรู้ที่ได้มาปฏิบัติ และช่วยเผยแพร่สืบสานงานพระพุทธศาสนาต่อเท่าที่จะมีกำลังความสามารถ ความจริงดิฉันมีความสนใจ ในการที่จะปฏิบัติธรรมะ อยากรู้ในโลภุตรระ เพราะเมื่อหน่ายในชีวิตแบบทุนนิยมเต็มที แต่ด้วย ยังมีภาระ มีครอบครัว มีหนี้สินทำให้ต้องดิ้นรนต่อไป

➡ **สุรตภา บัณฑิต อ.อุบล**

😊 **ศึกษาพุทธธรรม** ต้องนำมาปฏิบัติในชีวิตประจำวัน แต่ละวันบทเรียนชีวิตจะแตกต่างกันไป ความเบื่อหน่ายหรือความสนใจที่มักเกิดขึ้นบ่อยๆในหลายๆช่วงเวลาของชีวิต ก็ล้วนมีที่มา ทั้งสิ้น ปฏิบัติธรรมไม่ได้ละทิ้งเมื่อเบื่อหน่าย หรือสนองตอบความต้องการเต็มที่เมื่อสนใจ

ศีลทั้ง ๕ ข้อจะเป็นเครื่องช่วยให้ได้ฝึกดูแลตัวเองอย่างมีทิศทาง มีเป้าหมายที่การขัดเกลาตนเอง....เล่าประสบการณ์สภาวะมาสู่กันฟังอีกนะ!
- **อ.ก.**

คุณค่าชีวิตไร้สารพิษทั้งกายและใจ

ประทับใจกับคำพูดของท่านที่ว่า “นักการเมืองนี้แหละยิ่งจะต้องไม่โกหก จะต้องเป็นคนดี ซื่อสัตย์สุจริต เป็นคนที่ได้รับความยอมรับนับถือ จะต้องมีศีลธรรมดีเยี่ยมเลย” แต่ผมเห็น

นักการเมือง หายากมากครับที่จะเห็นคนดีอย่าง พ่อท่านว่า ทางที่ดีประชาชนอย่างเราๆท่านๆ ก็คงต้องปฏิบัติตัวเอง ตามกรอบของศีลธรรม ทำตัวเองให้ดีอยู่เสมอ สำหรับตัวผมเองก็ยัง สำรวจตรวจตราตัวเองอยู่เสมอว่า ศีลห้านี้ขาด หกตกหล่นไปบ้างหรือเปล่า? ข้อดีของตัว กระผมคือไม่ได้ไปพบหมูกุ่มเลย ซึ่งเป็นจุด บอดของตัวเอง ผมเองอยู่บ้านนอกไกลสุดกู่ ก็ได้แต่อ่านหนังสือสารโศก ดอกหญ้า แล้วยึด เป็นหลักในการดำเนินชีวิต ซึ่งก็ได้ดีขึ้นเรื่อยๆครับ เพราะเราทำขนมขาย ไม่ได้ฆ่าสัตว์ตัดชีวิตไปขาย

ผักที่ปลูกไว้กินเองก็ดีครับ เพราะที่บ้านผมไปประมาณ ๓๐ กม. มูเซอปลูกกะหล่ำปลีขาย ซึ่งฉีด ยาฆ่าแมลงจนน่ากลัวมากครับ

ผมคงต้องหมั่นตรวจตราตัวเองอยู่เสมอว่าในแต่ละวันนั้น ตัวเองขาดศีลขาดธรรมข้อใดบ้าง หรือเปล่า? และยึดแนวทางของพุทธในการดำเนินชีวิตครับ เพราะจะได้มีชีวิตที่มีความสุขและเบาสบาย

➡ **สุรศักดิ์ สุตปัญญา อ.เชยงใหม่**

☺ เริ่มต้นที่ตนเองฟังตนเองให้ได้ก่อน แล้วสามารถเป็นที่ฟังให้ผู้อื่นได้ ทั้งด้านวัตถุสมบัติ และทางด้านนามธรรม ประโยชน์ตน(นามธรรม) และประโยชน์ท่าน(วัตถุธรรม) จึงไปด้วยกันเสมอ ดูแลกาย-วาจา-ใจให้สามารถลด-ละ-เลิกความชั่ว-บาปให้ได้ทุกวันๆ ตลอดเวลาเท่านั้นแหละ! ชีวิตไร้สารพิษก็จะมีคุณค่ากับสังคมแล้ว
- บ.ก.

รรรมดาแต่ไม่รรรมดา

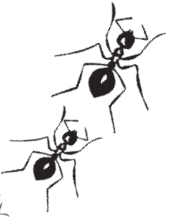

อ่านมาอ่านไปก็เลยคิดไปว่า สารอโศกทุกเล่ม ปัจจุบันเนื้อหาเหมือนอาหารเสริมให้คนไข้ คนแก่ คนสุขภาพไม่สมบูรณ์ เหมือนลมเย็นผ่านมาทาคนทั้งหลายที่กำลังร้อน เหมือนละอองทองคำ(คำสอนที่ดี) ปนกับเศษไม้ใบหญ้า ที่คนทั้งหลายเดินเหยียบย่ำไปมา ผ่านมาผ่านไป คนส่วนมากมองข้าม แต่มีคนจำนวนหนึ่งมองเห็น รับรู้รับทราบและปฏิบัติ และเขาเหล่านั้นก็อยู่อย่างใจสงบ ชีวิตไม่เดือดร้อน ไม่ลอยไปตามกระแส คือคนที่เข้าใจรับของดีไปใช้ได้ เหมือนของง่ายๆ ธรรมดาๆ แต่ไม่ใช่ธรรมดา คนจิตดี ละเอียด เท่านั้นจึงจะเข้าถึงแล้วจึงจะยอมรับ มันก็ลงเอยที่ “กรรมใครกรรมมัน” หรือบุญมีแต่กรรมบัง มาเจอของดี แต่ไม่เห็น ก็ช่วยไม่ได้

➔ สมาชิก ๒๕๔๗๗๒ จ.ร้อยเอ็ด

☺ พุทธศาสน์ เป็นทั้งศาสตร์และศิลป์ ยิ่งเรียนยิ่งรู้ ยิ่งฝึกยิ่งชำนาญ ยิ่งทำยิ่งเชื่อมั่น ยิ่งเห็นจริง และที่สำคัญใครทำก็จะมีใจจดจ่อชัดเจน ทำมากจะรู้จะเข้าใจมาก ทำน้อยก็จะมีใจน้อย จะเข้าใจน้อย ไม่ทำก็ไม่เกิดผล แม้จะรู้จะเก่งในวิชาการมากมายก็ตาม
- บ.ก.

เรื่องมดเล็กๆ นี่แหละ! ที่หนักใจ

ขอขอบพระคุณที่ส่งดอกหญ้าและสารอโศกมาให้ได้อ่าน อ่านแล้วทำให้รู้สึกสงบเย็นลงและมีสติมากขึ้น และจะพยายามทำให้ได้ทุกขณะจิต แต่บางครั้งทำยากมาก เช่น กรณีมดตัวเล็กๆ ขอ

ขึ้นของรับประทานและเดินกันยาวๆเลย พยายามจะไม่ฆ่าเขา ซึ่งบางครั้งก็เผลอฆ่าเขา เหนื่อยใจ ไม่อยากทำเลย แต่คิดว่าจะพยายามและควบคุมสติให้มากขึ้น ส่วนใหญ่ก็มีแต่เรื่องมดเล็กๆนี่แหละ ที่หนักใจ สติข้ออื่นๆ ก็ทำได้ดี

➔ อัจฉราพรรณ อุทยานนท์ กทม.

😊 ชีวิตเล็กๆ ก็เป็นชีวิตนะ มนุษย์เราฉลาดกว่ามด มีมันสมองใหญ่กว่า หาทางเลี้ยงได้ โดยไม่ปล่อยให้มันเคี้ยวอาหารทก-ตก-หล่นนอกภาชนะ ต้องเช็ด-ถู-ล้างให้สะอาด ไม่ว่าที่ไหน ไม่ปล่อยให้วางทิ้งไว้ให้เป็นสิ่งล่อให้มดมา ปัญหาเรื่องมดช่วยสร้างนิสัยให้เราสะอาด เป็นระเบียบเรียบร้อย ประณีตขึ้น ซึ่งไม่เสียหาย ดูแล้วสบายตาและที่สำคัญสบายใจ ไม่ทำให้เราต้องเบียดเบียนชีวิตผู้อื่นอีกด้วย หรือหากจะให้ดี วิธีป้องกันมดขึ้นควรใช้น้ำหล่อพื้นภาชนะที่ใส่อาหารหรือของที่เราคาดว่าน่าจะมีมดขึ้น

- U.K.

เคราะห์ร้ายที่รถตก

ปีเก่าผ่านไปชีวิตรถตกตายมาได้คล้ายปาฏิหาริย์ หลังจากคลื่นยักษ์สึนามิ ถล่มพื้นที่น้องสาวได้เพียง ๑ วัน วันต่อมาเหตุการณ์ที่ไม่คาดฝันก็เกิดขึ้นกับกระผมเอง เมื่อวันที่ ๒๗ ธันวาคม ๒๕๔๗ เวลา ๘.๓๐ น. กระผมได้ขี่มอเตอร์ไซด์ออกจากบ้านพักจะไปสวนล่างฝัน ผ่านสี่แยกแต่ไม่มีไฟแดงเกือบถึงฝั่งตรงกันข้าม ปรากฏว่ามีรถปิคอัพขับมาด้วยความเร็วสูง ตกใจเบรคกะทันหัน ทักหลบรถอีกคันหนึ่งเลยแฉลบออกมาข้างๆ ไปชนท้ายรถมอเตอร์ไซด์ที่กระผมขี่เสียงดังโครม ทั้งรถมอเตอร์ไซด์และกระผมล้มลง รถปิคอัพที่ชนดันไถลขึ้นไปไกลประมาณ ๕ เมตร กระผมได้ใช้มือขวาค้ำยันไว้ ไหล่ขวากระแทกกับพื้นไถลไป หลังเท้าขวามีรอยถลอกบ้างแต่ไม่มากนัก มีคนแตกตื่นมาดูพอสมควร กระผมสามารถลุกขึ้นมาได้ไม่ลำบาก และสำรวจดูตัวเอง คงมีการถลอกปอกเปิกบ้างไม่มากนัก บ้างก็ถามข่าวคราวด้วยความเป็นห่วงเป็นใยในการประสบอุบัติเหตุ ไปฉายเอ็กซเรย์ดูแล้วปรากฏว่าไม่มีส่วนใดหัก ปลอดภัยดี นับว่าเป็นเคราะห์ดีของกระผม

สมณะดินไทและคณะจากสวนล่างฝัน ไปเยี่ยมพริบในเวลาไม่นาน รู้สึกว่าอบอุ่นมาก ซึ่งไม่เคยมีเหตุการณ์อย่างนี้เกิดขึ้นกับผมมาก่อน อาจเป็นเพราะกรรมดีที่ได้กระทำไว้มากพอสมควร สามารถผ่อนหนักเป็นเบาได้ ไม่ตายก็ดีแล้ว คุยกับญาติธรรมหลายคนที่ไม่เคยเจอเรื่องกับคุณกรณี เป็นการใช้วิบากกรรมของเรา กระผมก็เห็นดีด้วย พี่น้องคุณกรณีไปช่วยกันพูดมากมาย ไม่อยากให้เรื่องยืดยาว ขึ้นโรงขึ้นศาล เพราะเงินทองก็ไม่ค่อยมีอยู่แล้ว พอได้ฟังพวกเราบอกว่าไม่

เอาเรื่องเอราวอะไร อภัยให้แกกันและกัน เขาดีใจมาก ไม่เคยเห็นคนแบบนี้มาก่อน บอกเขาว่า พวกเราเป็นชาวสวนล้างฝัน ถือศีลกินมังสวิรัต อภัยให้กันได้ เป็นวิบากของพวกเราเองด้วย คิดว่า ชีวิตรอดมาได้ก็เป็นบุญแล้ว

อาจเป็นเพราะบุญบารมีของศาสนาที่พ่อท่านและสมณะพร่ำสอน เวลาเจ็บป่วย มีเพื่อน มีญาติธรรม ให้ความรักความอบอุ่น ดูแลห่วงใยกันเป็นอย่างดี ขอกราบขอบพระคุณสมณะหลายท่าน ที่ห่วงใย ตลอดจนญาติธรรมที่ถามถึงสุขภาพ ขณะนี้ดีขึ้นจนเกือบเป็นปกติแล้ว

ขอขอบพระคุณทุกท่านที่ห่วงใย มีกำลังใจที่จะทำความดีต่อไป

➡ **มักบุญ จันพันธร์ สวนล้างฝัน**

☺ สร้างกำลังใจให้ตัวเองได้ดี จิตใจที่ดี ให้อภัยกันได้ไม่ยากไม่ลำบาก แม้ประสบเคราะห์กรรม ก็สามารถพลิกวิกฤตให้เป็นโอกาสได้....ตัวอย่างที่ดีมีค่ากว่าคำสอนไกลละ ! - **บ.ก.**

น้ำใจในน้ำมิตร

ได้ความรู้ ได้ความคิดในการอ่าน และมีความคิดเห็นเหมือนกันกับทางอโศกปฏิบัติ ไม่ว่าจะการทำงานช่วยสังคม และการปฏิบัติธรรมของอโศกมาตลอด เป็นการช่วยเหลือที่ไม่คิดค่าตอบแทน ถ้าทุกคนปฏิบัติเช่นนี้หมด บ้านเมืองเราคงมีแต่ความสงบร่มเย็น คนทุกวันนี้ขาดศีลขาดธรรมจิตเหี้ยมโหดแย่งชิง ฆ่ากันทุกวันไม่เว้น ไม่รู้ว่าจิตใจเขาเหล่านั้นทำด้วยอะไร จิตใจป่าเถื่อนมาก หนังสือสารอโศกส่งมาให้ดิฉันได้รับทุกเล่ม ดิฉันภูมิใจมากที่ได้ปฏิบัติธรรมกับชาวอโศก อ่านหนังสือของทางอโศกส่งมาให้ตลอด อ่านแล้วมีสติ ได้ความรู้มาก แต่ดิฉันยังกินเจไม่ได้ตลอด มีตกหล่นบ่อยครั้ง

ทุกวันนี้ดิฉันขายของอยู่ติดริมทาง สายสี่คว-ปักธงชัย ติดควนภูหลวง มาทางสี่ควตรงข้ามกิโลเมตรที่ ๔ จากสี่ควไป ดิฉันเห็นรถของชาวอโศกผ่านบ่อยครั้ง ถ้าได้ผ่านก็ขอเชิญแวะเติมน้ำเย็นๆ ก็ได้้นะคะ สถานที่จอดรถกว้างขวางมาก ห้องน้ำสะอาด ที่ถมเอาไว้ติดถนนติดร้านอาหารกว้างขวางมาก จอดรถได้มาก สุดท้ายขอชาวอโศกจงมีแต่ความสุขตลอดไป

➡ **นกเอี้ยง สิบสวน นครราชสีมา**

☺ ขอบพระคุณในน้ำใจของพี่น้องทุกท่านที่ติดตามสื่อธรรมะชาวอโศก แม้จะลด-ละเนื้อสัตว์ยังไม่ได้ตลอดก็ยังมีใจเขียนตอบมา ขอเป็นกำลังใจให้สามารถเลิกกินเนื้อสัตว์ให้ได้ จะได้ทำบุญทำทาน ได้ปลดปล่อยชีวิตสัตว์ทุกวันทุกมื้ออาหารเป็นบุญเป็นกุศลสืบต่อไป -**บ.ก.**

อะไรๆ ก็รู้หมด.....แต่ยังอดไม่ได้

ดิฉันและครอบครัวสามีลูกถึงจะปฏิบัติศีล ๕ ยังบกพร่องอยู่ โดยเฉพาะข้อ ๑ ยังเลิกไม่ได้ ฆ่าข่มฆ่ามด คัทรูหมายเลข ๑ ในบ้านเลย แต่ถึงจะผิดศีลข้อ ๑ แต่ในหัวใจก็ยังมีคุณธรรมเต็มเปี่ยม คติ-ไม่เบียดเบียนใคร ไม่หลอกเขากิน ไม่ทำให้เขาเป็นทุกข์ จงเป็นสุขเมื่อได้เป็นผู้ให้และได้ช่วยเหลือเพื่อนมนุษย์ด้วยกัน

ดิฉันดีใจมากที่ได้เป็นลูกหลานของพ่อท่าน ทำให้ดิฉันหุตาสว่างขึ้นมากเลย ประกอบกับ สามีบวชเรียนมานานก็มักจะเทศนาสอนดิฉันอยู่บ่อยๆ เรื่องหลักธรรมและเรื่องจิตของมนุษย์ สามี เป็นนักอ่านจิตคน และแก้ปัญหาชีวิตหรือขยายความคิดให้กับคนมากมาย เมื่อจะแก้ปัญหาชีวิตได้ก็ต้อง รู้แผนชีวิตเขาก่อน สามีของดิฉันเองมีอาชีพเป็นหมอดู ซึ่งอาชีพนี้เขาแอนตี้มากสมัยเป็นพระ ตอน นี้ก็ยังแอนตี้อยู่ เขาบอกว่ารู้ชีวิตเขาทุกอย่าง บอกชี้แนะได้ แต่...“ยังไม่เป็นการพ้นทุกข์ ดับทุกข์ยังไม่ได้” ถ้าพูดไปก็อยู่ในขั้นแรก เพียงรักษาจิตและให้กำลังใจเขา ถ้าหากมีความเชื่อมั่นตนเองแล้ว ไม่ต้องดูเลยเรื่องหมอดู...จริงมั๊ยคะ

สามีมีอาชีพหมอดูด้วยความจำเป็น บวชมานานลี้กออกมาไม่มีอาชีพ พอมีพื้นฐานการดูดวง บ้าง ประกอบกับบวชเรียนเรื่องอ่านจิตมนุษย์มา แก่ก็เลยสามารถอ่านจิตมนุษย์ได้เก่ง บางครั้งไม่ จำเป็นต้องขีดดวงก็สามารถอ่านจิตคนๆ นั้นได้แม่นยำ และมีหลักธรรมคำสอนของพระพุทธศาสนา สอดแทรกเข้าไปกับการดูดวงมาก ใครมาต้องได้ฟังเทศนา โดยเฉพาะคนที่ทำผิดศีลธรรม

แต่ก่อนดิฉันมักอธิษฐานขอให้รวยๆ แต่พอมารู้จักกับบอโศก อ่านหนังสือของชาวโศก ดิฉันไม่อยากมีอะไรเลยตอนนี้ นอกเสียจากสุขภาพกายที่แข็งแรงสุขภาพจิตที่ดี แต่ทุกวันนี้เครียด เรื่องลูกชายสองคนมาก (๕-๖ ขวบ) กำลังซน พูดกันไม่ค่อยรู้เรื่องเอาแต่ใจตัวเอง.... สงสัยบรรพบุรุษ เกิดมาตามทางนั้นแน่เลย ที่เขาเรียกว่า “กงกรรมกงเกวียน” พ่อแม่เลี้ยงเรามาก็คงเป็นเช่นนี้ ดิฉัน คิดตลอดเวลาว่ชีวิตอยู่อีกไม่นาน จะต้องมาเสียเวลาเครียดอยู่กับลูกอย่างนี้เธอ เวลาที่เหลืออยู่ ขอให้ฉันได้ปฏิบัติธรรม มีความสุขความอิสระบ้างไม่ได้เชียวหรือ....ก็ได้แต่คิด หลายครั้งที่อยากจะหนีไปอยู่สันตึก หรือที่เงียบๆ สงบจิตคงสุขบ้าง ชีวิตครอบครัวเปรียบเสมือนการมีโชตรวนเส้นใหญ่มาล้อมคอไว้ไม่มี ผิดเลย “มีลูกกวนตัว มีผัวกวนใจ” ไม่ผิดเลยคำสุภาษิตนี้

➔ ญูธิดา ศิลชัยกาณ จ.สุรินทร์

😊 กระแสโลกย์ยังมีฤทธิ์มีแรงอยู่มากใน จิตใจผู้คนในสังคมทุกวันนี้ ผู้สมัครใจจนทุกข่วนสุข เบื่อๆ ออยากๆ วนเวียนซ้ำซากก็จะมีเหตุผลที่น่าฟังที่มี หน้าหนัก สนับสนุนสิ่งที่ตนยังต้องการคลุกคลีอยู่ ต่อเมื่อ รู้จักทุกข์เข้าใจแท้ นั่นแหละจึงจะหันมาเรียนรู้ปฏิบัติธรรมกันอย่างจริงจัง!

- U.K.

ขอตั้งชื่อสกุล “มุงมาจน”

เรื่อง อุทธรณ์คำสั่งขอจดทะเบียนตั้งชื่อสกุลใหม่
เรียน รัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทย

ตามที่จังหวัดอุบลราชธานี โดย นายเนาวรัตน์ บุญหล้า ปลัดจังหวัด ปฏิบัติราชการแทนผู้ว่าราชการจังหวัดอุบลราชธานี ได้ตรวจสอบและพิจารณาชื่อสกุลใหม่ ตามคำขอจดทะเบียนตั้งชื่อสกุลใหม่ของ นายตายแน่ เขียวเขตรวิทย์ อยู่บ้านเลขที่ ๑๗๔ หมู่ที่ ๑๐ หมู่บ้านราชธานีอโศก ตำบลบึงไผ่ อำเภอวารินชำราบ จังหวัดอุบลราชธานี ตามคำขอแบบ ช.๑ ขอตั้งชื่อสกุลใหม่จาก “เขียวเขตรวิทย์” เป็น “มุงมาจน”

จังหวัดอุบลราชธานีได้ตรวจสอบและพิจารณาแล้วเห็นว่าชื่อสกุลที่นายตายแน่ เขียวเขตรวิทย์ ขอเปลี่ยนและจดทะเบียนใหม่เป็น “มุงมาจน” นั้น **ไม่มีความเป็นสิริมงคลแก่วงศ์ตระกูลและมีความหมายหยาบคาย ส่อเสียดสังคม** ซึ่งขัดกับพระราชบัญญัติชื่อบุคคล พ.ศ.๒๕๐๕ และระเบียบกระทรวงมหาดไทยว่าด้วยการจดทะเบียนชื่อบุคคล พ.ศ.๒๕๐๖

กระผม นายตายแน่ เขียวเขตรวิทย์ ไม่เห็นพ้องด้วยกับการวินิจฉัยตรวจสอบและพิจารณาของจังหวัดอุบลราชธานี กระผมเห็นว่า ชื่อ “มุงมาจน” เป็นคำไพเราะเป็นที่ประทับใจยิ่งนัก เพราะเป็นคำที่ยืนยันความจริงใจจริงใจของผู้ปฏิบัติโลกตระเนในพระพุทธศาสนา แต่อาจจะทวนกระแสความรู้สึก(ปฏิไสดัง) คนที่ยังติดยึดในความเป็นโลกียะอยู่บ้าง ซึ่งปณิธานในการ “มุงมาจน” นี้ เป็นอุดมคติที่แท้ของเราผู้ปฏิบัติธรรมชาวอโศก เป็น “เศรษฐศาสตร์บุญนิยม” ที่วิคิดแตกต่างจาก “เศรษฐศาสตร์ทุนนิยม” อย่างมีนัยสำคัญ และเกิดความเป็นไปได้ที่ได้พิสูจน์แล้วด้วย มิใช่คำส่อเสียดสังคม มิใช่คำประชด มิใช่เรื่องเล่นๆ แต่เป็นความจริงใจแท้ๆ ที่เราเห็นเป็นความประเสริฐของคน และไม่ผิดกฎหมายแต่อย่างใด จึงขอยื่นอุทธรณ์คัดค้านคำสั่งของจังหวัดอุบลราชธานี ต่อท่านรัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทย ดังประธานกราบเรียนดังนี้

ข้อ ๑. คำว่า “มุงมาจน” ผู้นั้นจะต้อง “ใจพอ มีฉันทะ มีเจตนากระทำ มุงปฏิบัติให้เข้าถึงความจน” ตามแนวทางที่องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าได้ทรงเป็นตัวอย่าง ที่ราชสมบัตินมาเป็นคนจน มาเป็นนักบวช มาเป็นบุคคลที่มีวรรณะ ๔ ได้แก่

๑. เป็นคนเลี้ยงง่าย

๒. เป็นคนบำรุงง่าย
๓. เป็นคนมักน้อย
๔. เป็นคนใจพอ สันโดษ
๕. เป็นคนขัดเกลาได้

๖. เป็นคนมีศีลเคร่ง
๗. เป็นคนมีอาการที่น่าเลื่อมใส
๘. เป็นคนไม่สะสม
๙. เป็นคนยอดขยัน

ตามแนวทางปฏิบัติขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าดังกล่าวนี้ ชาวโอศกได้ปฏิบัติให้มาเป็นคน “มุ่งมาจน” เป็นคนจนที่มีวรรณะ ๙ มีโพชฌงค์ ๗ เป็นตัวขับเคลื่อนให้เข้าทาง อยู่ในอริยมรรคมีองค์ ๘ ปฏิบัติอริยมรรคมีองค์ ๘ เป็นประจำทุกวัน เป็นปกติธรรมดา กระทั่งเป็นคนจนอย่างสมบูรณ์ ตามที่ได้ตั้งใจ “มุ่งมาจน” ด้วยคำขวัญที่ว่า ลด ละ ขยัน กล้าจน ทนเสียดสี ทนีสละสม นิยมสร้างสรร สวรรค์นิพพาน

แล้วพวกเพียรปฏิบัติให้บรรลุความเป็นจริง เมื่อเกิดคน “มุ่งมาจน” มีจำนวนมากขึ้น จึงเกิดเป็นกลุ่ม เป็นชุมชน เป็นหมู่บ้าน เช่น หมู่บ้านราชธานีโอศก หมู่ที่ ๑๐ ตำบลปูงใหม่ อำเภอวารินชำราบ จังหวัดอุบลราชธานี และหมู่บ้านศิระชะโอศก หมู่ที่ ๑๕ ตำบลกระแซง อำเภอกันทรลักษ์ จังหวัดศรีสะเกษ เป็นหมู่บ้านปลอดอบายมุขอย่างถาวร เป็นชุมชนเข้มแข็ง มองเห็นได้เด่นชัดถึงคุณสมบัตินี้ ๑๔ ประการดังนี้

๑. เป็นคนมีศีลในตัว
๒. เป็นคนพึ่งตนเองได้
๓. เป็นคนมีงานทำที่เป็นสัมมาอาชีพ
๔. เป็นคนมีความขยัน สร้างสรร
๕. เป็นคนมีความเป็นอยู่ผาสุก
๖. เป็นคนไม่ฟุ้งเฟ้อ
๗. เป็นคนมีความประณีตประหยัด
๘. เป็นคนไม่มีอบายมุข
๙. เป็นคนมีความพร้อมเพรียง
๑๐. เป็นชุมชนมีความเป็นปึกแผ่น เป็นภราดรภาพ
๑๑. เป็นชุมชนแข็งแรงมั่นคง
๑๒. เป็นชุมชนสร้างทุนทางสังคม มีประโยชน์ต่อสังคม
๑๓. เป็นชุมชนอุดมสมบูรณ์ ไม่สะสม
๑๔. เป็นชุมชนที่มีน้ำใจ เสียสละอย่างสูง

ดังนั้น “มุ่งมาจน” จึงมาเป็นคนจนที่มีวรรณะ ๙ เป็นสิริมงคลแก่วงศ์ตระกูลอย่างยิ่ง เป็นเรื่องที่จะต้องเอาจริง ปฏิบัติให้ถึงจริง ไม่ใช่ทำกันเล่นๆ แต่ละคนทุ่มเทชีวิตทั้งชีวิต เพื่อสืบสานการ “มุ่งมาจน” ให้ถึงแก่นแท้ของสังฆธรรม ทุกคน “มุ่งมาจน” มาอยู่รวมกันเป็น “สาธารณโภคี” เป็นชุมชนเศรษฐกิจพอเพียง โดยมุ่งมั่นพากเพียรดำเนินชีวิตให้ได้ตามรอยพระยุคลบาท ดังพระราชดำรัสของพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวของปวงชนชาวไทยว่า **“มีคนบอกว่า คนจนกินข้าวกลิ้ง เรากิน**

ข่าวลือทุกวัน เรานี้แหละคนจน”

“มุงมาจน” ทางจังหวัดอุบลราชธานีเห็นว่า มีความหมายหยาบคาย ส่อเสียดสังคม ซึ่งเป็นการเข้าใจที่แตกต่างกัน คนละมโนทัศน์ ด้านหนึ่งมองอย่างโลกียะ แต่เรามองอย่างโลกุตระที่ มุงมาเป็นศีลธรรมอันดีของประชาชนชาวพุทธ จึงอาจจะทำให้ผู้มองอย่างโลกียะเห็นเป็นมุลมบ เห็นเป็นความต่าง จึงเป็นเหตุให้เข้าใจผิดว่า “เป็นการส่อเสียดสังคม หยาบคาย”

สังคมปัจจุบัน รัฐบาลดำเนินนโยบายให้ทุกคนในสังคม ในประเทศชาติมีเศรษฐกิจดี ให้ทุกคน ทุกครอบครัว หลุดพ้นจาก “ความยากจน”

“มุงมาจน” เป็นลักษณะของใจที่พอแล้ว พอเพียงแล้ว เมื่อคนพอแล้ว ก็จะไม่มีความยากจนอีก “ความยากจน”ก็จะหมดไปจากแผ่นดินไทย จึงสอดคล้องพ้องกับนโยบายของรัฐบาลที่มุ่งจะให้ความยากจนหมดไปจากประเทศไทย

ข้อ ๒. จังหวัดอุบลราชธานีเห็นว่า “มุงมาจน” ขัดกับพระราชบัญญัติชื่อบุคคล พ.ศ. ๒๕๐๕ และระเบียบกระทรวงมหาดไทยว่าด้วยการจดทะเบียนชื่อบุคคล พ.ศ. ๒๕๐๖

พระราชบัญญัติชื่อบุคคล พ.ศ. ๒๕๐๕ มาตรา ๘ วงเล็บ ๔ มีใจความว่า “ชื่อสกุลต้องไม่มีคำหรือความหมายหยาบคาย”

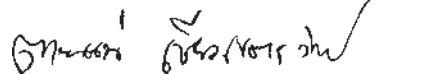
คำว่า “มุงมาจน” จังหวัดอุบลราชธานี มีความคิดเห็นเข้าใจว่า มีความหมาย “หยาบคาย ส่อเสียดสังคม” จึงเห็นว่าขัดกับกฎหมายดังกล่าว ซึ่งความจริงนั้นเป็นเพียงความคิด ความเข้าใจที่แตกต่างกัน คนละแนวคิด คนละมโนทัศน์เท่านั้น มิได้มีความหมายหยาบคายแต่อย่างใด

อนึ่ง กฎหมายรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พ.ศ.๒๕๔๐ ในเรื่องสิทธิและเสรีภาพตามมาตรา ๔ บัญญัติว่า “ศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์ สิทธิและเสรีภาพของบุคคล ย่อมได้รับความคุ้มครองตามมาตรา ๒๘ บัญญัติว่า บุคคลย่อมอ้างศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์ หรือใช้สิทธิและเสรีภาพของตนได้ เท่าที่ไม่ละเมิดสิทธิและเสรีภาพของบุคคลอื่น ไม่เป็นปฏิปักษ์ต่อรัฐธรรมนูญ หรือไม่ขัดต่อศีลธรรมอันดีของประชาชน”

กฎหมายรัฐธรรมนูญได้ให้สิทธิและเสรีภาพแก่กระผม ที่ขอใช้ชื่อสกุล “มุงมาจน” เพราะคำว่า “มุงมาจน” ไม่ไปละเมิดสิทธิและเสรีภาพของบุคคลอื่น ไม่เป็นปฏิปักษ์ต่อรัฐธรรมนูญ และไม่ขัดต่อศีลธรรมอันดีของประชาชน ประกอบกับกฎหมายรัฐธรรมนูญ มาตรา ๓๐ กฎหมายได้วางหลักความเสมอภาคไว้ให้ความเป็นธรรมแก่บุคคล ไม่ว่าเพราะเหตุแห่งความแตกต่างในเรื่องสถานะของบุคคล ฐานะทางเศรษฐกิจหรือสังคม ความเชื่อทางศาสนา การศึกษาอบรม หรือความคิดเห็นทางการเมือง อันไม่ขัดต่อบทบัญญัติแห่งรัฐธรรมนูญ ย่อมได้รับความคุ้มครองตามกฎหมายเท่าเทียมกัน

ดังที่ได้เรียนมา กระผมขอยืนยันถึงความจริงใจ ขอความเห็นใจ ขอท่านได้โปรดอนุเคราะห์พิจารณาให้กระผมได้ใช้ชื่อสกุล “มุงมาจน” จักเป็นพระคุณอย่างสูง

ขอแสดงความนับถือ

(นายตายแน่ เขียวเขตรวิทย์)

๒๙ ธันวาคม ๒๕๔๗

ครบถ้วน

โรงบุญมือสมัครใจ ๕ ธันวาคม ๒๕๖๕

ยังมีรายงานการจัดโรงบุญจากญาติธรรมที่ส่งมาส่วนกลาง ให้ทุกท่านได้ร่วมอนุโมทนาด้วยอีกหลายแห่ง จึงรายงานเพิ่มเติมจากฉบับที่แล้ว ดังนี้

❁ กรุงเทพมหานคร

ร้านอาหารนัดพบ อยู่ในบริเวณสำนักงานเขตบางเขน แจกอาหารวันที่ ๓ “แจกมาสิบห้าปีเท่าที่เปิดร้านมาเลย ผู้มารับบุญก็เป็นลูกค้าจากหน่วยงาน บรรยากาศอบอุ่นทั้งผู้รับและผู้ให้ค่ะ” สาธุค่ะ

❁ ภาคกลาง

ญาติธรรมทิพย์มาศ บัณฑิตานนท์ จัดโรงบุญที่ อ.บางพลี สมุทรปราการ แจกน้ำเต้าหู้และกล้วยย่าง ตั้งแต่ ๕.๐๐ น. - ๘.๐๐ น. อบอุ่นสนิทสนมทั้งผู้รับและผู้ให้เพิ่มกว่าปีก่อนๆ “อุ่นทั้งอาหารและใจไปพร้อมกันนะคะ”

ญาติธรรมจินดา คุณกลินแก้ว คุณสมศรี ร่วมกันจัดแจกที่ อ.หนองเสือ จ.ปทุมธานี “คุณแม่หม่อมเสาวรสน้ำผลไม้มาร่วมด้วย อาหารหลักคือขนมจีนน้ำยา ก๋วยเตี๋ยวราดหน้าค่ะ” อนุโมทนาค่ะ

❁ ภาคตะวันออก

โรงบุญ อ.บ้านบึง จ.ชลบุรี ในงานมหกรรมเกษตรอินทรีย์วิถีไทย “แจกทั้งวัน ผู้มารับบุญประมาณ ๘๐๐ คน งบประมาณ ๑๐,๐๐๐ บาท อาหาร ๒ อย่างคือ สลัด ผัดหมี่โคราช แจกแบบบุฟเฟ่ต์” อาหารน้อยอย่างแต่ปริมาณมากให้เหมาะกับลักษณะของงานดีเหมือนกันนะคะ

❁ ภาคเหนือ

อำเภอชนแดน จังหวัดเพชรบูรณ์ ญาติธรรมบุญมังสิริอารีย์ เล่าเรื่องราวโรงบุญมาว่า “หัวเรี่ยวหัวแรงคนหนึ่งเสียชีวิตไป อีกท่านก็ติดธุระสำคัญ จึงชวนกันว่าจะเว้นการจัดโรงบุญสักปีหนึ่ง แต่ผู้ร่วมจัดหลายท่านไม่เห็นด้วยต่างมีมติให้จัดต่อ กลายเป็นประเพณีของทุกคนที่จัดมาตลอด

ตั้งแต่ปี ๒๕๒๙ มีผู้บริจาคเงินและอาหารมาปรุงโดยไม่ต้องเรียไร อาหารก็ดัดแปลงจากผักที่มีคนเอามาให้” ผู้รู้ความสำคัญในความสำคัญจึงสามารถร่วมมือกันจัดสรรกิจกรรมสำคัญที่ต้งามนี้ให้สำเร็จได้ดังหมาย

จาก**โรงเรียนทำแแยก อ.เมือง จ.อุทัยธานี** คุณนทวรรณ บุญนิล รายงาน “งบประมาณ ๕,๐๐๐ บาท มีผู้ศรัทธาจะมาร่วมบริจาคเงินก็ได้อธิบายว่า ขอให้มาร่วมในโอกาสหน้าวันนี้ขอรับเพียงวัตถุดิบปรุงอาหารเท่านั้น คนมาร่วมก็เข้าใจ ญาติธรรมสูงอายุอีกสองท่านที่มาร่วมบุญก็ขยันขันแข็งน่าชื่นชมมาก” ตัวอย่างที่ดีมีค่าคำดีดีสิทธิ์มากกว่าคำสอน (ภาพ ๑)

จาก**โรงเรียน อ.เชียงของ จ.เชียงราย “ร่วมกับสถานธรรมไท่เล็งถาน** จัดเป็นปีที่ ๑๒ ผู้มาร่วมบุญมีทั้งข้าราชการ ประชาชนและชาวเขา” คุณพรเพชรฟ้า ธาดาเดช รายงาน(ภาพ๒)

ญาติธรรมโดยพุทธ ไชยพันธ์ รายงาน**โรงเรียนบุญขุนยวม** จ.แม่ฮ่องสอน “มีผู้มาร่วมงานประมาณ ๔๐๐ คน มีช่างมาบริการตัดผม ๓ คน ทุกคนสรุปงานว่าประทับใจมีความสุขในการทำงาน”

❁ ภาคใต้

กลุ่มธรรมชาติอโศก แจกที่โรงเรียนพัฒนศึกษา อ.พะโต๊ะ จ.ชุมพร “มีนักเรียน ครูผู้ปกครองมาร่วมบุญกันประมาณ ๕๐๐ คน” น้ำใจจากคนละไม้คนละมือช่วยกันสรรสร้างให้ไ้ตร่มเย็นได้ง่ายๆ แลงดงามอย่างนั้นละค่ะ

❁ อีสาน

จาก**วิทยาลัยการต่อเรือหนองคาย** คุณวนิดา ัญญะกิจ รายงานว่า “ปีนี้คนช่วยทำงานน้อยกว่าปีที่แล้ว เรื่องเงินมีผู้บริจาค แต่เรื่องงานล้างถ้วยชามเตรียมอาหารยังขาดอยู่ ดิฉันล้างถ้วยและเครื่องครัวคนเดียวตั้งแต่เย็นวันที่ ๔ กว่าจะได้นอนตีหนึ่งกว่า ทำไปก็อานใจไปว่าท้อหรือน้อยใจไหม...” สุดท้ายก็ได้ข้อสรุปให้ตนเองว่า “ไม่ถอย” ยินดีด้วยค่ะ(ภาพ ๓)

ญาติธรรมสมนึก ป็องหลักคำ แจ้งการจัดโรงเรียนบุญจาก อ.โพธิ์สวรรค์ จ.นครพนม มา “จัดแบบเรียบง่ายตามกำลังค่ะ” (ภาพ ๔)

จาก**สวนธรรมชาติอโศกจังหวัดสุรินทร์** ญาติธรรมธรรมบุญ กิ่งแก้ว เล่ามาค่ะ “ทำขนมจีนและขนมหวานแจกตั้งแต่ ๑๑.๐๐ น. ถึงบ่าย ๒ โมง ก็หมดพอดี” อนุโมทนาค่ะ โรงเรียนบุญนี้ร่มรื่นท่ามกลางธรรมชาติแท้ๆ (ภาพ ๕)

จาก**ศูนย์ฝึกอบรมสกลอโศก** จัดสี่แห่งในจังหวัด

สกลนคร

แห่งที่ ๑ แจกที่ตลาดสดคำมัด อ.วาริชภูมิ “แจกกล้วยเตี้ยว ปาท่องโก๋ น้ำเต้าหู้ ใช้งบ ๖,๐๐๐ บาท”
แห่งที่ ๒ ศาลามังสรวรดีสกลนคร อ.เมือง “มีญาติธรรมมาช่วยงาน ๙ คน ใช้งบ ๕,๐๐๐ บาท
แห่งที่ ๓ วัดดอยธรรมเจดีย์ อ.โคกศรีสุพรรณ “แจกปาท่องโก๋กับโรตีส”
แห่งที่ ๔ รร.บ้านนาดอกไม้ อ.เมือง “อ.ชัยดำรงค์ เอกสุภาพันท์ แจกสลัดผักและไอศกรีมให้นักเรียน
“รวมงบประมาณทุกสาขาเครือข่ายจำนวน ๑๕,๑๕๐ บาท” คุณไพศาล แก้วอ่อนเรือน รายงาน
ที่อ.พิมาย จ.นครราชสีมา จัดโรงบุญโดย**ศูนย์ฝึกอบรมวังน้ำเขียวร่วมกับมูลนิธิกิจกรรมธรรมชาติ**
“มีผู้นำผักและข้าวสารที่ปลูกแบบไร้สารเคมีมาร่วมบุญด้วย มีการถวายอาหารพระ แล้วแจกอาหาร ๕ อย่าง
งบประมาณ ๘,๐๐๐ บาท” ขออนุโมทนาทุกๆมือที่เสียสละค่ะ

จาก**กลุ่มแก่นอโคก**จัดโรงบุญที่บริเวณร้านกาชาดหน้าศาลากลางจังหวัดขอนแก่น “มีผู้ร่วมเป็นเจ้าของภาพ
ประมาณ ๖๐ คน รวมบริจาคเงินสด พืชผักผลไม้และขนม รวมประมาณ ๑๓,๐๐๐ บาท ผู้มา
รับประทานอาหาร ๕๐๐ คนเศษ บรรยากาศเบิกบานเรียบร้อยดีมาก” ญาติธรรมจินดา อนุพันธ์ รายงาน

จังหวัดนครพนมมีภาพและรายงานมาเพิ่มเติมดังนี้ค่ะ
ชุมชนศรีโคตรบูรณ์อโคก อ.ศรีสงคราม แจกที่
ร้านค้าชุมชนหน้ารพ.อำเภอศรีสงคราม “ข้าว ผัก ผลไม้ ปลูก
เองและสมาชิกบริจาค คิดเป็นเงินประมาณ ๖,๐๐๐ บาท
คนมารับบุญประมาณ ๗๐๐ คน” (ภาพที่ ๖)

กลุ่มธรรมรัฐชุมชนนาถ่อน-ดงยอ อ.ธาตุพนม
“แจกที่สถานีอนามัยนาถ่อน สถานีอนามัยดงยอ และบ้าน
นาถ่อนท่า รวม ๓ แห่ง ใช้งบประมาณ ๗,๒๐๐ บาท”
ญาติธรรมประทีน นาชัยเวียง รายงาน (ภาพ ๗)

ภาพที่ ๘ ส่งรายงานมาลงฉบับที่แล้วแล้ว รูปเพิ่งจะมาถึง
เป็นโรงบุญที่รัฐแมรีแลนด์ อเมริกา ของ**คุณพิบูลย์ เอี่ยมบำรุง**

หลายท่านแม้จะเหน็ดเหนื่อยจากภารกิจประจำอยู่แล้ว
แต่ก็จัดสรรโอกาสสะสมอริยทรัพย์ให้ตน เป็นบุญแก่ตนโดยตรง
เป็นคุณแก่โลกโดยรอบ เป็นการสร้างหลักประกันที่มั่นคงให้แก่
ตน เป็นตัวอย่างให้ผู้พบเห็นได้ร่วมรับร่วมให้ ไม่ว่าจะวันคืน
จะผ่านไปอีกนานเท่าใด ปณิธานบุญนี้หลายท่านตั้งใจไม่เลิก
ไม่ถอย ตราบที่ยังมีลมหายใจมีแรงกายพอทำได้ แม้ผู้สูง
อายุก็ไม่หยุด หรือเห็น“ความแก่” เป็นอุปสรรค มีผู้กล่าวว่า
ความแก่นั้นเป็นสิ่งที่หลีกเลี่ยงไม่ได้ แต่การเติบโต
ขึ้นเป็นสิ่งที่เราเลือกได้ เราอยู่ได้ด้วยสิ่งที่เราได้รับ แต่เรา
จะมีชีวิตอยู่เพราะสิ่งที่เรา“ให้ไป” .....อนุโมทนาทุกๆท่านค่ะ

❤️ ธารงขวัญ

* ต่อจากฉบับที่แล้ว

กรณีข่าวร่างทรงพระอินทร์ + สุริยะเทพ บ้าลูกและหลาน

๑๒ ต.ค. ๒๕๔๗ กรณีที่มีข่าวร่างทรงแม่และป้าฆ่าลูกและหลานของตน เพื่ออุทิศให้พระอินทร์และสุริยะเทพ ทำให้พ่อท่านเห็นว่าจะต้องออกมาอธิบายให้สังคมเข้าใจ เพราะได้ฟังการวิเคราะห์วิจารณ์ของหลายๆท่านทางสื่อต่างๆ ก็ยังเห็นว่าสิ่งทั้งหลายท่านพูดไปไม่ถึง ในฐานะที่พ่อท่านมีประสบการณ์ในเรื่องเข้าทรง ที่สำคัญเรื่องศาสนาพุทธ-จิตวิญญาณ-อุปาทานจิต พ่อท่านรู้อย่างลึกซึ้ง จึงเห็นว่าสมควรที่จะบอกอธิบายเรื่องนี้ให้สังคมได้รู้ ถึงขั้นพ่อท่านให้ติดต่อผู้ที่สามารถประสานสื่อโทรทัศน์ รายการที่คนนิยม เพื่อไปออกรายการอธิบายเรื่องนี้โดยตรง ทั้งๆที่แต่ไหนแต่ไร พ่อท่านปฏิเสธหรือไม่พยายามใช้สื่อโทรทัศน์ ด้วยเห็นว่าองค์กรชาวอโศกยังไม่แข็งแกร่งพอที่จะรับคนที่หลังไหลมาเพราะกระแสสื่อนี้ แต่กรณีนี้พ่อท่าน

กระตือรือร้นอย่างยิ่ง ไม่ว่าจะ เป็นรายการโทรทัศน์หรือวิทยุ ใดที่สนใจประเด็นนี้ก็เต็มใจที่จะไปออกรายการให้ แต่ปรากฏว่ารายการที่คนนิยมเขาไม่สนใจ ทำให้เหลือเพียงสื่อที่สมณะแพะพุทธ จันทเสฏฐ์ รับผิดชอบอยู่

เมื่อติดต่อสมณะแพะพุทธ จันทเสฏฐ์ ก็ตอบรับยินดีที่จะให้รายการที่มีอยู่

กับการอธิบายให้สังคมได้เข้าใจในเรื่องนี้ ทำให้พ่อท่านรีบเสด็จทางเข้ากรุงเทพฯ ในค่ำนี้ทันที เพื่อวันพรุ่งนี้จะได้ถ่ายทำรายการกับท่านจันทร์ทันที

๑๓ ต.ค. ๒๕๔๗ ที่สันติอโศก เข้านี้มีการถ่ายทำรายการทุกข์ปัญหาชีวิต แต่เป็นประเด็นเรื่องทรงเจ้า ที่มีกรณีแม่ฆ่าลูกป้าฆ่าหลาน ตามที่เป็นข่าวเป็นประเด็นในการนำเสนอ แต่น่าเสียดายว่า

ระบบเสียงใช้ไม่ได้เลย ถ่ายทำรายการไปเกือบจะหมดหนึ่งชั่วโมงอยู่แล้ว จึงต้องยุติรายการทันที แล้วนัดหมายไปออกรายการสดคืนนี้ที่ **ไททีวี(TTV)** และในวันต่อๆมา(๑๔-๑๕ ต.ค.)ก็ไปออกรายการที่ไททีวีนี้เอง โดยท่านจันทร์ได้ติดต่อให้หนุ่ม **แทนคุณ จิตต์อิสระ**มาเป็นพิธีกรในวันแรก เพื่อจะได้เป็นตัวแทนชาวบ้านชกถาม ส่วนวันต่อมาได้เชิญ **คุณโสภณ สุภาพงษ์**มาร่วมรายการด้วย นอกจากนี้ยังมี **คุณจักรกฤษณ์ พลชัย** นักจัดรายการเพลงเพื่อชีวิตที่มีชื่อเสียง ก็ได้มาร่วมในการสนทนาชกถามด้วย

คุณไกรวัฒน์ ศรีวุฒิวังค์ ประธานเจ้าหน้าที่บริหารของสถานีวิทยุโทรทัศน์ ไททีวี ก็ได้มาต้อนรับด้วยดี

ในที่นี้ข้าพเจ้าขอข้ามผ่านการสนทนาและการบันทึกรายการที่ไททีวีนี้ทั้งหมด ท่านผู้ที่สนใจติดต่อได้ที่มูลนิธิเพื่อนช่วยเพื่อน

๑๙ ต.ค. ๒๕๔๗ ที่อุทยานบุญนิยม มีการถ่ายทำรายการเวทีชาวบ้าน ช่อง ๑๑ ซึ่งเป็นช่วงเทศกาลกินเจ ใช้ชื่อ "ถ้าหมูแหม" เป็นที่บันทึกการถ่ายทำรายการ ผู้ร่วมรายการมี **สมณะโพธิรักษ์ ดร.สุริยา สมุทรคุปต์ ผู้ทำวิจัยค้นคว้าเรื่องเทพเจ้า-การเข้าทรง ดร.เจิมศักดิ์ ปิ่นทอง และคุณประพจน์ ภูทองคำ ผู้ดำเนินรายการ**

จากช่วงต้นของรายการดังนี้

คุณประพจน์ : คุณผู้ชมครับ จากข่าวที่เราเห็นตามหน้าหนังสือพิมพ์โดยทั่วไป ในสัปดาห์ที่ผ่านมา มีข่าวที่สร้างความระทึก แล้วก็ความน่ากลัวให้กับสังคมไทยข่าวหนึ่งครับ ที่อำเภอดำเนินสะดวก จังหวัดราชบุรี มีข่าวว่ามีแม่และป้า ได้ฆ่าลูกและหลานของตัวเองครับ โดยที่แม่นั้นมีความเชื่อว่าตัวนั้นมีร่างทรงของพระอินทร์อยู่ แล้วก็ป้านั้นเชื่อว่าตัวเองมีร่างทรงของพระอาทิตย์อยู่ ทำให้ปรากฏการณ์หรือข่าวที่เกิดขึ้นในสังคมนี้ เป็นข่าวที่เราจะต้องมาคุยและสนทนาถึงเรื่องราวต่างๆ ว่าเกิดขึ้นได้อย่างไร รวมทั้งกรณีของการทรงเจ้าเข้าผี ซึ่งในปัจจุบันนั้น มีอยู่แพร่หลายในสังคมไทย วันนี้เราได้รับเกียรติจากพ่อท่านสมณะโพธิรักษ์ มาร่วมสนทนาในรายการ แล้วก็ มีนักวิชาการ แล้วก็ ส.ว.ที่สนใจเรื่องทางด้านสังคมศาสตร์มาร่วมรายการด้วยครับ ถามพ่อท่านก่อนได้ไหมครับ จากข่าวที่พ่อท่านได้อ่านข่าว แล้วก็ ได้ฟังมานี้ พ่อท่านคิดอย่างไรกับกรณีแม่และป้าฆ่าลูกและหลาน

พ่อท่าน : โอ้โฮ แต่ไหนแต่ไรมาอาตมาไม่อยากออกทีวีนา พ่อข้านี้ออกมาแล้ว ทำให้อาตมาขวนขวายอยากออกทีวีเลย เพราะว่ามันไปกันใหญ่แล้ว **สังคมมันบรรลัยแล้ว ป้าเป็นคนเชื่อใช้มิดบางนะ แล้วหันคอหลานตัวเอง ค่อยๆ หันๆ แล้วหลานก็ร้อง ทำไมถึงทำกับหนูอย่างนี้ จนรอบคอเหลือแต่กระดูก มันเหมือนกระดูกไม่เข้า แล้วเด็กก็ต้องตาย เพราะว่าเชื่อนหลุดลมขาดหมด ตาย แล้วไม่รู้สิรู้สึอะไรเลย แม็กก็ตามดู ส่งเสริมให้ป้าเชื่อดอกลูก ป้าสองคนยายด้วยอะไรอย่างนี้ อาตมาว่าจิตวิญญาณมันเป็นอย่างไรรกันแล้วละมนุษย์นะ แหม...มันไม่ไหว ถ้าเขาปล้ำข่มขืนแล้วเขาก็ฆ่าไอ้คนนั้นปิดปากซะเพื่อที่จะหนีความผิดมันก็แล้วไปเถอะ มันก็อำมหิตขนาดนั้น แต่ที่มันหลงผิดหนักหนาสาหัส มันงมงายถึงขนาดเลย อาตมาว่าทนไม่ไหวแล้ว อาตมาต้องออกไปพูดบ้างแล้ว ต้องชวนขวยไปออกทีวี ว่าอย่างนั้นเถอะ**

ดร.เจิมศักดิ์ : พ่อท่านเป็นห่วงที่ไหน เป็นห่วงที่เด็ก สงสารเด็ก หรือเป็นห่วงที่ความงมงายของผู้เป็นแม่ ผู้เป็นป้า หรือว่าเป็นห่วงสังคมว่าจะเอาเป็นแบบอย่าง

พ่อท่าน : เป็นห่วงสังคม เป็นห่วงมนุษยชาติ นั่นเป็นเพียงเหยื่อตัวอย่าง ลูก แม่ ป้าที่เขาฆ่ากันนะเป็นตัวอย่างของพฤติกรรมของมนุษย์ พฤติกรรมของสังคม มันเกิดอย่างนี้แล้ว **ถึงขั้นนี้แล้วมันสุดๆแล้ว อาตมาว่ามันสุดจะงมงายกันแล้ว**

**มันเพี้ยนมาเรื่อย เพี้ยนมามาก เพี้ยนมาจนถึงทุกวันนี้ เพี้ยนจนถึงขั้น
รุนแรงวิกฤตจริงๆ ที่มีรุนแรงเท่าที่เห็นนี้ อาตมาว่า มันผิดเพี้ยนที่ ไม่เข้าใจ
จิตวิญญาณ ซึ่งอาตมาสงสารชาวไทย โดยเฉพาะชาวไทยเพราะอะไร เพราะชาวไทย
เป็นพุทธศาสนิกชนเกือบทั้งประเทศ แต่ไม่รู้ความรู้ที่พระพุทธรเจ้าท่านตรัสรู้ ไม่รู้
ขอยืนยันว่าไม่รู้ ถ้ารู้แล้วจะแพร่ความรู้นี้ต่อพุทธศาสนิกชนได้มากกว่านี้**

*****

ดร.เจิมศักดิ์ : พ่อท่านไม่ได้บอกกรณีนี้ เป็นเฉพาะกรณีนี้ แต่กรณีนี้สะท้อนสังคม

พ่อท่าน : สะท้อนสังคมที่แท้จริง เพราะว่าเราไม่ได้ว่าเรามีข้อมูลกรณีนี้ใดๆ เดี่ยวๆ เรารับ
กระแสของสังคมที่มีมาอยู่ตลอดเวลา ก็มี Case(คดี เรื่อง)ต่างๆ แต่มันไม่ถึงขั้นนี้ อาตมาว่าขั้นนี้มันสุดยอด

ดร.สุริยา : แต่ในอดีตก็มีครอบครัวครอบครัวหนึ่ง แต่งชุดขาวล้วน แล้วก็ผูกคอตายทั้งบ้าน
เหมือนกัน แล้วมีความเชื่อว่า ถ้าได้ทำลายชีวิตของตัวเองเพื่อไปอยู่ในภพหน้าชาติหน้า ก็จะทำให้พันทุกข์
ล่วงทุกข์ได้นะครับพ่อท่าน

พ่อท่าน : นี่แหละเป็นความมกมายที่ไม่เข้าใจจิตวิญญาณ คำว่าไม่เข้าใจจิตวิญญาณนี้เป็นภาษาที่
ใหญ่มาก ศาสนาพุทธเราที่พระพุทธรเจ้าท่านตรัสรู้จิตวิญญาณอย่างสมบูรณ์ที่สุด จนมีคำตอบออกมาว่า
จิตวิญญาณอนัตตา จิตวิญญาณไม่ใช่ตัวตน ไม่ใช่สิ่งนิรันดร ไม่ใช่สิ่งที่จะจับกลุ่มก้อนนิรันดร สลายได้
ทุกอย่างสูญได้ ซึ่งพระพุทธรเจ้าเป็นผู้ตรัสรู้เรื่องนี้ เป็นอเทวนิยม ซึ่งท่านอุบัติขึ้นมาเป็นพระพุทธรเจ้าแล้ว

ประกาศ จะเรียกว่าลัทธิหรือศาสนาก็ตาม ก็คือประกาศความรอบรู้ของพระองค์ท่ามกลางศาสนาเทวนิยม ในยุคนั้นนับถือพระเจ้า นับถือพระพรหม พระคิเวกันเต็มบ้านเต็มเมือง เทวนิยมทั้งนั้น แต่พระพุทธเจ้าอุบัติขึ้นมาประกาศบอก ไม่ฟังพระเจ้า อัตตา หิ อัตตโน นาโถ ฟังตนเอง ไม่ฟังพระเจ้า ฟังกรรม กัมมปฏิสรโณ หรือฟังพระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์ ไม่ฟังพระเจ้า ซึ่งบังอาจมากนะ ทำท่ายิ่งในยุคนั้น

ดร.เจิมศักดิ์ : ผมคิดว่าท่านจะลงลึกประเด็นนี้นะครับ ขอถามเพื่อย้ออีกครั้ง พ่อท่านบอกว่าเป็นห่วงสังคม แต่ขณะเดียวกันพ่อท่านก็ลงไปจิตใจ ลงไปที่ตัวบุคคล อยากจะกราบถาม เรียนถามว่ามันสำคัญอย่างไร แล้วทำไมต้องเป็นห่วงสังคมสมัยนี้ สังคมมันเริ่มผิดเพี้ยนตรงไหน

พ่อท่าน : มันเพี้ยนมาเรื่อย เพี้ยนมามาก เพี้ยนมาจนถึงทุกวันนี้ เพี้ยนจนถึงขั้นรุนแรงวิกฤติจริงๆ ที่มันรุนแรงเท่าที่เห็นนี้ อาตมาว่า มันผิดเพี้ยนที่ไม่เข้าใจจิตวิญญาณ ซึ่งอาตมาสงสารชาวไทย โดยเฉพาะชาวไทย เพราะอะไร เพราะชาวไทยเป็นพุทธศาสนิกชนเกือบทั้งประเทศ แต่ไม่รู้ความรู้ที่พระพุทธเจ้าท่านตรัสรู้ ไม่รู้ ขอยืนยันว่าไม่รู้ ถ้ารู้แล้วจะแพร่ความรู้นี้ต่อพุทธศาสนิกชนได้มากกว่านี้

ดร.เจิมศักดิ์ : ขอประทานโทษพ่อท่าน พ่อท่านเองก็เคยเป็นร่างทรง ที่เข้าทรงทางด้านไสยศาสตร์มาแล้วไม่ใช่หรือครับ

พ่อท่าน : ใช่ อาตมาทำมาแล้วจริง เคยเป็นร่างทรง เคยศึกษาไสยศาสตร์ ซึ่งก็เข้าใจจิตวิญญาณอย่างผิดๆ ในยุคก่อนที่อาตมาเล่นไสยศาสตร์สมัยเป็นฆราวาสอยู่นั้นนะ อาตมาเล่นมาแล้ว แล้วก็ศึกษาทางไสยศาสตร์ แล้วอาตมาก็ยังมีโอกาสไปศึกษาทางวิทยาศาสตร์กับสมาคมค้นคว้าทางจิต ทางวิทยาศาสตร์เรานี้ก็ศึกษาทั้งสองด้าน ทั้งไสยศาสตร์ทั้งวิทยาศาสตร์ อาตมาก็ได้ข้อสรุปจากการศึกษาสองสายนี้ว่า ไสยศาสตร์นี้ มันไปอะไรสักๆ ในทางจิตวิญญาณได้ แต่ไม่รู้ งามาย ไสยศาสตร์นี้ไปได้สักๆ คือทำอะไรพิสดารทำอะไรประหลาด ทำอะไรที่เกินธรรมชาติเกินสามัญไปได้เยอะ ไสยศาสตร์ทำได้ แล้วก็ไม่รู้ ส่วนวิทยาศาสตร์นั้นรู้กระจ่าง แต่ไม่ลึกเท่าไสยศาสตร์ ไม่พิสดารแต่กระจ่าง ชัดชัด อันไหนอย่างโน้นๆ อันนี้แบบนี้ๆ

ดร.เจิมศักดิ์ : แล้วตอนสมัยที่พ่อท่านเข้าทรง รู้ตัวเองใหม่ว่าเป็นเพี้ยน พ่อท่านบอกไอ้พวกนี้มันทำแล้วมันเพี้ยน ตอนนั้นรู้ตัวเองบ้างไหม

พ่อท่าน : ไม่ๆๆ อาตมาทำอยู่ตอนนั้น อาตมาก็เข้าใจว่าเป็นจริง ไม่ได้มีความสงสัยลังเลเลยว่าสิ่งนี้ไม่จริง

ดร.เจิมศักดิ์ : หมายความว่าที่เข้าทรงนี้ก็เชื่อว่าตัวเองเข้าทรงจริงๆ

พ่อท่าน : จริง

ดร.เจมส์กดี : ไม่ได้หลอกคนอื่น

พ่อท่าน : ใช่ ไม่ได้หลอกคนอื่น

ดร.เจมส์กดี : คิดว่ามีเทพ มีอะไร

พ่อท่าน : มีเทพ มีพรหม อาตมาเชิญหมด ขนาดระดับ อรูปพรหม อปรพรหม เชิญหมด

ข้าพเจ้าต้องขอภัยอย่างยิ่งที่ไม่สามารถนำการสนทนาทั้งหมดมาลงในบันทึกนี้ได้ ผู้ที่สนใจติดต่อได้ที่ฝ่ายเผยแพร่ มีทั้งเทปและซีดี

เทศกาลเจ - มังฯ มหกรรมของการสร้างคน

๑๒-๒๒ ต.ค. ๒๕๔๗ เป็นช่วงเทศกาลกินเจ พ่อท่านเปรยมาตั้งแต่ปีที่แล้วอยากจะให้เราใช้คำว่า **มังฯ** ร่วมกับคำว่าเจด้วย เพื่อให้ติดปากเป็นที่นิยม เนื่องด้วยพวกเราเป็นกลุ่มคนที่กินมังสวิรัติตลอดชีวิตอยู่แล้ว ไม่ใช่งดเว้นเนื้อสัตว์เพียงแค่ช่วง ๑๐ วันในเทศกาลกินเจเท่านั้น ถ้าเราใช้ต่อเนื่องไปเรื่อยๆ คำว่ามังฯก็อาจจะเป็นที่นิยมติดปากเช่นเดียวกับคำว่าเจก็ได้

ที่ศูนย์มังสวิรัติน้ำสันตือโคกนั้น ที่ประชุมมีมติให้ทดลองใช้การคิดค่าอาหาร เป็นอิมละ ๒๐ บาท เฉพาะในช่วงเทศกาลเจนี้ดูก่อน ผลปรากฏว่ายอดผู้มากินอาหารไม่ได้น้อยลง แต่รายได้ที่เป็นตัวเงินลดลงจากปีที่แล้วมาก ทำให้หลังเทศกาลเจแล้ว ที่ประชุมมีมติให้คิดราคาอาหารเป็นจานเหมือนเดิม แต่ยังคงเป็นแบบบุฟเฟต์ให้ลูกค้าตัดบริการเอง มีเกร็ดเล็กๆเล่ากันว่าพวกเราที่ไปช่วยขาย เห็นลูกค้าบางรายตัดอาหารมากินมากๆ แบบไม่สมดุลกับราคาและไม่เกรงใจผู้ขายที่ยังทำใจไม่ได้ มีรายหนึ่งที่มาทั้งสองคนสามีภรรยา ภรรยาไปตัดมากินแล้วสามีก็ร่วมกินด้วย เมื่อถูกท้วง ฝ่ายสามีก็ให้เหตุผลว่าตอนแรกไม่คิดจะกินเพียงแค่มานั่งเป็นเพื่อน แต่เห็นอาหารแล้วนำกินจึงร่วมกินด้วย ยังมีเกร็ดอื่นๆอีกที่คนในสังคมนะเขาก็เป็นกัน อย่างนี้อยู่แล้ว ไม่ได้สนใจหรือคิดอะไรว่ากิจกรรม สถานที่ บุคคลแวดล้อมที่เป็นอยู่เป็นอย่างไร คิดแต่เรื่องของตนเอง อะไรที่ได้เปรียบเป็นผวยเอาไว้ก่อน พ่อท่านได้แต่ยิ้มขำกับเรื่องราวอย่างนี้ และก็เห็นใจที่พวกเราหลายคนยังวางใจไม่ได้ ที่นับว่าได้ผลเป็นที่พอใจมากก็คือลูกค้าร่วม ๙๙ % ได้ล้างภาชนะที่ใช้กินเอง

สำหรับร้านอุทยานบุญนิยมที่อุบลฯ จะเป็นร้านอาหารของชาวอโคศที่คึกคักที่สุดในช่วงเทศกาลเจ สรรพกำลังของหมู่บ้านร่วม ๙๕ % ทุ่มมาอยู่ที่นี้ มีส่วนหนึ่งแยกไปช่วยที่ร้านสหกรณ์บุญนิยมที่ตลาด

ฝั่งวารินฯ ทั้งสองแห่งในปีนี้ขายได้มากกว่าปีที่ผ่านมา และยังคงเป็นการขายแบบบุฟเฟต์คือให้ตัวบริการตนเอง แต่ไม่ได้คิดราคาอิมละ ๒๐ บาทอย่างที่ทางศูนย์มังสวิรัติตดลอง ยังคงคิดอาหารเป็นงานเป็นอย่างไรๆ ส่วนพฤติกรรมของลูกค้าบางรายที่ตักมาก แบบไม่สมดุลกับราคาก็มีเช่นกัน มีเรื่องเล่าว่าอาหารบางอย่าง พวกเราได้จัดภาชนะใส่อาหารแบบถ้วยขนมเล็กๆ แต่ลูกค้าไปหยิบเอาซามก้วยเตี้ยมาตักแทนถ้วยเล็กหน้าตาเฉย

นี่ถ้าไม่ใช่เพราะพ่อท่านบอกสอนย้อยๆ ปล่อยให้พวกเราได้ดละ เสียสละ เอื้อเพื่อแบ่งปัน ไม่หวงแหน ไม่ใช่โลกกอบโกย พวกเราก็คงไม่อดใจ ไม่อดทนที่จะปล่อยวางกับการเห็นคนอื่นชี้โลก เอาเปรียบอยู่ต่อหน้าต่อตาได้ คงจะแสดงกิริยาไม่พอใจทั้งสายตาและวาจาออกมามากกว่านี้แล้ว พวกเราหลายคนที่ไม่ได้ก็แสดงออกมาบ้าง ซึ่งสิ่งเหล่านี้เป็นเหตุการณ์จริงที่เกิดขึ้น พ่อท่านบอกพวกเราว่าถือเป็นโจทย์แบบฝึกหัดให้เราได้ละกิเลสของเราเอง ถ้าไม่มีสิ่งเหล่านี้เกิดขึ้น เราก็ไม่รู้ว่าจะยังชี้โลก ชี้โกรธ ชี้หวงอยู่มากน้อยเท่าไร ถ้าเอาแต่นั่งหลับตาที่ไม่เห็นกิเลสตนเองอย่างนี้ หรือไปอยู่ป่าเขาถ้าไหนๆ ก็ไม่รู้หรือกว่า เราจะมิกิเลส ชี้เหนียว หวงแหนอยู่เท่าไร เพียงแค่ออกมาใช้ลำพังตนเองและครอบครัวนั้นไม่ยากแล้ว แต่การอยู่ร่วมกับคนอื่นที่ชี้โลก ชี้โกรธ แล้วเราไม่ได้โลก ไม่ได้โกรธด้วยนี่สิยาก

๒๔ ต.ค. ๒๕๕๗ ที่บ้านราชฯ มีการสรุปงานเทศกาลเจ ไม่ใช่แค่บอกรายรับรายจ่ายเท่านั้น แต่มีการสรุปแบบให้ทุกหน่วยงานระดมสมองของผู้ร่วมงานในแผนกนั้นๆ(workshop) เป็นต้นว่า แม่ครัว, กสิกรรมและการบริหารขยะสด-แห้ง, หน้าร้าน (ข้าวแกง หุงข้าว หนึ่งข้าว น้ำสมุนไพร น้ำเสาวรส ของทอด ส้มตำ ขนมจีน ราดหน้า ก้วยเตี้ย สลัดผัก อาหารพิเศษ การเงิน), ประสานงาน ประชาสัมพันธ์ ยานยนต์ ล้างภาชนะ-บริการหน้าร้าน, เต้าหู้, ขนมปัง,

โดยมีประเด็นให้ร่วมกันคิด ๗ หัวข้อดังนี้

๑. ประสิทธิภาพการทำงานเป็นอย่างไร
๒. การให้เวลากับงาน เต็มที่ เต็มใจ เต็มกำลังแค่ไหน
๓. การทำ ๕ ส. ให้คะแนนขณะทำงานเท่าไร
๔. จุดเด่น-จุดประทับใจในขณะทำงานเป็นอย่างไร
๕. จุดบกพร่องที่ควรแก้ไขปรับปรุงเป็นอย่างไร
๖. สารานุกรมธรรม ๖ ในขณะทำงานเป็นอย่างไร
๗. การทำ ๗ อ.เป็นอย่างไร

เมื่อแต่ละแผนกร่วมกันคิด ได้ข้อสรุปให้คะแนนขณะทำงานของตนเองเป็นอย่างไร แล้วก็นำมาบอกเล่าให้ที่ประชุมทั้งหมดบ้านได้ทราบ โดยมีพ่อท่านและสมณะสิกขมาตุร่วมรับฟังด้วย

จากตัวอย่างบางส่วนของสรุปประเมินผลดังนี้ เช่น

แม่ครัว ทำแกงหม้อเบอร์ ๔๐ วันละ ๑๘ หม้อรวมตลอดงาน ๒๑๖ หม้อ ผัด-ยำวันละ ๘๕ ถาด รวมตลอดงาน ๙๓๕ ถาด *จุดบกพร่อง*คือ หั่นเตรียมไม่ทัน ไม่มีคนยกอาหารไปหน้าร้าน ขาดการออกกำลังกาย

กสิกรรมและการบริหารขยะสด-แห้ง ขยะสดวันละ ๑ ตันรวมตลอดงาน ๑๐ ตัน ผสมทำปุ๋ยได้ ๑๕ ตัน เก็บผักบุงที่บ้านราชฯส่ง ๒๘๕ กก. ผักอื่นๆ ๔๓๕ กก. เหลือทำน้ำหวานหมัก ๕๐ กก. รวมผักที่เก็บส่งทั้งหมดตลอดงาน ๒,๙๕๕ กก. *จุดประทับใจ*คือ มีเวลาไปช่วยงานฐานอื่น

หน้าร้าน ผู้รับงานไม่ตรงต่อเวลา ไม่เต็มใจบริการ ไม่ค่อยเอาใจใส่ ให้บริการช้า *จุดบกพร่อง* การเงินคิดเงินผิดบ้าง เพราะไม่ได้ใช้เครื่องคิดเลข ของทอดลูกค้าเรื่องมาก ลูกฐานหลบบ้อย น้ำัญพิช ภาชนะไม่พอใช้ น้ำเสาวรสุกฐานกินจุบจิบ ไม่กระตือรือร้น

ประสานงาน ประชาสัมพันธ์ และยานยนต์ จุดประทับใจคือควบคุมอารมณ์ได้ดี รับฟังข้อมูลด้วยความสงบ พร้อมที่จะปรับเปลี่ยน จุดบกพร่องคือขาดผู้ดูแลทำความสะอาดรถ “ท้ายหวาน” สกปรกที่สุด สารานุกรมธรรม ๖ อบอุ่นเป็นที่เป็นที่หนึ่ง มีความเป็นพ่อลูกกันดีของนายท่ากับคนขับรถ

ล้างภาชนะ-บริการหน้าร้าน จุดประทับใจคือเอภาชนะ ไม่เรียกร้อง ก้มหน้าก้มตาทำงานอย่างเดียว เต้าหู้ ใช้ถ้วยเหลือง ๔,๑๐๐ กก. ทำน้ำเต้าหู้ได้ ๔,๐๓๒ ลิตร ได้เต้าหู้ก้อนวันละ ๑,๕๐๐ ชิ้น ตลอดงานรวม ๑๘,๐๐๐ ชิ้น ไม่มีจำหน่ายหน้าร้านเพราะผลิตไม่พอกับการทำอาหาร เริ่มทำงาน ๐๒.๐๐ น. จุดบกพร่อง เล่นกันส่งเสียงดัง

ขนมปัง โฮลวีท+ฟักทอง ๗๕๒ ก้อน/วัน ตลอดเทศกาล ๙,๐๒๔ ก้อน ขนมปังไส้ต่างๆ ๕๔๘ ก้อน/วัน รวมตลอดเทศกาล ๔,๓๘๔ ก้อน

พ่อท่านให้โอวาทปิดการสรุปประเมินผลจากบางส่วนดังนี้ “พวกเราก็จะสร้างทั้งวัฒนธรรมจารีตประเพณี วิธีการดำเนินชีวิตของเรา ยิ่งภาคภูมิใจในระบอบวิธีของพระพุทธเจ้า คนพวกเราทำงานไม่ได้เอาเงินมาเป็นค่าจ้าง ต่างคนต่างมาทำด้วยใจ แล้วอบอุ่นด้วย คนมากมายขนาดนี้

ถ้าจะว่าจริงๆ แล้วพวกเราเสียสละให้สังคมไม่ใช่น้อย คิดดูชิตักกินงานหนึ่งใจไก่ (กองพูนพะเนิน) ๑๕ บาทนี่คนขายโอ้โฮใจแวมๆๆ โอ้ยทำไม่ตะกะละตะกลามัก พวกเราก็ทำใจ ไม่เป็นไรเราอยู่รอดถึงอย่างนั้นเรายังเหลือ ยังมีส่วนเกินพอให้เราทำอะไรต่อไปได้

ให้มันรู้กันไปว่าคนในโลกนี้เขาเอาๆๆ เราให้ๆๆ มันอยู่ด้วยกันได้ เขายังไม่ทันรู้เท่าไรหรอก แต่มันเป็นแล้ว พวกเราก็ทำได้ หลายคนก็วางใจได้ หลายคนก็ค่อยยังชั่วขึ้น แต่ก่อนนี้โอ้โฮไม่ยอมแล้ว มีพวกเราเล่าว่ามีถ้วยเล็กให้สำหรับตักประมาณ ๑๕ บาท เวลาเขาจะตักเขาไม่เอา เขาไปเอาชาม

ถ้วยเดียวมา ไม่เอาถ้วยที่เตรียมนี้หรือ แล้วตักมาเฉยเลยนะไปจ่ายดั่งส์ ๑๐ บาท พวกเราก็บอกทำไมตักมาอย่างนี้ละ มันต้อง ๑๕ บาทนะ เขาก็โยนสตางค์เหรียญ ๑๐ บาทให้ แล้วก็ไปเฉยเลย พวกเราก็อ้างใจวางใจ พวกนี้มันเป็นโจทย์ให้เราได้ฝึกทั้งนั้น ชี้โลก ชี้หวังชี้เหิน รวมแล้วจริงๆพวกเราก็ไม่ได้สิ้นรู้ไม่ตอกอะไร ยังมีส่วนเกินอยู่เลย ปีๆหนึ่งเราก็อ้างไป

ถึงปีใหม่เรายังแจกด้วยซ้ำไป เราจ่ายไปตั้งเท่าไรในการจัดงานปีใหม่นี้บ้าง เรายังทำได้เลย เพราะฉะนั้นงานแจกดีกว่ากันไปแล้วทำแบบฝึกหัดกันไปเรื่อยๆ ลองดูซิว่ามันจะไปได้แค่ไหน หลายคนก็คิดว่าเอแล้วกลับมาจะทำแบบบุฟเฟต์อีกดีหรือไม่เนี่ย ใจคอจะทนไม่ได้อยู่แล้ว บุฟเฟต์นี่เขาก็กินกัน โอ้โฮ คนอีสานนี่กินไม่บันยะบันยังเลย ไม่เห็นใจคนทำเลย

ที่กรุงเทพฯ(ศูนย์สังฆวิจิตรหน้าสันติอโศก)นี่เขากำหนด อิมละ ๒๐ บาท แต่ก็มีคนหนึ่งให้อิมละ ๑๐,๐๐๐ บาท เมื่อพวกเราทักเขาก็บอกว่าเขาจะทำบุญ พวกเราก็เลยต้องรับ เสร็จแล้วเขาลำรวจดูอาหารเศษทิ้งน้อย ไม่เหมือนอุบลฯที่อาหารเศษทิ้งมาก อีกอันหนึ่งก็คือ ๙๙ % เขาล้างจานเอง

สิ่งเหล่านี้มันไม่ใช่แค่เราประสานกับสังคม มันได้พัฒนาตัวพวกเราด้วย อาตมาเห็นแล้วก็ชื่นใจนะ ทั้งเด็กทั้งผู้ใหญ่ช่วยกันทำ แม้เด็กๆจะซนเล่นบ้างทำบ้างก็ยิ่งดี อุทยานบุญนิยมนี้ก้าวหน้ามากเลย มันเป็นมหกรรมของการสร้างคน ไม่มีที่ไหนเทียบเท่า ทั้งยอดตัวเลข ทั้งผู้คนที่มาทำงาน มันกลายเป็นร้านอาหารสังฆวิจิตรที่ใหญ่ สมบูรณ์แบบกว่าเขาหมดแล้ว แต่ก็ให้มันก้าวหน้าขึ้นกว่านี้ ทำแล้วก็มาสรุปงานหาข้อบกพร่อง จุดดีจุดด้อยอย่างนี้แหละมันก็จะเกิดการก้าวหน้าพัฒนาได้แน่นอน

อาตมาต้องขอบคุณด้วยความจริงใจจริงๆ ที่พวกเราช่วยทำงานสร้างสรรค์ ปลูกฝังวัฒนธรรม ปลูกฝังวิถีการดำเนินชีวิตที่ดี การสร้างคนเป็นการยาก เราทำได้ขนาดนี้อาตมาก็ชื่นใจนะ ปีนี้ไปถึงปี'๔๘ ก็คงมีอะไรก้าวหน้าพัฒนาไปได้อีก"

ประชาสัมพันธ์การพัฒนาประชาธิปไตยในท้องถิ่น

๒๘ ต.ค. ๒๕๔๗ ที่ราชธานีอโศก **คุณลัดดาวัลย์ ตันติวิทยาพิทักษ์** นักศึกษาปริญญาเอก โครงการสหวิทยาการ คณะบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ ได้มาศึกษาพักค้างใช้ชีวิตร่วมกับชาวชุมชนหลายวันแล้ว วันนี้ได้ขอสนทนาสัมภาษณ์พ่อกัน เพื่อประกอบการทำวิทยานิพนธ์ เรื่อง "ประชาสัมพันธ์กับการพัฒนาประชาธิปไตยในท้องถิ่น" จากบางส่วนของบทสนทนาดังนี้

คุณลัดดาวัลย์ : ดิฉันชื่อลัดดาวัลย์ฯ ค่ะ ก็เป็นน้องสาวของคุณวนิดา ตันติวิทยาพิทักษ์ ซึ่งเป็นที่ปรึกษาของสมัชชาคนจน ที่ต่อสู้เรื่องเขื่อนปากมูล เขาก็สนใจเรื่องราชธานีอโศกเหมือนกัน ดิฉันเคยไปกราบนมัสการพ่อกันที่สันติอโศก นานมาแล้วนี่ พอเดือนนั้นไปสัมภาษณ์เกี่ยวกับเรื่องสันติวิธีนานมาแล้ว ตอนนีดดิฉันกำลังเรียนปริญญาเอก ทำเรื่อง การเมืองท้องถิ่นแล้วก็ชุมชนเข้มแข็ง ตอนนี้จะมากราบขอความเห็นของพ่อกัน คงจะเป็นเกี่ยวกับเรื่องประชาธิปไตยกับทุนนิยม

พ่อกัน : โอ้โฮ...ต้องเอาเล่มนี้ไปอ่าน อีกเล่มหนึ่งกำลังรวมอยู่ โอ้สารอโศกคงซนกว่า จะมีลงในเรคคิตอะไร ที่ไม่มีลงในร่วมด้วยช่วยกัน(น.ส.พ.) ซึ่งเป็นการสัมภาษณ์เกี่ยวกับประเด็นของการเมืองบุญนิยม เยอะ

คุณลัดดาวัลย์ : ได้อ่านของคุณสุนัย เศรษฐบุญสร้าง ที่พิมพ์เป็นหนังสือเล่มน้อยๆนี่ค่ะ

แต่ดูเหมือนว่าตรงนั้นจะเน้นเกี่ยวกับความต้องการส่วนเกิน แล้วก็สิทธิเสรีภาพ ที่นี้มาลองศึกษาวิถีชีวิตในชุมชนราชธานีโอโคโนนี่ก็รู้ว่า ถ้ามองในมิติของการเมืองแล้ว ในแง่ของประชาธิปไตยนี่คะ ก็อาจจะมองได้ว่า ถ้าเราจะใช้มิติประชาธิปไตยในเรื่องอำนาจอธิปไตยของปวงชน ก็คือ การที่ประชาชนมีสิทธิ์มีเสียง มีส่วนร่วมในการตัดสินใจวิถีชีวิตของตนเอง ตรงนี้ก็จะเป็นจุดแข็งของบุญนิยมที่ทางอโศกได้ เป็นอุดมการณ์ที่ทางอโศกได้พยายามทำ แต่ก็ยังมีข้อที่ยังไม่เข้าใจกระจ่างชัดว่า ในลักษณะที่เราเน้นในเรื่องของกรรมเรื่องของศีล แล้วก็การให้ทุกคนมีส่วนร่วมในการตัดสินใจ แต่ถ้าในบริบทที่กว้างขวางออกไป ถ้าในระดับหมู่บ้านนี้ก็ชุมชนที่เห็นนี้ก็อาจจะพอเป็นตัวอย่างได้ แต่ถ้าในบริบทที่กว้างออกไป เช่นในระดับตำบล อำเภอ หรือประเทศ จะมีกลไกหรือว่ามีโครงสร้างอย่างไร ดิจนก็ยังนึกไม่กระจ่างชัด

พ่อทาบ : อ้า...ยังไม่มีโครงสร้างอะไรหรอก เป็นไปตามธรรมชาติ ในความเป็นมนุษย์ที่มีจิตวิญญาณ มีสมอง มีความนึกคิด มีปัญญา มีการตัดสินใจ มีการวิจยอะไรพวกนี้ อยู่ในตัวจิตวิญญาณ จิตวิญญาณมันเป็นบทบาทของมันเอง แล้วมันก็จะเกิด เกิดวินิจนัย เกิดการตัดสินใจ เกิดการสังเคราะห์ วิจัย วิจารณขึ้นในตัวของมันเอง เพราะฉะนั้นคนส่วนภายนอกที่เขายังมี concept(ข้อคิดเห็น)อย่างนั้น มี vision(วิสัยทัศน์)อย่างนั้น เขามีของเขาละ แน่นนอนเลย concept ของเขา vision ของเขาก็เป็นของเขา vision ของอโศกก็เป็นอย่างนี้ มันก็จะเดินไปกันคนละทิศ แต่ข้างนอกแม้จะขยายขอบเขตออกไป สัมพันธ์กับข้างนอก มันก็สัมพันธ์อยู่แล้วโดยธรรมชาติ เราก็มีประชาธิปไตยอย่างเดิม อิสระเสรีภาพ ใครต้องการศึกษา ใครต้องการพิสูจน์ ว่าเออเนี่ยมีแง่ดี มีผลดีอะไร เขาก็จะมาศึกษาเอง คนมีปฏิภาณดีก็รับได้เร็ว คนมีปฏิภาณไม่ดีก็รับได้ช้า ก็เป็นเรื่องธรรมดา มันก็จะขยายผลออกไปเรื่อยๆ เหมือนอย่างที่ผมเป็นอยู่อย่างทุกวันนี้ ชาวอโศกก็ขยายตัวเพิ่มขึ้นจากกลุ่มเล็กมากกลุ่มโต ก็ขยายเป็นจุลภาค ไปตามเครือข่าย มันจะไม่เกิดเป็นมหภาค ชนิดที่เรียกว่า กลุ่มเดียวแล้วโตใหญ่ขึ้นไปเอง มันก็จะป็นมหภาคประเภทเหมือนลูกโซ่หรือเครือข่าย ร่างแห ซึ่งมันจะเกิดจุลภาคต่างๆ สานกัน กายกันไปอย่างนี้ ซึ่งเป็นเรื่องธรรมชาติที่ดี ถ้าอะไรก็แล้วแต่ ถ้ามันรวมตัวกันเป็นกลุ่มก้อนโตใหญ่แล้ว ทะอะทะอะแล้วนี่ เป็นความลำบาก ไม่ว่าจะไร

ต่ออะไรต่างๆ แม้แต่ธรรมชาติของวัตถุก็ตาม ธรรมชาติของฟิลิกส์ทางวัตถุก็ตาม หนักเข้ามันก็มีจักรวาล เป็น Nebula (กลุ่มแก๊สหรือฝุ่นที่คล้ายก้อนเมฆ ดาวตรงกลางที่ล้อมรอบด้วยก๊าซ กาแล็กซีนอก) ที่ใหญ่ที่สุด แล้วก็เกิด Big bang เกิดการแตกตัว แล้วก็เกิดการขยาย มันก็เป็นธรรมชาติทั้งหมด มันจะทนอยู่ไม่ได้หรอก เพราะฉะนั้นเรารู้แล้วว่า ไม่จำเป็นที่เราจะต้องไปรวมตัวให้มันใหญ่ เป็นก้อนใหญ่ จนกระทั่งมันเหมือนจีนที่ไม่ยอมปลดปล่อยไต้หวัน ไม่ยอมปลดปล่อยทิเบต จะรวมเขาให้หมด ที่ไหนก็ไม่ยอมปลดปล่อย มีแต่จะรวบรวมเข้ามาเป็นอาณาจักรอย่างนั้น เราไม่มี concept อันนี้เลย

vision อันนี้เราก็ไม่มี เพราะฉะนั้นเราก็ไม่ล่าอาณานิคม โดยเราเองก็ไม่ต้องกันเอาไว้ เราก็จะปล่อยให้มันเกิดการแยกตัว เกิดการเปลี่ยนแปลง เกิดการขยายตัวออกไป แต่เราก็ประสานกันอยู่ในความเห็นที่ตรงกัน มี concept เดียวกัน มี vision เดียวกัน มันก็ไปด้วยกันได้

คุณลัดดาวลัย : ดูเหมือนว่าท่านจะเชื่อในความหลากหลายของชุมชน

พ่อท่าน : ใช่ๆ ทุกอย่างไม่เหมือนกัน มันคล้ายกันแต่มันไม่เหมือนกันทีเดียวนะ เราทำให้คล้ายกันที่สุดได้นั้นแหละถูกต้อง อาตมามี Motto (ภาษิตคำขวัญ) อันหนึ่งที่ว่า **ความสามัคคี คือความขัดแย้งอันพอเหมาะ** ความสามัคคีที่ไม่มีขัดแย้งกันเลย ไม่มีในโลก ไม่มี ความสามัคคีคือความขัดแย้งอันพอเหมาะ ถ้าเข้าใจตรงนี้แล้ว ก็จะเข้าใจลักษณะความหลากหลาย ความแตกต่าง มันเป็นสี่ส้น เป็นความไม่หน้าเบือ ไม่ใช่หน้าเนา ถ้าเป็นสิ่งเดียวกัน เป็นหนึ่งเดียวกัน ไม่มีอะไรแปลกเปลี่ยนออกมาเลยแล้วนี่ แม้แต่เรื่องของชีววิทยา สิ่งเดียวกัน เซลเดียวกัน ตระกูลเดียวกัน ผสมพันธุ์กัน เดียวกันเฝ้าตาย สูญบอด ไม่มีเหลือ เป็นธรรมชาติ นี่เราต้องเข้าใจส่วนความจริงอันนี้แล้ว มันก็จะเป็นของมันไปเอง

คุณลัดดาวลัย : ถ้าในแง่นี้ ท่านมองถึง การให้แต่ละจุดๆ เติบโตขยายออกไป แต่ถ้ามองในแง่ของรัฐ ถ้ารัฐในลักษณะเช่นนี้ อาจจะต้องหาความเป็นอัตลักษณ์ หรือเอกลักษณ์

พ่อท่าน : มันเป็นอยู่แล้ว อัตลักษณ์ของเรามี แล้วอัตลักษณ์นี้มันจะขยายตัวออกไป ค่อยๆ แพร่ ค่อยๆ ประกาศตัวเองออกไป คนเห็นดีก็มารับทำเอาไป ก็จะสามารถไปก่อตั้งเป็นกลุ่มเป็นก้อน เป็นเครือข่ายอีก สืบต่อ สาขาย่อยออกไปๆ มันเป็นไปเรื่อยๆ มันก็จะแทรกตัวเข้าไปทุกจุดของโลก ทุกจุดของจักรวาล เราไม่รีบร้อน เพราะมันไม่ง่าย ถ้ารีบร้อนสุกเอาเผากิน ไปไม่ไกล แล้วก็ไม่ได้คุณภาพที่ดี และไม่ถาวรยั่งยืน เพราะฉะนั้นเราไม่รีบร้อน เราไปตามธรรมชาติที่มันจะช้า แต่มันก็สั่งสมความครบถ้วนของมันไปเรื่อยๆๆ มันเป็นของที่อยู่แล้ว มันก็จะดำเนินไปตามกาลเวลาของมันไป เพียงแต่มุ่งมันขยันอดุทธสาหัสเต็มที่เท่านั้น

คุณลัดดาวลัย : มันก็มีการต่อต้านกับกระแสโลกภายนอก

พ่อท่าน : เอ้า....ไม่ต้องต้านอะไรกับใคร ต้องเข้าใจอุดมการณ์นี้ เป็นสิ่งที่สำคัญ คือเราไม่ต้องสู้ ไม่รบ ไม่ต้าน เราอยู่กับสังคม ไม่มีประโยชน์กับการที่จะไปต้านกัน ทะเลาะกัน ทำลายกัน เพราะทุกอย่างมันทำลายในตัวมันเองอยู่แล้วโดยสังขรณ์ อย่าไปเหน็ดไปเหนื่อย ไม่ต้องไปทำให้มันสลายหรือ เพราะฉะนั้นเราไม่มีประโยชน์อะไรที่จะไปก่อเวรก่อภัย โดยเฉพาะกับมนุษยชาติ สัตว์โลก ชีววิทยาที่มีจิตวิญญาณอาฆาตมาดร้ายต่อกัน ผูกพยาบาทอะไรกัน ไม่ต้องไปสร้างวิบากพวกนี้เลย เพราะฉะนั้นเราจะไม่ไปก่อการต่อต้าน ตีรันฟันยิง เป็นศัตรูทำร้ายคนอื่น เราไม่ทำ เพราะเข้าใจอย่างชัดเจนแล้วว่า เรามีชีวิตแล้ว เราไม่จำเป็นต้องไปทำร้ายอะไรใครเลยในโลก ใครทำร้ายเรา เราก็หลบเลี่ยงเอา หลบเลี่ยงไม่ได้ สุดวิสัยก็ยอมตาย ตายก็ตาย ดีกว่าเราไปทำร้ายคนอื่น ถ้าไม่ตายเราก็อยู่ของเรา หลบเลี่ยงได้เราก็อยู่ไป ใครเขาจะทำร้ายมันเรื่องของเขา เราเชื่อกรรมเชื่อวิบากด้วย เพราะฉะนั้นเราจะไม่ไปทำร้ายทำลายใคร มุ่งจะเกื้อกูลกันไปเท่านั้น เราจะอยู่กันอย่างเกื้อกูลอย่างเดียว ต้องชัดเจนในความเป็นจริงอันนี้ พฤติกรรมอันนี้ของมนุษย์ของสัตว์โลกนี้ สุดยอดแล้ว อหิงสา อโหสิ

นอกจากนั้นแม้จะมีกิเลสที่เราจะต้องมี ไม่ชอบใจบ้าง โกรธแค้นโกรธเคืองบ้าง อะไรก็ตาม เราจะต้องล้างกิเลสตัวนั้นออกให้ได้ เมื่อเอากิเลสตัวนั้นออกให้ได้แล้วจริง มันก็จะเป็นจริง มันไม่ต้องไปทำร้ายใคร ไม่ต้องไปเบียดเบียนใคร ไม่ต้องไปหาเรื่องตีรันฟันแทงกัน มีแต่ช่วยเขาไปก็แล้วกัน เพราะในโลกนี้ถ้าเราจะช่วยเขา แล้วเราไม่ทำร้ายเขาที สากลทุกแห่งทุกหน ใครในโลกไม่มีใครขัดแย้งหรือไม่ขึ้นชอบใน

**คุณนิยมนี่ เขาจะแข่งกันเอง ชำกันเอง เขาแย่งชิงกัน ส่วนเราสร้างสรร
มีขณะนี้ก็มีสงครามอยู่ทั่วโลกนี้.... ....เราไม่ได้เป็นตัวที่จะฆ่าเขา ไม่ทำร้ายใคร เขาตี
กันแต่เราเข้าทั้งสองข้างนั่นแหละ คุณต้องการความช่วยเหลือ เราช่วยเขาทั้งสอง
ข้างนั่นแหละ เราไม่เข้าข้างใดข้างหนึ่ง.....**

*****

เรื่องนี้ เพราะฉะนั้นเราเป็นจริงอันนี้ให้ได้ก็แล้วกัน

คุณลัดดาวลัย : แต่ดูเหมือนว่า คุณนิยมนคงไม่ล้มสลายไปได้อย่างง่ายดาย

พ่อท่าน : อ่า...มันเป็นอย่างนี้ จุดจบของมันก็คือ คุณนิยมนี่ เขาจะแข่งกันเอง ชำกันเอง เขาแย่งชิงกัน ส่วนเราสร้างสรร นี่ขณะนี้ก็มีสงครามอยู่ทั่วโลกนี้ มันก็คือคุณนิยมนี่ เขาแย่งกันเอง ชำกันเอง ไม่มีจบอยู่อย่างนี้ เพราะฉะนั้นคุณนิยมนเขาก็จะฆ่ากันเอง ชำกันและกันไม่มีหยุด ทีนี้เราเองเราไม่ได้เป็นตัวที่จะฆ่าเขา ไม่ทำร้ายใคร เราจะไม่ไปทะเลาะตบตีกับใคร เขาตีกันแต่เราเข้าทั้งสองข้างนั่นแหละ คุณต้องการความช่วยเหลือ เราช่วยเขาทั้งสองข้างนั่นแหละ เราไม่เข้าข้างใดข้างหนึ่ง เราช่วย เขาเจ็บป่วยมา เราก็รักษาให้ ทะเลาะกันตีกันมาบาดเจ็บ เราก็รักษาให้ ไม่มีเวลาไปสร้างอะไรมาकिनมาอยู่ ไม่มีอาหารกิน เราก็ตัดแบ่งไปให้ ไปเลี้ยงเขา ทั้งสองฝ่าย เราไม่ได้ลำเอียง คนไหนขาดแคลน คนไหนต้องการ ช่วยได้เท่าที่เราช่วยได้ เราช่วยเขา มีลักษณะช่วยเขาอย่างเดียว เพราะฉะนั้นคุณก็จะฆ่าจะแกงกัน คุณก็ฆ่าก็แกงกันไป เราเองเราไม่ฆ่าเขา ถ้าเขาจะมาฆ่าเรา เราก็หลบไม่让他ฆ่าเท่านั้นเอง ถ้าเราช่วยเขา ช่วยเขา ช่วยเขาๆ เขาก็ไม่ฆ่าเรานะ

คุณลัดดาวลัย : เราจะไปช่วยเขาหรือให้สติเขา

พ่อท่าน : ทำทั้ง ๒ อย่างแหละ ถ้าเราสามารถเขาก็ให้สติเขาบ้าง ถ้าเขาเชื่อ ถ้าเขาเชื่อแล้วก็เปลี่ยนแปลงอันนั้นได้ก็ดี แต่เราไม่ควรหวัง จริงๆเราไม่ได้ดูดยาย ก็ช่วยบ้าง ให้สติบ้าง เท่าที่เราสามารถ แต่เรื่องนี้เขาจะมาเชื่อเราๆที่ไหนเล่า เขาไม่เชื่อก็เรื่องของเขา เราก็ไม่ช่วย เขาเชื่อก็ทำ เท่านั้นเอง

เพราะฉะนั้นสุดท้ายแล้วจริงๆนี้ ผลจบของมันก็คือ คุณนิยมนี่เขาจะแก่งแย่ง ชำแก่งกันไม่หยุดหย่อน รุนแรงขึ้นเรื่อยจนถึงกลียุค ฝ่ายแดงฝ่ายน้ำเงินนี่เขาจะฆ่ากันเองอยู่ในคุณนิยมน แล้วที่สุดท้ายก็ตายหมด แต่ทั้งแดงทั้งน้ำเงินเขาไม่ได้ฆ่าเรา เพราะเราไม่ได้รับกับใคร แถมเราช่วยเหลือเกื้อกูลทั้ง ๒ ฝ่ายอีกด้วย ดังนั้นแม้เราจะค่อยๆเป็นไปก็ตามแต่ เราก็ถูกละเว้น แล้วสุดท้ายแห่งจุดจบ พวกนั้นเขาฆ่ากันตายเกลี้ยง เราก็เลยเหลืออยู่ การที่เราเหลืออยู่นี้ก็ไม่ใช่ความชนะของเรา แต่มันเป็นเรื่องของธรรมชาติ เรื่องของวงจรวัฏจักรของสัตว์โลก มันจะต้องเป็นแบบนี้ จะอีกกี่ปีก็เดือนก็ตาม มันจะเป็นไปดังว่านี่ นี่ก็คือที่สุดจุดจบของเกมส์ชีวิตสังคมมนุษยชาติ ถ้าเข้าใจอย่างนี้ก็สืบทอดความคิดนี้ไปอีกก็รุ่นๆก็ปฏิบัติอย่างนี้ ก็ generation (ยุค สมัย ชั้นอายุ รุ่น) ก็ช่างปะไร อาตมาประเมินไปอย่างนั้นเองว่าอีก ๕๐๐ ปี กว่าจะถึงหรือจะปรากฏจุดจบดังว่านี่ ไม่แน่หรอก ถ้ามันร้อนแรงหนักขึ้นยิ่งกว่ามากกว่านี้ อาจจะมีเร็วกว่านี้ ไม่ถึงห้าร้อยปีก็ได้

คุณลัดดาวลัย : โอ้โฮ...จะนานมาก

พ่อท่าน : ไม่นานหรอก ห้าร้อยปี จะนานอะไร สองพันสามร้อย สองพันสี่ร้อย สองพันห้าร้อย นี่ศาสนาพุทธก็เข้าไปสองพันห้าร้อยปีแล้ว ยังไม่ทันไรเลย ไม่นานหรอก อาตมายังพูดอยู่เลยว่า ใครก็ไม่

รู้เมื่อไหร่ ทักถามมาว่า อะไรกัน เห็นอาตมาอยู่แบบๆ เพิ่งลิบเจ็ดขวบอยู่หลังๆ เดี่ยวเดียว เผลอแป็บเจ็ดสิบขวบแล้ว โฮ...ไม่น่าเชื่อ

คุณลัดดาวลัย : ก็ยังดูเหมือนว่า สิ่งที่คุณสอน ก็ยังไม่สามารถจะเป็นสติให้หลายท่านเหล่านั้น

พ่อท่าน : คนที่เขาไปเป็นใหญ่เป็นโต คนที่ว้าเฉลียวฉลาด มีปัญญา แล้วเขาเอาทางโลกีย์ เขาก็มุ่ง เขาก็เข้าใจตามภูมิของเขา เขายังชอบโลกีย์ ชอบลาภ ยศ สรรเสริญ โลภียสุข ชอบอย่างนั้น แล้วยังโลดแล่นอย่างนั้นอยู่ เพราะฉะนั้นเขาก็จะ**เอาแรงงาน เอาเวลา เอาทุนรอน**เข้าไปทุ่มโถมให้แก่โลกีย์นั้นแหละมากกว่า มันเป็นเรื่องตามเลย ความชอบที่จะทำของเขา เออ...ต้องทำอย่างนั้น ให้สติอย่างไรก็ยากที่จะรู้ทัน จะหันมาเอาทางโลกุตระ ส่วนคนที่มิภูมิอีกชนิดหนึ่งเห็นว่า โอ้ย...ป่วยการ เขาไม่เห็นคุณค่าที่จะเสียเวลาเสียแรงงาน เสียทุนรอนกับโลกีย์ เขาไม่เห็นประโยชน์อะไรที่จะไปมัวทำอยู่ทางนั้น เขาก็**เอาแรงงาน เอาเวลา เอาทุนรอน**เข้ามาทำแบบโลกุตระ ต่างคนก็ต่างมุ่ง ต่างแสวงหาตามภูมิ เราไปบังคับใครเขาไม่ได้หรอก ใครเขาอยากจะทำ เขาจะอยู่ เขาจะมีหน้าที่ เขาก็มีตำแหน่ง เขาก็มีฐานะอะไรอย่างใด แค่นั้น สูงต่ำขนาดไหนก็เรื่องของแต่ละคนเขา บังคับไม่ได้ แล้วอาตมาก็ไปหยิบไปจับของใครเขาไม่ได้ เขาก็เป็นของเขาเอง เราก็ได้แต่เผยแพร่รายงานความรู้ความจริงนี้ออกไป ประกาศออกไป คนสนใจศึกษา เขาก็เป็นไปเองทั้งนั้นแหละ คนระดับต่ำระดับสูงก็ศึกษาได้ทั้งนั้น คนระดับต่ำเขาเห็นดีเห็นชอบเข้ามา คนระดับสูงเขาเห็นดีเห็นชอบ เขาอยากมาเขาก็มา เราไปบังคับอะไรเขาไม่ได้ เพราะฉะนั้นก็เป็นที่ไปตามภูมิ บางคนที่เขาเออ...เข้าใจว่าโลกุตระนี้ดีแน่ แต่เขาก็ยังอยู่ข้างนอก ไปติดลาภ ยศ สรรเสริญ โลภียสุขอะไรอยู่ข้างนอก ไม่ได้มาร่วมไม้ร่วมมือไม่ได้มาทุ่มโถมอะไรกับกลุ่มนี้ขณะนี้ ก็ยังอยู่กลุ่มนั้น มันก็เป็นความเห็นของเขา เป็นความชอบของเขา เราไปบังคับใครไม่ได้ แต่ใครเห็นชัดเจนว่า โอ้ย...ฉันไม่เสียเวลา เรามาทุ่มโถมทางนี้ดีกว่า ไม่ต้องไปเอาแรงงาน ไม่ต้องเอาเวลา ไม่ต้องไปเสียทางนั้น เอามาทางนี้ แม้แต่เงินทองก็เอามาช่วยทางนี้ดีกว่า เขาก็มากันเยอะแยะไป คืออันนี้เรามีคนเสริมเข้ามาอยู่เรื่อยๆ มีอัตราการก้าวหน้าอยู่เรื่อยๆ

คุณลัดดาวลัย : เห็นพ่อท่านตั้งพรรคการเมือง พรรคเพื่อฟ้าดิน อันนี้ก็เป็นการหวังด้วยหรือเปล่านั้น ที่จะให้เป็นเครื่องมือ

พ่อท่าน : อ้า...อาตมาไม่คิดเป็นความหวังเลยนะ พรรคเพื่อฟ้าดิน แต่ที่มันต้องตั้งเพราะว่ามีเหตุ ไม่รู้ถูกบาปตามันพลัดหลงเหวี่ยงเข้ามาอย่างไร มันตกลงมาปุ๊กว่านี่ก็เท่านั้นเอง ก็รับมันไปก็เท่านั้นเอง โดยไม่ได้มีความกระสัน ไม่ได้มีความปรารถนา ไม่ได้มีความตั้งใจที่จะให้มาเกิดอันนี้ ที่มันตกลงมาแล้วก็เอ๊...จะโยนทิ้งไป ก็เอ้า...ก็ทำประโยชน์อะไรได้ก็ทำมันไป ก็รับมันไว้อยู่ในนี้เท่านั้นเอง เราก็ทำของเราไป

อย่างที่เรารู้ว่าเราจะทำพรรคการเมืองเป็นอย่างไร หรือว่าจะป็นนักการเมืองอย่างไร การเมืองจะเป็นรูป ลักษณะแบบไหน หรือว่าการเมืองมันจะก่อหวอดขึ้นในคนอย่างพวกเราก็ให้มันก่อไปเลย แล้วก็ทำไป โดย เราไม่ได้มีความเข้าใจเหมือนอย่างที่เขาเข้าใจ เราไม่ได้มีความรู้ความนึกคิดความเห็น หรือว่า concept ของเรา ไม่ได้เหนือกว่าการเมืองที่เขาเป็น เราก็ทำของเราไปอย่างนี้ เพราะว่ามันจะไม่เหมือนของเขาก็ไม่เป็นไร เราก็ ทำกับประชาชน เราก็รู้ว่า เราไม่อาจเอื้อมที่จะไปถึงระดับบริหารได้ มีระบบสภาที่เหมือนกัน เราก็คิดว่า เรา ก็คงก้าวเข้าไปถึงขนาดนั้น ไม่ใช่ง่ายๆ ตามความเป็นของเรา เราก็ต้องเป็นแบบของเราอย่างนี้ เช่นว่าถ้า เราจะได้เป็นตัวแทนของประชาชนกลุ่มหนึ่ง เข้าไป เราจะได้รับเลือก เขาจะเลือกเราเข้าไปเป็นตัวแทน เราก็ จะไปเป็นตัวแทนที่จริง ถ้าประชาชนจะเลือกเราเข้าไปจริงก็เลือก แต่เราจะไม่หาเสียง ไม่เสนอตัว ประชาชน จะต้องเรียกร้องเราจริงๆ เราจะให้ประชาชนมาเลือกเราจริงๆ และถ้าต้องลงสมัครแข่ง ก็ไม่หาเสียง ยัง หาเสียงถือว่ายังไม่ใช่ประชาธิปไตย มันยังไม่ใช่อำนาจประชาชนจริงๆ มันไปขอร้องเขา ไปขออดอ้างตน ถึงขั้นไปเที่ยวได้พูดหลอกพูดล่อ พูดจริงไม่จริง ก็ไม่รู้ คุณไม่อึดอัดตัวเอง อย่างนี้ไม่เอา ประชาชนต้องรู้ ด้วยตนเองอย่างซบซบสลับสัมผัสสัมพันธ์กับคนผู้นั้นมาตลอดเวลาจริง ว่าคนนี้เป็นอย่างไร ฉะนั้นจะเลือกคนนี้ เพราะคนนี้มีความจริงตามจริงที่ฉันรู้ ฉันทัดสินแล้วเอาคนนี้ คนอื่นมาอย่างไรฉันก็ไม่เอา นี่คือ คนจริง ความจริงในความเป็นประชาธิปไตย ดังนั้น ถ้าเราไม่ใช่คนจริงที่คนรู้จักและเลือกจริง เขาไม่เลือก เราก็ไม่ไป

คุณลัดดาวัลย์ : ถ้าไม่หาเสียงแล้ว ประชาชนจะรู้จักได้อย่างไรคะ

พ่อท่าน : ประชาชนต้องรู้จักก่อนสิ ผู้ที่จะเข้าไปรับเลือกนี้ ประชาชนต้องรู้จักจริงๆ ไม่ใช่หมาหลง มาจากไหนก็ไม่รู้ ถือกระเป๋เงินเข้ามาแล้วก็แจกเลย แล้วก็ได้รับเลือกเลย ได้เป็นเลย ต้องไม่ใช่อย่างนี้ ต้องเป็นคนี่ประชาชนเขาจะเลือกไปเป็นตัวแทนเพราะเขารู้จักดีจริงๆ เด็กก็รู้ ผู้ใหญ่ก็รู้จักคือคนต้อง Popular (เป็นที่นิยมกัน เป็นที่ยอมรับกัน)จริงๆ ต้องเป็นคน favourite (ซึ่งได้รับการสนับสนุน) เราต้องเป็นคนจริง อย่างนั้น หากมี favourite หลายคน ก็เป็นหน้าที่ของประชาชนจะคัดเลือกเอาใครอีกที

คุณลัดดาวัลย์ : ต้องเป็นที่รู้จัก

พ่อท่าน : แน่นนอน นั่นคือของจริง อย่างนี้เป็นต้น เพราะฉะนั้นจะเกิดเมื่อไหร่เราไม่รู้ เราก็ทำไป สร้างไป มันก็จะก่อเกิดมีอัตราการก้าวหน้าไปตามที่เราสร้างจริงๆ เราก็คิดว่า แม้จะมีระบบสภา เราก็คงไม่ ได้มีโอกาสไปร่วมสภาอะไรกับเขาหรอก แต่เราก็ทำการเมืองกับประชาชนได้ เพราะงานการเมืองมันไม่ได้ หมายความว่า จะต้องเข้าไปทำงานแต่ในสภา หรือต้องมีตำแหน่งเป็นข้าราชการการเมืองให้ได้จึงจะทำงาน การเมืองได้ ไม่ใช่จะมีแต่การบริหารในสภาเท่านั้น เราทำงานการเมืองนอกสภาได้ ทำกับประชาชนเราโดยตรงเลยก็ได้ ทำส่วนตัว ทำกลุ่มหนึ่ง หมู่หนึ่ง สองคน ห้าคน แปดคน สิบคน ร้อยคน พันคน หมื่นคน เราก็ทำได้ ไม่มีอะไรมาขัดกัน ที่จะบังคับเรา เราทำได้ เราทำงานกับประชาชน การมีส่วนร่วมในกระบวนการทางการเมืองของประชาชน เราช่วยกันกระจายความรู้เกี่ยวกับการเมืองให้กับประชาชน หรือให้การศึกษา ปราบกฏการณ์ทางการเมืองทั้งรูปธรรมและนามธรรม โดยไม่ต้องมีตำแหน่งเป็นทางการเราก็รับผิดชอบแบ่ง หน้าที่กันทำ เรารู้แต่ว่า ทำงานการเมืองคือการช่วยเหลือเพื่อพ่ายกัน เสียสละช่วยกัน ใครมีความรู้ความ สามารถอะไรจะเกื้อกูลกันได้ ก็ช่วยกันไปให้ประชาชนเป็นอยู่สุขให้ดี ให้ประชาชนรู้สิทธิและหน้าที่อันพึงมี ต่อรัฐต่อสังคม เราก็ทำเท่านั้นเอง ทุกวันนี้เราก็กินอยู่อย่างนี้ ไม่ต้องไปอยากได้ อยากเด่น อยากดี ไม่ต้องไปหาเสียง คนเขารู้ความจริงเอง เขารู้ว่า หากจะมีการเลือกผู้แทนของเขาเข้าไปในสภาเล็กสภาใหญ่ อย่งไร หรือทำหน้าที่เป็นผู้แทน นอกสภาก็ตาม ก็ไม่ต้องหาเสียงหรอก คนนี้...คนนี้แหละแน่นนอน คนนี้ ถนัดเรื่องการเงิน คนนี้ถนัดเรื่องมหาดไทย คนนี้ถนัดเรื่องสาธารณสุข คนนี้ถนัดเรื่องนั้นเรื่องนี้ เขาก็เลือก

คนเหล่านี้เข้าไปเอง

คุณลัดดาวลัย : นี่ ถ้าสมมุติว่าเรามองในแง่ของการเมืองท้องถิ่น ซึ่งเป็นบริบทที่แคบลงนี้ พ่อท่านจะเห็นว่า ตัวอย่างของราชธานีโอโคนที่จะมีอิทธิพลกับ อบต. บุ่งใหม่

พ่อท่าน : เป็น ศีรษะโอโคนที่นา ก็เป็นหมู่บ้าน หมู่ที่ ๑๕ ต.กระแซง **คุณขวัญดิน**เขาเป็น ผู้ใหญ่บ้าน แล้ว อบต.ของที่นี่นะ เขาก็จะเอา คุณขวัญดินนี้เป็นประธาน อบต. แต่ว่าคุณ ขวัญดินไม่ยอมเป็น อบต. ในสภาตำบลเขาเห็น ดีเห็นชอบอยากได้จริงๆ จะเอาขึ้นไปเป็นประธาน อบต. แต่คุณขวัญดินเขายังไม่เอา บอกยังไม่เป็นๆ ทางนี้เขาก็เกรงใจ อบต.เรา คือมันมีความจริง นะ เพราะว่าเราไม่ได้เข้าไปทำงานเพื่อที่จะเข้าไป เบ่ง เข้าไปเอาเปรียบ เข้าไปโกงไปกิน เราทำดี อย่างนี้ เขาจะเกรงใจ แล้วเขาจะรู้เลย ลึกๆ ยังไงคนมันไม่โง่หรอก มันต้องรู้ จริงๆเราไม่ได้ ไปแย่งงบประมาณ เราไม่ได้ไปบังเบียดอะไรเขาเลยอะไรอย่างนี้เป็นต้น เราช่วยเขาด้วยเข้าไป อย่าง งบประมาณส่วนกลางมา เขาก็แบ่งกัน แต่ของเราไม่ต้อง สมมุติเขามี อบต.อยู่ ๑๐ คนบอกว่าเอาเถอะ ได้ งบประมาณแล้วก็จะแบ่งเท่านั้น เอา...คุณเอาไป ๙ แล้วที่เหลืออีกหนึ่งก็เอาไปแบ่งกัน เราสละออกไม่เอา เขา จะเข้าใจ แล้วเราก็ทำอยู่ทุกวันนี้ เราไม่ได้ไปแย่งเขาเลย เขาก็รู้

คุณลัดดาวลัย : แถมกลับไปช่วยเขาอีก

พ่อท่าน : ต้องช่วยเขาด้วย เพราะฉะนั้นนี่มันเป็นเรื่องจริง จะบอกว่ามีอิทธิพลต่อวงกว้างออกไปไหม แนนอน ต้องเขยิบไปตามธรรมชาติของมัน

คุณลัดดาวลัย : ก็สามารถแผ่ขยายออกไปได้อีก

พ่อท่าน : ใช่ มันแผ่ขยายโดยสังจะ **ไม่ต้องไปหาเสียง ไม่ต้องไปคุยไม้โอ้อวด พฤติกรรม** ของเราทำเข้าไปเถอะ จริงๆๆๆๆ มันจะเป็นได้เป็นจริง

คุณลัดดาวลัย : อย่างนั้นถ้าสมมุติว่าพรรคการเมือง เพื่อฟ้าดินมีความเข้มแข็ง เกิดประชาชน ให้ความเลื่อมใสศรัทธา แล้วมีโอกาสเข้าไปในสภาจำนวนหนึ่งที่สามารถจะมีอิทธิพลกับการกำหนดนโยบาย กำหนดกฎหมายในรัฐสภาได้

พ่อท่าน : ก็ได้แนนนอน เมื่อนั้นก็คือเมื่อนั้น เมื่อมีความพร้อมพอเพียงครบเหตุปัจจัย ทั้งเรา และทั้งประชาชนต่างก็เข้าใจ เป็นประชาธิปไตยของประชาชน โดยประชาชน เพื่อประชาชนจริง ซึ่งคุณ จะลองคาดคะเนดูก็ได้ โอ้ย..ถ้าเมื่อถึงเวลานั้นมันจะเป็นอย่างไร มันจะสะดวก มันจะสงบ มันก็จะจริงจ้ง จริงใจ จะดี แต่เมื่อไหร่ เมื่อไหร่ก็แล้วแต่ เราก็ทำไปอย่างนี้แหละ

คุณลัดดาวลัย : ยังไม่มีนโยบายที่จะ หรือมี vision ที่จะทำการใด เช่นไปแก้กฎหมาย

พ่อท่าน : เราไม่กล้าไปอ้าขาพวักขนาคนั้นหรอก ของเรา vision ของเรา เรารู้ไกล แต่เรา ไม่ทำไกล vision ของเรา เรารู้ไกลรู้สึก อาตมาว่าพอรู้ ระยะตาออกไปไกลๆ ที่จะไปถึงตรงจุดนั้นจุดนี้ อาจจะไม่แปลกใจว่าทำไมไม่ทำให้ไกลให้กว้าง การหลงไกลหลงกว้างนี้แหละ แต่ไม่เหมาะสมกับสถานะ ของความจริง ทั้งตัวเราเอง ทั้งภาวะสังคม และองค์ประกอบต่างๆ คือคนมักมากมักใหญ่ มักไกลมักกว้าง

ก้าวหน้าตะพืด พังมามากแล้ว

คุณลัดดาวัลย์ : จะไม่เป็นการเร่งให้เร็วขึ้นหรือคะ

พ่อท่าน : ไม่หรอก ถ้าเราทำโดยที่เรียกว่าเราเหลือ มันดีกว่าเราทำเพราะเราไม่ค่อยพอ

คุณลัดดาวัลย์ : ไปห่ม

พ่อท่าน : ไซ้ ไปห่มโดยที่ไม่ค่อยพอ แล้วก็เหม...กระเบียดกระเสียรอย่างนี้ นานๆไปก็ไม่พอ ถ้าเราทำเพราะเราเหลือ มันไม่มีปัญหาหรอก เพราะเราเหลือ เราทำไปนี้ แต่เราก็คงไม่ชี้แจง เราพึ่งตนเองให้ดีที่สุด ทำให้สมดุล เท่าที่เรามีสมรรถนะ ทำเต็มที่เท่านั้น ไม่ต้องอยากใหญ่ อยากไปไกลไปกว้าง ทำเต็มความสามารถและเราก็เห็นอยู่ว่ามันมีอัตราการก้าวหน้า เท่านี้ก็พอแล้ว เราไม่เห็นจะต้องไปคิดอะไร จะต้องไปแข่งขันให้ทัน ให้เก่งกว่าเขา เราแข่งกับตัวเราเองนี่ เราก้าวหน้าได้มากเท่าไร พัฒนารุ่งเรืองกว่าเดิมได้เป็นที่ที่สุด สำหรับคนอื่นก็ดูความก้าวหน้าของเขาที่เราจะเลือกเอาบางสิ่งบางส่วน

คุณลัดดาวัลย์ : แนวคิดลักษณะของบุญนิยม เท่าที่ดิฉันศึกษานี้ นะคะ ก็เห็นว่า มันก็เป็นแนวคิดที่มีอยู่หลายกลุ่ม หลายหมู่ คิดในลักษณะเดียวกันนี้ อย่างของสมัชชาคนจนเองก็ดี หรือเสมสิกขาลัย หรือเครือข่ายต่างๆ ที่คิดแบบ คืออย่างพอเพียงนี่นะฮะ หรือวิสาหกิจชุมชน เหล่านี้ ไม่ทราบทางอโศกได้มีนโยบายที่จะไปเยี่ยมเครือข่าย เพื่อที่จะทำให้แนวความคิดในการแลกเปลี่ยนปฏิสัมพันธ์ในวงกว้างออกไปนี้

พ่อท่าน : ลักษณะของศาสนาพุทธอันหนึ่งนี่นา ถ้าใครไม่ศรัทธาอย่าไปสอนเขา ลักษณะของศาสนาพุทธ อย่าไปเหยียดใคร ถ้าเขาไม่ยินดี ไม่นิยม ก็อย่าไปยึดเยียด เรายินดีที่จะประสาน เรายินดีที่จะไปร่วมในส่วนที่ร่วมกันได้ ยินดีทุกเจ้าแหละ แต่อย่าให้เราไปยึดเยียดตัวเองเลย ของแต่ละกลุ่มก็มองเห็นดีของตนๆอยู่แล้ว ใครจะเอาเรื่องที่ดีอะไรมาแจกเราก็นิดอย่างยั้ง แต่จะให้เราไปทำงานกับวงกว้างนี้ เราแย้งไม่ได้มากเลย อันนี้ต้องขอความเห็นใจจริงๆ งานที่เราทำอยู่นี้ก็ไอ้โฮ...แย่งตัวแย่งคนทำงานกันพยายามกระเบียดกระเสียร ดึงไม้ให้ขยายงานออกไปอีก แ่งานเติบโตขยายตัวก็ทำไม่ทันอยู่แล้ว เรามันอยู่ในระยะของการสร้างตัว เพราะฉะนั้นมันจึงไม่มีเวลาที่จะไปทำอะไรกับอันอื่น ร่วมกับกลุ่มอื่นได้กว้างไกลมากนัก ถ้าเราจะไปทำอะไรกับอันอื่น เราจะต้องอนุโลมอะไรอีกมาก เมื่ออนุโลมนี้ก็ต้องลดแล้ว ถ้าเราไม่อนุโลมเราก็คงทำให้มันอยู่ในระดับชุมชนของเราไป

คุณลัดดาวัลย์ : ถ้าในระดับของศีลห้าอย่างนี้ ดิฉันยังคิดว่า อยู่ในระดับพื้นฐานก็น่าจะร่วมกันได้

พ่อท่าน : จริงๆ ศีลห้าของเราเนี่ย มันไม่เหมือนกับศีลห้าข้างนอกเขาสักเท่าไร **ศีลห้าของเรา** นี้มันจะเข้ม จะเอาจริง มันจะมีแนวคิดด้วย **ศีล สมาธิ ปัญญา** นี้มันจะเป็นองค์รวม มันจะไม่แยกกัน มันจะทำงานร่วมกัน เป็นปฏิสัมพันธ์กัน มันมี interaction กันและกัน มันจะอยู่ด้วยกัน **ศีลห้าแล้วมันจะขัดเกลากาย วาจา ใจ เป็นอริศีล อริจิต อริปัญญา** นี้ร่วมตลอดสาย ทุกอย่างไม่มีปัญญาร่วมด้วยผิดหมด ปัญญาที่จะเข้าไปรับรู้ รับเรื่อง วิจัย วิจารณ์ ตรวจสอบ ตรวจสอบให้คะแนน ตัดสิน วินิจฉัย ทุกอย่างปัญญาจะต้องทำงานร่วมอยู่ทุกอันทุกอย่าง ทั้งในศีล ในกาย วาจา ใจ เพราะฉะนั้นศีล สมาธิ ปัญญา ไม่ได้แยกกันเป็นหน่วยๆ ถ้าแยกส่วน ไม่เกี่ยวข้องกัน นั่นผิด

คุณลัดดาวัลย์ : ถ้าชาวอโศกที่มีความเข้มแข็งกว่า แล้วไปเชื่อมเครือข่าย ที่มีลักษณะคล้ายคลึงกันนี้ นะฮะ อาจจะในระดับที่มีความเข้มข้นน้อยกว่านี้ นะ ก็อาจจะเป็นส่วนที่จะช่วยทำให้เครือข่ายนั้นมีความเข้มข้นเพิ่มขึ้น ด้วยหรือเปล่าคะ

พ่อท่าน : โอ...เรายังเล็กนัก เป็นความคาดคะเนหรือเป็นความคิดที่ดี เห็นว่าควรจะเป็นมันก็ดี แต่ว่าเวลา กับคุณภาพ กับมวลประชากรของเรานี้ยังไม่พอ ไม่พอที่เราจะออกไปทำอย่างนี้ จะว่าไปแล้ว

แม้แต่ในประชากรของชาวโศกกันเองนี่นะ ไม่ค่อยพอ เพราะฉะนั้นเราจะเอาแรงงานประชากรคือบุคคลนี้เข้าไปสาน เข้าไปทำ ขยายงาน ขยายกรอบ ขยายขอบเขตออกไปอีกนี่ คงจะแย่ เพราะในที่นี้มันขนาดแคลนอยู่ คงต้องรออีกสักพักใหญ่ๆ อดทนเองนี่ไปที่ต่างๆ โอ้โฮ...องค์กรหลายๆของเราเองแท้ๆ แก้วแห่ง ลิปแห่ง องค์กรใหญ่ ชุมชนใหญ่ๆ ปีๆหนึ่งไปไม่ครบ ไม่ทั่ว กลุ่มย่อยนี่มีอีกเป็นเกือบร้อย เพราะฉะนั้นก็อาศัยกลุ่มอื่นจะเข้ามาพร้อมกับเราข้างในนี้ก็ยินดี มีงาน มีเงิน มีนี่ ชุมชนผสมผสานก็เข้ามาจะได้พบกันในเวลาอย่างนี้

คุณลัดดาวลัย : แล้วมีกลุ่มเครือข่ายต่างๆ เข้ามาเที่ยว

พ่อท่าน : เรายินดี อันนี้ จะว่าไปแล้วนา เรายินดี กลุ่มอื่นๆนี้ ศรัทธาเลื่อมใสเข้าใจ มาร่วมแล้วก็เสียสละตัวเองออกมา มาประสานกับเรา มาอยู่ที่นี่ เราก็มีหลักอยู่ที่นี้ ถึงแม้จะเข้ามาๆ มาศึกษาเอาอะไรต่ออะไรไป อยากให้คุย ให้ร่วมมือ อะไรต่ออะไรมันก็จะหูน มันก็จะทำพอได้ แต่ก็ก็รุดมาอย่างมองเป็นว่าเราดีดี ถือตัว หรือเบ่ง เดี่ยวจะกลายเป็นว่า เบ่งแน่นมากหรือไง คนไหนจะต้องมา คนนี้จะต้องมา แต่ถ้าคนคิดอย่างที่คุณว่านี่ ก็เจดี...ดี มันเป็นไปได้ แต่เราไม่มีสิทธิ์ที่จะไปแนะนำอย่างนี้เลย เพราะว่ามันมีอะไรที่...อาจจะมองว่า เบ่งมหาซ้ำซ้ำ ซ้ำจะช่วยตัวเอง อะไรอย่างนี้ มันมากไป

คุณลัดดาวลัย : แต่คิดว่าการเชื่อมเครือข่ายก็น่าจะมีความเป็นไปได้ อย่างที่ดิฉันสัมผัสกันอยู่หลายเครือข่าย สมัชชาคนจนก็ดี ของชาวมุสลิม ของสายอาจารย์สุลักษณ์ เขาก็ทำเรื่องสมุญไพรเยอะหรือของทางวิสาหกิจชุมชน ซึ่งอันนี้เขาก็เป็นเครือข่าย ที่มาทาง ธ.ก.ส.เขาทำทั่วประเทศ ก็เป็นเครือข่ายที่แนวคิดคล้ายกันก็น่าจะได้ ถ้าเอามาแลกเปลี่ยนกัน เอามาเชื่อมสัมพันธ์กัน ก็อาจจะทำให้การขยายเครือข่ายให้เกิดความเข้มแข็ง ในเรื่องของธรรมนี่จะขยายไปได้

พ่อท่าน : ใ้ๆ ความเข้าใจอันนี้ตรงกันหมดทุกคนแหละ อดทนก็เข้าใจ แต่อดตามันไม่ไว้หน้ากัน การถือดีถือชั่วคนมันมีจริง มันก็เลยไม่เกิดการสัมพันธ์กันตามที่คุณคิดว่าควรจะเป็น จริงๆแล้วคิดได้กันทุกคน แต่อดตามันมีจริง ก็เลสมันมีจริง เพราะฉะนั้นมันจึงเกิดมานะ

คุณลัดดาวลัย : มันเป็นอุปสรรค

พ่อท่าน : ก็เลสมันเป็นอุปสรรค จริงๆแล้วนี่นา ชาวโศกดูเหมือนจะเป็นอย่างที่ว่านี้ ไม่ค่อยจะไปเชื่อมกับใคร แต่ก่อนนี่โดนข้อหาที่เต็มๆเลย มันเอาแต่พวกมัน มันอยู่แต่พวกมัน มันไม่ยุ่งเกี่ยวกับใคร มันมีแต่เก็บตัวมันเอง อดตามันจัด จะโดนข้อหา ความจริงแล้วนี่เราเกรงใจ เพราะว่าอะไร เพราะว่าประเพณีเราค่อนข้างจะเอากันเคร่ง ซึ่งเขาก็ว่าสุดโต่งอยู่แล้ว แค่ว่าบอกว่าสุดโต่งเท่านั้นเอง เราก็ไม่บังอาจ เราก็ไม่กล้าที่จะไปสัมพันธ์กับใครแล้ว อีกอันหนึ่งก็คือ พวกเราเองก็ยังไม่เข้มแข็ง ไม่มีฤทธิ์แรงที่เหลือเพื่อพอด้วย ก็เลยต้องอยู่ในอีกสภาพหนึ่ง แต่ยินดีจริงๆ ถ้าใครเขาจะเข้ามาเชื่อม ก็มาเลย เข้ามามากๆ ก็มาเลย จะมาเอาวิธีไหนล่ะ จะมาคลุกคลี จะมาเกี่ยวข้อง เรายินดีต้อนรับนะ เราไม่ว่าเลยฝรั่ง แหก จีน ไทย ลาวอะไรมา เรายินดีต้อนรับทั้งนั้น

คุณลัดดาวลัย : คนข้างนอกอาจจะยังรู้สึกเกร็งๆ

พ่อท่าน : เขาเกรงใจ อดทนก็รู้อยู่นาน นั่นก็ใช่ แต่จริงๆนะจัดเข้ามาเรายินดี เราไม่มีปัญหาหรอก แต่ท่านทั้งหลายไม่มาเอง แต่จะให้เราไป ก็อย่างที่กล่าวแล้วว่าเราไปไม่ได้ เราก็สัมพันธ์โน่นๆ นี่ๆ อย่างว่าแต่ขนาดนั้นเลย เขาเชิญมา เราก็ต้องปฏิเสธ บางทีเราไปไม่ไหว อยากให้เราไปช่วย อยากให้เราไปร่วม อยากให้ไป แหม...ประชุมแล้วประชุมอีก โน่นๆ นี่ๆ อะไรอีก โอ้โฮ...เราประชุมของเราเองนี่ก็จะตายอยู่แล้ว บางทีก็ไม่ทัน เราก็ไปไม่ได้

**เพราะฉะนั้นคนที่เชื่อกรรมเชื่อวิบากแล้ว เขาก็ไม่ก้ำกั้ว ชีวิตเขารอด เขา
เองเขาเสียสละได้อย่างนี้เขาก็รอดอยู่แล้ว เรื่องอะไรเขาจะต้องไปทำกรรมวิบาก
ให้ไปเอาเปรียบ ให้มันเป็นบาป เป็นหนี้ให้แก่ตัวเขาเองไปอีกก็ชาติต่อก็ชาติ**

*****

คุณลัดดาวัลย์ : วันก่อนฟังพ่อท่านพูดเกี่ยวกับเรื่องวิบากกรรมนะคะ แต่ก็มีข้อสงสัยอยู่ในใจว่า ในโลกสมัยใหม่นี้บางครั้ง วิบากกรรมนี้คงจะเกิดจากความรู้สึกผิดชอบชั่วดี ไซ้ใหม่ซะ ที่ทำให้คนกระทำกัน ที่เกิดความรู้สึกผิดอยู่ในใจ แล้วถ้าโลกสมัยใหม่ บางทีเราก็ไม่รู้ล่ะ เขาก็ไม่รู้ว่ามันผิดนะ บางทีเรื่องผิดกลายเป็นเรื่องถูก ถูกก็กลายเป็นเรื่องผิด มันจะเป็นวิบากกรรมได้ไหมคะ

พ่อท่าน : เป็น กรรมเป็นของจริง ผิดกับถูกก็เป็นตามสัจจะที่มันตัดสินของมันเอง สัจจะมันตัดสินสัจจะ เราไม่มีสิทธิ์ไปตัดสินในเรื่องสัจจะ สัจจะมันก็ต้องจริง ไม่ได้เบี้ยว มันจะลึกซึ้งขนาดไหน มันก็เป็นความลึกซึ้งของสัจจะของมันเอง เพราะฉะนั้นกรรมที่เราทำลงไปนี้ ถ้ามันผิด มันก็เป็นกรรมวิบากที่ผิดของคนนั้นจริง จะบอกว่าคุณไม่รู้ ไม่ได้ แม้แต่กฎหมายโลก กฎหมายประเทศ อยู่ในประเทศไทย คุณทำผิดแล้วคุณบอกว่าคุณไม่รู้กฎหมาย เขายอมคุณที่ไหนล่ะ แค่นี้ก็....ถ้ายังวิบากแล้วมันสัจจะเลย คุณทำแล้วคุณบอกว่าไม่ใช่ของคุณ คุณไม่ผิด คุณไม่รับ ไม่ได้หรอก

คุณลัดดาวัลย์ : โดยเฉพาะในโลกของธุรกิจนี้

พ่อท่าน : จะโลกของอะไรก็แล้วแต่ ถ้าเป็นกรรม เป็นการกระทำ ก็เป็นวิบากทันที

คุณลัดดาวัลย์ : เขาก็จะเป็นกำไรโดยปกติ

พ่อท่าน : กำไรในแนวคิดของทุนนิยมนั่นแหละ มันเป็นกรรมที่ผิด

คุณลัดดาวัลย์ : อย่างยกตัวอย่างเรื่องการคอร์รัปชันนี้ คอร์รัปชันกันจนกลายเป็นเรื่องปกติ

พ่อท่าน : นั่นยิ่งผิดใหญ่ อย่าว่าแต่คอร์รัปชันเลย วิธีคิดของทุนนิยมนี้มันก็ผิดแล้ว มันเชิงเอาเปรียบ การได้เปรียบก็บาปแล้ว

คุณลัดดาวัลย์ : เขาก็ไม่รู้สึกรู้ว่ามันผิด

พ่อท่าน : นั่นแหละ เขาไม่รู้สึกรู้ว่ามันผิด เพราะเขาสอนกันมา บรรจุโปรแกรมนี้ไว้ตลอดเลย ไม่มีการแก้ เราถึงจะมาแก้โปรแกรมนี้กันอยู่ตอนนี้ เขาเชื่อว่าการเอาเงินทุนไปนี้ คือสามัญ ปกติ ไม่มีอะไรผิดเลย ที่จริงมันผิด ก็คิดง่ายๆว่า ถ้าเท่าทุนนี้ ไม่มีใครทำอะไร ไม่มีใครขาดทุน ไซ้ใหม่ ไม่มีใครได้ ไม่มีใครเสียไซ้ใหม่ นี่คือไม่มีใครได้เปรียบเสียเปรียบ ก็ไม่มีบาปไม่มีบุญ ทีนี้สมมุติว่าคุณไปเอาเงินทุนแล้วคุณก็ได้เปรียบ คุณไม่ได้เปรียบ คุณไม่เอาเปรียบได้อย่างไร แต่ถ้าคุณไม่เอาเงินทุน คุณขายขาดทุน คุณเอาต่ำกว่าทุน คุณก็เสียเปรียบ คุณก็ได้เสียสละไซ้ใหม่ นี่มันก็ชัดๆอย่างนี้

คุณลัดดาวัลย์ : ก็เขาคิดว่าเขาฉลาด

พ่อท่าน : เออ...นั่นแหละ ฉลาดเอาเปรียบ คือตัว ตัวอำนาจหรือว่าตัวอยู่เบื้องหลังสำคัญ ตัวที่ชักนำอยู่เบื้องหลังนี้ ก็คือตัวกิเลส ตัวเอาเปรียบเห็นแก่ตัว ตัวซีโลภเห็นแก่ได้ เห็นแก่ตัวนั่นเอง มันเป็นตัวทำให้เกิดว่า มันเป็นปกติ มันไม่ได้ผิด นั่นเป็นตัวบงการข้างหลัง

คุณลัดดาวัลย์ : ก็เลยไม่มีวิบาก

พ่อท่าน : ไม่มี...ไม่ได้ วิบากทำแล้ว ไม่มีได้ไง ทำการเอาเปรียบแล้ว กรรมวิบากคือตัวสัจจะ อันนี้ต้องเข้าใจให้ดี เพราะฉะนั้นคนที่เชื่อกรรมเชื่อวิบาก กรรมที่ทำแล้วมันเป็นของจริง แล้วเป็นของ

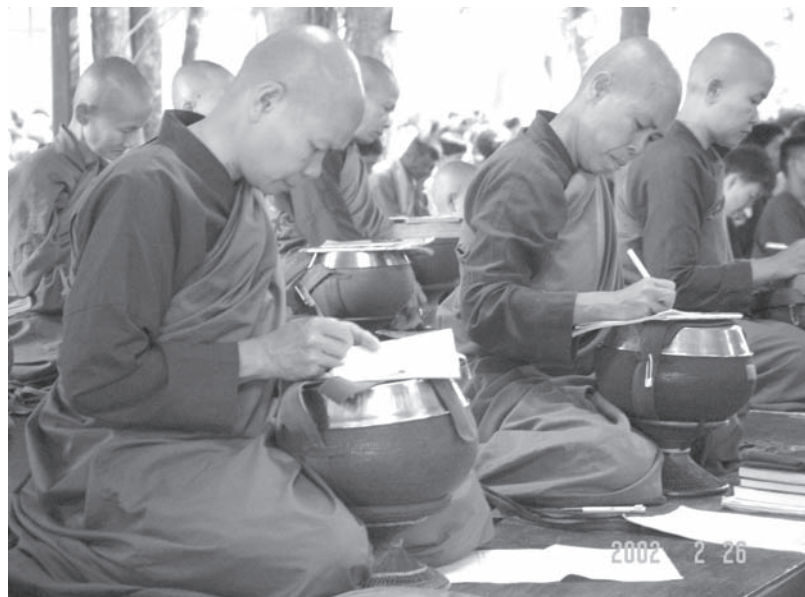
เราผู้ทำ เราบอกเราไม่รับ ตายข้ามชาติมันก็ต้องเป็นสมบัติของเราอยู่ ที่อาตมาพูดซ้ำพูดซากไม่รู้ที่ คุณทำอะไร คุณทำชั่วก็เป็นชั่วของคุณ คุณทำดีก็เป็นดีของคุณ ไม่ใช่อาตมาพูดนะ พระพุทธเจ้าตรัสรู้มา แล้วก็ มาสอนความจริงอันนี้ เพราะฉะนั้นคนที่เชื่อกรรมเชื่อวิบากแล้ว เขาก็ไม่ทำชั่ว ชีวิตเขารอด เขาเองเขา เสียสละได้อย่างนี้เขาก็รอดอยู่แล้ว เรื่องอะไรเขาจะต้องไปทำกรรมวิบาก ให้ไปเอาเปรียบ ให้มันเป็นบาป เป็นหนี้ให้แก่ตัวเขาเองไปอีกที่ชาติต่อกี่ชาติ เขาก็เห็นจริงแล้วเขาก็เชื่อแล้ว แล้วเขาก็อยู่รอดแล้ว เขาเสียสละนี้เขาก็อยู่รอด เรื่องอะไรจะไปเอาเปรียบทำไมล่ะ ให้มันเป็นกรรมวิบาก เป็นทรัพย์แท้ของอัตภาพ ที่ คุณจะต้องต่อไปอีกที่ชาติก็ไม่รู้ แล้วเรื่องอะไรจะต้องไปทำให้ตนเอง

คุณลัดดาวัลย์ : เรื่องสมณะหรือนักบวชหญิง ดูเหมือนว่าในความเห็นของพ่อท่าน ก็เห็นว่า ผู้หญิงควรจะบวชในระดับสมณะหรือเปล่านั้น

พ่อท่าน : ก็ไม่ถึงขั้นนั้น อาตมาเองอาตมาจำนนต่อสังคม เพราะสังคมประเทศไทย คุณคิดดู ก็ได้ เรื่องผู้หญิงบวชเป็นพระเป็นสมณะ มันเป็นไม่ได้ อาตมาจะเสียเวลาให้มันทำไมเล่า อาตมาก็เล็งทาง ออกว่า อาตมาให้เขามาได้แค่สิกขมาตุนี่ เขาจะปฏิบัติให้ถึงอรหัตเขาก็เป็นได้ แค่นี้ก็เป็นได้อยู่แล้วอรหัต คุณจะต้องไปตะกละตะกลามมาทำไม แล้วก็จะต้องเอาเวลาไปต่อสู้ว่าจะต้องเอาตรงนี้ให้ได้ ต้องเป็น ภิกษุณีให้ได้ อาตมาทำอย่างนี้ เขาไม่เอาเรื่อง จนกระทั่งสุดท้ายนี้ แม้กระทั่งขึ้นศาลแล้ว เขาก็ยังปล่อย ออกมาเลย อาตมาสบายใจ ก็สบายแล้ว สิกขมาตุของเราถ้อยคำแล้ว ทุกวันนี้ แค่นี้ก็พอแล้ว แต่ถ้าใคร จะมารณรงค์นี้ อาจารย์ฉัตรสุมาลจะต้องมาดิ้นรนเพื่อที่จะให้เกิดภิกษุณี ก็เชิญเถอะ ดิ้นรนไป ทำไปเถอะ เป็นความต้องการหรือว่าเป็นความปรารถนาอันยิ่งใหญ่ของเขา ก็ทำไปสิ ถ้าได้ไปแล้ว ไม่เป็นปัญหาหรอก ถ้าเมืองไทยนี้มีภิกษุณีได้ ไม่แน่หรอกพวกเราก็ขอร่วมด้วย จะเอาเราไปบวชภิกษุณีเข้าอีกข้างก็ได้ ไม่เห็น แปลกประหลาดอะไร แต่อาตมาไม่มีเวลาพอที่จะมานั่งรณรงค์เพื่อต่อสู้เพียงแค่นี้ เพราะว่าถ้าจะให้โอกาส ของผู้หญิง อาตมาก็ทำแล้วได้แล้ว อาตมาไม่มีเวลาพอที่จะทำมากกว่านี้ ก็ขอแค่นี้ก่อน

คุณลัดดาวัลย์ : คือสิกขมาตุสามารถจะถือศีล

พ่อท่าน : เป็นอรหัตได้ บรรลุได้ อย่างที่เป็นนี้ ทุกวันนี้ที่อาตมาทำให้สิกขมาตุเรานี้มาปฏิบัติ ธรรมจนกระทั่งผู้ชายก็กราบก็ไหว้ได้ อย่างนี้แล้วนี่ คือเขาเองเขาก็รู้ตัวดี สิกขมาตุเขาก็รู้ตัวดี ทุกวันนี้

มันไม่มีปัญหาเลย สิกขมาตุ ทุกวันนี้อยู่ในฐานะที่ เอา เถอะคุณทำให้มีคุณธรรม ของคุณเอง แล้วเขาก็ ยอมรับของคุณเอง เราไม่ ได้ไปบังคับใครเขา ใครไม่ อยากราบไม่อยากไหว้ เราก็ไม่มีปัญหาอะไร ถ้าใครจะยอมรับ เออ..เขา ยอมรับ ก็รับไป ทางปฏิบัติ ของตัว สิกขมาตุเองก็ สามารถที่จะเดินทางบรรลุ ถึงสุดท้ายได้ก็พอแล้ว

คุณลัดดาวัลย์ : มันก็เป็นเพียงการสมมุติ

พ่อท่าน : ใช่ๆ ก็เขาอยู่ในศีลในธรรมนี้ ก็ปฏิบัติ ไม่ต้องมาสะสม ไม่ต้องมาโลภโมโหสั่น ไม่ต้องมีเงินมีทองเลย ลึกขมาตุเราศิล ๑๐ แห่ง ว่าก็ว่าเถอะแม่แต่พระทางข้างนอก ลึกขมาตุเรายังเป็นได้ ลึกขมาตุเราก็ออยู่ของเราไป ก็เคร่งในศีล ลดละไป อุตตา กิเลสกาม กิเลสอัตตา อะไรก็ว่าไป ก็เดินทางเข้าไปเอง อุปาทาน ตัณหา วิภวตัณหา ให้จบ ก็เป็นอรหันต์ไป

คุณลัดดาวัลย์ : เพียงแต่ว่าพอเรามองว่า ถ้าได้มี คือบางที่รูปแบบมันก็สำคัญ ก็จะช่วย

พ่อท่าน : ใช่ แต่อาตมาบอกแล้วว่าอาตมาไม่มีเวลาพอ ไม่คิดว่าอาตมาจะทำสำเร็จในชาตินี้ เพราะฉะนั้นอาตมาจึงขอบายเรื่องนี้ อาตมาหาทางเลี้ยงมาแล้วก็ทำแค่นี้ อาตมามีพุทธบริษัทสี่แล้วทุกวันนี้ อาตมารู้ อาตมารู้ว่าเราเองนี่ อโศกนี้มีพุทธบริษัทสี่แล้ว เรื่องชาวบ้านเขาจะอธิบายอย่างไรเรื่องของเขา อาตมาไม่มีปัญหาเลย

คุณลัดดาวัลย์ : ขอบพระคุณที่ให้ความกระจ่าง

ปิดท้ายบันทึกฉบับนี้ขอจบด้วยโอวาทปิดประชุมพาดิษย์บุญนิยม ๑ พ.ย. ๒๕๔๗ ที่โบสถ์สันตติอโศก ถ้อยคำที่พ่อท่านกล่าวดังนี้

“พาดิษย์บุญนิยมที่เราทำกันอยู่ทุกวันนี้ขึ้นอยู่ที่จิต เป็นสิ่งที่เราต้องศึกษา ทำอย่างไรที่จะทำให้อยุ่รอด เราต้องละเอียดรอบคอบมากกว่าเขา คิดมากกว่าเขา บุญนิยมกับทุนนิยมแตกต่างกันแน่นอน ตลาดหุ้น คือวิถีคิดของนักคิดที่จะเอาเปรียบกันของผู้ที่มีอำนาจทางการเงิน ผู้ยึดอำนาจทางการเงินในตลาดหุ้นได้ คนนั้นได้เปรียบอยู่ตลอดเวลา กลายเป็นนายทุนใหญ่ ทางโลกไม่มีความจริงใจ ของเราต้องจริงใจ อย่างมาทะเลาะวิวาทกันในเรื่องแนวคิดเท่านั้น มันเป็นที่ฎุฎาพาทาน เป็นอรุปรัดตาเท่านั้นเอง ทำให้ขัดแล้วก็จบ แล้วก็ช่วยกันทำ อยู่รอดแล้วก็จบ

สังคมนาบุญนิยมจะไปไกลเพราะเป็นเรื่องของคุณธรรมและมีความเป็นจริง แต่ภาคปฏิบัติ ต้องลดความเห็นแก่ตัว ลดละกิเลสให้ได้ เราจะไปกำหนดให้คนเป็นพระอรหันต์หมด เป็นไปไม่ได้ เพราะฉะนั้นความไม่เที่ยงความไม่แน่นอนก็ยังคงเกิดอยู่ ถ้ามพวกรเราว่าคุณจริงใหม่ ถ้าเราทำใจได้ว่าเป็นคือการเสียสละก็จบ แต่ทางโลกไม่คิดเสียสละ คิดแต่ทางได้ เอาเปรียบ กักตุน เราไม่สอนให้กักตุน เป้าหมายของเราสุดยอดก็คือสูญ ใครไปถึงสูญได้สนิทแล้วคืออรหันต์ ทุนนิยมทุกซ์ทรมาณ โลกทั้งโลกถูกผลาญพร่าทำลาย มีผลกระทบถึงโลกทั้งโลกเลย ทรัพยากรในโลกมีมากพอที่จะให้ทุกคนกินใช้ แต่ไม่มากพอเลยที่จะให้คนคนเดียวที่โลกไปเป็นของตัวเอง

สรุป ชีวิตเกิดมาจะเอาอะไร อะไรคือคุณค่า ถ้าคุณไม่เอาอะไรเป็นของตัวเอง แต่เป็นคนมักน้อย มีพลังงานสร้างสรรค์ ไม่กักตุน ถ้าทำได้เท่านี้โลกไปรอดแน่ โลกทั้งโลกก็จะอุดมสมบูรณ์ เป็นสุดยอดของแนวคิดมนุษยโลกแล้ว เราต้องพยายามทำให้ได้ เข้าใจสิ่งที่ดีที่สุด

บุญนิยมไม่ทำลายโลก ไม่ทำลายสังคมนา ไม่ทำให้ใครเดือดร้อน เมื่อเห็นจริง เข้าใจจริง มาช่วยกันสร้าง เพื่อพิสูจน์ความจริง ให้กับสังคมนา การพาดิษย์ ธุรกิจ จะเป็นตัวบ่งชี้ ที่เป็นรูปธรรมให้เห็นได้ดีกว่าเราจำเป็นจะต้องเข้ม-แข็ง เคียวขัน ขึ้นมา จริงๆ จังๆ ให้ได้”

รักบาราม.

๒ พ.ย. ๒๕๔๗

ตอน.....

พึ่งตน ไม่แย่ง ไม่แข่ง มีแต่ให้และช่วย เราจึงไม่เป็นศัตรูกับใคร

✽ พุทธจักายน ๒๕๔๗

มหาปวารณา ครั้งที่ ๒๓ ในการประชุมกับหมู่สมณะ ๔ พ.ย. พ่อท่านได้กล่าวอะไรกับหมู่สมณะ และพูดถึง ๒๐ ปีชุมชนปฐมโศกอย่างไร นอกจากนี่ยังได้พูดถึงการนอนอย่างไร กับคำถามว่าถ้า พ่อท่านสิ้นไปแล้วจะรีบกลับมาเกิดอีกหรือไม่ และได้พูดถึงเหตุที่จะทำให้หมู่อยู่ได้ไม่นานคืออะไร สิ่งมหากที่ง่ายที่สุดที่จะเกิดขึ้นคืออย่างไร เสียงสะท้อนที่ฆราวาสรู้สึกต่อสมณะในหลายๆแบบเป็นอย่างไร การวางตัวของสมณะที่จะเข้าร่วมประชุมกับฆราวาสควรเป็นเช่นใด

มหาปวารณาของสิกขมาตุ ๗ พ.ย. เสร็จจากงานมหาปวารณาของทุกปี จะมีการประชุมของหมู่สิกขมาตุ ซึ่งก็คือมหาปวารณาของสิกขมาตุนั่นเอง หลังการประชุมเรื่องต่างๆแล้ว พ่อท่านจะมาให้อโวกา

รวมไปถึงติดตบบอกข้อบกพร่องที่จะต้องแก้ไข ให้กับบรรดาสภิกษมาตุที่ได้มาร่วมประชุม แต่ในที่นี้ข้าพเจ้าขอข้ามผ่านในรายละเอียดเหล่านั้น

วิจัยการมีส่วนร่วมของประชาชนต่อรายการวิทยุชุมชน ๘ พ.ย. ที่ปฐมมโศก น.ส.พัชรภรณ์ สายรัตเงิน นักศึกษาปริญญาโทจากมหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ คณะวารสารศาสตร์และสื่อสารมวลชน ได้มาขอสัมภาษณ์พ่อท่าน เพื่อทำวิทยานิพนธ์ พ่อท่านได้อธิบายถึงสื่อสารในระบบบุญนิยมว่าอย่างไร นโยบายหลักของการทำวิทยุชุมชนเป็นอย่างไร ท่าทีต่อนักธุรกิจ ข้าราชการที่จะเข้ามาเกี่ยวข้องกับวิทยุชุมชนเป็นอย่างไร แนวโน้มในการพัฒนาสื่อจะเป็นอย่างไร ประเด็นคำถามเหล่านี้พ่อท่านจะตอบว่าอย่างไร เชิญเปิดไปอ่านได้

ที่โรงเรียนผู้นำ ๘-๙ พ.ย. พ่อท่านได้รับนิมนต์ให้ไปเยือนโรงเรียนผู้นำที่กาญจนบุรี เพื่อเป็นขวัญกำลังใจและให้ข้อคิดต่างๆกับผู้ที่ช่วยงานอยู่ในที่นั้น ในที่นี้ข้าพเจ้าขอข้ามผ่านในรายละเอียดดังนี้ ผู้ที่สนใจติดต่อได้ที่ฝ่ายเผยแผ่ฯ มีทั้งการเอื้อโอบอุ้มในค่ำวันที่ ๘ และการแสดงธรรมก่อนฉันวันที่ ๙

การละริขยา ๑๓ พ.ย. โทรศัพท์จากชายคนหนึ่งปรึกษาเรื่องจิตใจของตน ที่เกิดอิจฉาริษยาผู้อื่นขึ้นมา พ่อท่านให้คำแนะนำในบุคคลและกาลละสั้นๆอย่างนั้นว่าอย่างไร

งานคืนสู่เหย้าศิษย์เก่าพุทธธรรม สันติอโศก ครั้งที่ ๑ วันที่ ๑๓-๑๔ พ.ย. ข้าพเจ้าขอข้ามผ่านในรายละเอียดของงาน ผู้สนใจติดตามได้จากฝ่ายเผยแผ่ฯ และบรรยากาศของงานจากสื่อข่าวอโศกรายปักษ์รวมถึงสารอโศกฉบับที่แล้วๆมาได้

ผ่าทางตันการบริหารจัดการ หลงงาน หลงเงิน ๑๕ พ.ย. ที่ราชธานีอโศก คณะบริหารหน่วยงานต่างๆของศิระะอโศกได้มาพบพ่อท่าน เพื่อสะสางปัญหาหัวใจที่มีแก่กันและกัน เนื่องจากการทำงานที่ผ่านมาเห็นความขัดแย้งที่มีเป็นฝักเป็นฝ่าย ทำให้การทำงานไม่สามารถเป็นไปได้อย่างดี กรณีที่มีผู้นำปัญหาภายในมาบอกพ่อท่าน แล้วถูกคนในพื้นที่ตำหนิว่า ไฟในอย่านำออก ไฟนอกอย่านำเข้า พ่อท่านมีความเห็นอย่างไรในเรื่องนี้ สิ่งที่พ่อท่านตำหนิมากก็คือท่าทีของผู้บริหาร ทำให้ผู้อื่นไม่กล้าพูด ไม่กล้าค้าน ไม่กล้าแสดงความคิดเห็นที่ต่างออกไป แม้จะทำได้ผลสำเร็จ แต่อย่างนั้นผู้ใช้การสร้างคน ไม่ได้สร้างมวล ส่วนประเด็นการสนทนาอื่นๆในที่นี้ข้าพเจ้าขอข้ามผ่าน ผู้สนใจติดตามได้จากฝ่ายเผยแผ่ฯ

วิจารณ์โครงการปลูกป่า ๑๖ พ.ย. ได้รับโทรศัพท์ปรึกษาเรื่องโครงการปลูกป่าของ ธ.ก.ส. ที่จะช่วยให้เกษตรกรมีรายได้เพิ่มขึ้น โดยจะขอใช้สถานที่ศิระะอโศกเป็นสถานที่อบรมให้ความรู้เกษตรกรที่เข้าร่วมโครงการ พ่อท่านได้วิจารณ์คำว่า “ปลูกป่า” ได้อย่างถึงพริกถึงขิงยิ่งนัก ถึงขั้นว่าเป็นความหลอกและโฆษณาชวนเชื่อ ความขยายในทัศนะวิจารณ์นี้เป็นอย่างไร นอกจากนี้ยังเผย้ย้านโยบายที่ชาวอโศกรุ่นต่อๆไปก็ควรใคร่ครวญ ก็คืออย่าไปรับหน้า และอย่ารับงานใหญ่กว้างเกินไป ด้วยชาวอโศกเรายังเล็กยังน้อย

กรณีการพบนกกระดาศ จากสถานการณ์ความไม่สงบใน ๓ จังหวัดชายแดนภาคใต้ จนมีผลทำให้เกิดความรุนแรง สกกันตายทุกวัน รัฐบาลเองก็ได้พยายามหาวิธียุติปัญหาในหลายๆวิธี มีวิธีการหนึ่งที่มีผู้เสนอให้ประชาชนคนไทยทั่วประเทศ ร่วมกันส่งแรงใจไปถึงพี่น้องในพื้นที่ ๓ จังหวัดชายแดนนั้น โดยการช่วยกันพบนกกระดาศส่งไปให้ เพื่อบอกถึงความปรารถนาที่ต้องการให้พื้นที่เหล่านั้น กลับสู่ความสันติสุขโดยเร็ว แต่วิธีการพบนกกระดาศนี้มีเสียงวิพากษ์วิจารณ์ไม่เห็นด้วยก็มาก พ่อท่านได้แสดงความคิดเห็นในเรื่องนี้ไว้อย่างไร เชิญเปิดไปอ่านได้

ท่าทีต่อการขึ้นเงินเดือนของ ส.ส.+ส.ว. จากกรณีข่าวการขึ้นเงินเดือนให้กับ ส.ส. ส.ว. ซึ่งชาวอโศกในนามของพรรคเพื่อฟ้าดิน ได้เคลื่อนไหวคัดค้านมาปีกว่าแล้ว ครั้งนี้พ่อท่านเห็นอย่างไร ท่าทีต่อเรื่องนี้เป็นอย่างไร ที่สำคัญพ่อท่านได้ให้นโยบายในการวางตัวกับทุนนิยมผู้มีอำนาจว่าอย่างไร

สนทนาปัญหาศาสนา-การเมือง-เศรษฐกิจ-สังคม ๒๙ พ.ย. ที่สันติอโศก คุณวิทยา
วิทยอำนวยคุณ ผอ.น.ส.พ.เส้นทางเศรษฐกิจ ได้มาขอสนทนาซักถามเรื่องของสังคมและบ้านเมืองต่างๆ
เริ่มจากปัญหาของศาสนจักร ฆราวาสการเมือง ข้ามไปเศรษฐกิจ และกลับมาจบที่ปัญหาสังคม โดยพาตึง
ไปถึงพรรคศาสนาในญี่ปุ่น สงครามโลกครั้งที่สามหรือสงครามครูเสดในยุคนี้ ไปจนถึงคอมมิวนิสต์ในรัสเซีย
และจีน เปรียบเทียบกับอินเดีย และกลับมาที่เยาวชนลูกหลานไทย จากการสนทนาครั้งนี้ ทำให้ได้ข้อคิดที่
บุญนิยมจะไม่เป็นศัตรูกับใครในโลกมาจากเหตุใดบ้าง รายละเอียดทั้งหมดเป็นอย่างไรเชิญเปิดไปอ่านได้

วิจัยสุขภาวะทางจิตวิญญาณ ๓๐ พ.ย. ที่สันติอโศก ผู้ช่วยศาสตราจารย์ เกษัษฐ
พงศ์เทพ สุธีรวิมล ผู้อำนวยการสถาบันวิจัยระบบสุขภาพภาคใต้ มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ (สวรส.ภาคใต้
มอ.) สัมภาษณ์พ่อท่าน เกี่ยวกับประเด็นสุขภาวะทางจิตวิญญาณ จากพระราชบัญญัติสุขภาพแห่งชาติ **สุขภาพ
คือสุขภาวะ และสุขภาพว่ามีความหมายสัมพันธ์ด้วยกัน คือมิติทางกาย ทางจิต ทางสังคม ทางจิตวิญญาณ**
พ่อท่านเห็นอย่างไรกับการแบ่งอย่างนี้ และได้อธิบายถึงการเป็นวิทยาศาสตร์ของศาสนาพุทธเป็นอย่างไร
จากนั้นได้อธิบายคำว่าจิตวิญญาณตามที่ได้เรียนรู้และปฏิบัติตามพระพุทธรเจ้า เมื่อจิตควบคุมกายแล้วอะไร
ควบคุมจิตก็เป็นประเด็นคำถามที่น่าคิด การฝึกจิตฝึกอย่างไร ที่มีการกล่าวกันว่าจิตเกิดดับอยู่ตลอดเวลา
พ่อท่านเห็นอย่างไร เมื่อกายดับแล้วจิตจะเป็นอย่างไร การพัฒนาปัญญากับการพัฒนาจิตนี้เหมือนกันไหม
การจะดูว่าคนนี้จิตดีจิตบริสุทธิ์ดีได้อย่างไร ตอนนี่เกิดวิกฤติทางจิตวิญญาณพ่อท่านมองเรื่องนี้อย่างไร
สุดท้ายเมื่อพ่อท่านอธิบายการปฏิบัติที่เป็นประโยชน์ตนและท่านพร้อมกันในตัว ทำให้ ผศ.พงศ์เทพ ถึงกับ
ตอบรับว่าชัดเจนครับ เชิญพลิกไปอ่านได้ว่าพ่อท่านอธิบายยกตัวอย่างว่าอย่างไร

ปิดท้ายบันทึกฉบับนี้จากโอวาทปิตประชุมหมู่บ้านราชธานีอโศก ๑๗ พ.ย. เมื่อโลกีย์เดือดร้อน
มากขึ้นเรื่อยๆ พ่อท่านได้แนะนำให้ชาวอโศกควรทำตนอย่างไร และท้ายสุดเตือนสิ่งที่พึงระวังคืออะไร

มหาปวารณาครั้งที่ ๒๓

๔-๕ พ.ย. ๒๕๔๗ ที่ปฐมอโศก เป็นการประชุมมหาปวารณาครั้งที่ ๒๓ เป็นครั้งแรกที่ใช้
กล้องวิดีโอบันทึกเหตุการณ์ตลอดการประชุม และเป็นครั้งแรกอีกเช่นกันที่การรายงานกิจกรรมของพุทธสถาน
ต่างๆ มีการนำเอาเครื่องคอมพิวเตอร์มาประกอบการรายงาน

จากบางส่วนของท่านให้โอวาทกับหมู่สมณะก่อนการประชุม “ก็ถึงอีกวาระหนึ่งของการประชุม มหาปวารณา ผมก็แก่ไปอายุ ๗๑ อย่าง มิถุนายนปี’๔๘ ผมก็จะขึ้นถึง ๗๒ แล้ว

ทำงานศาสนามาถึงวันนี้ผมก็เห็นว่า ธรรมะของพระพุทธเจ้านั้นยังมีประสิทธิภาพจริง พวกคุณ เป็นผู้ยืนยันได้ ถึงอย่างไรผมก็ยังภาคภูมิใจพวกเรา ธรรมะของพระพุทธเจ้านั้น เมื่อคนได้รับฟังแล้วนำเอามา ปฏิบัติพิสูจน์ ก็สามารรถที่จะเป็นไปได้

๓๐ กว่าปีที่พวกคุณมาอยู่กับผม หลายคนก็เกือบจะ ๓๐ ปีแล้ว ก็พิสูจน์ยืนยันได้ว่าการปฏิบัติธรรมของพระพุทธเจ้า มันมีผลทำให้เป็นคนมักน้อยสันโดษ ไม่ต้องไปสะสมเงินทอง จะกิน จะอยู่ก็แค่นี้ มีชีวิตสันโดษอย่างนี้ แล้วก็นำพาญาติโยมฆราวาสเขาประพฤติปฏิบัติ จนกระทั่งแม้ฆราวาสของ ชาวอโศกเขาก็สามารถปฏิบัติธรรมถึงขั้น มีศีล ๑๐ ฆราวาสเราเนี่ยปฏิบัติธรรมจนกระทั่งเป็นหมู่เป็นมวล และ ศีล ๑๐ ที่ว่าไม่ใช่เล่นๆ ทุกวันนี้ในวัดต่างๆสามเณรแม้แต่พระก็ยังหาที่ถือศีล ๑๐ ได้น้อย บวชแล้ว ๓๐-๔๐-๕๐ พรรษาก็ตาม ศีลสัมปทาแค่ ๑๐ ก็ยังไม่ได้ ข้อขาดรูปๆ เป็นต้น ข้อวิกาลโภชนา เป็นต้น แต่ พวกเรายังพอเป็นพอไปยังข้อสัตย์สุจริตต่อธรรม ๒๐-๓๐ ปีมาก็ยังเป็นไปได้ **โดยคำรวมแล้วผมก็ยัง ภาคภูมิใจในธรรมะของพระพุทธเจ้า สมณะเราที่ประพฤติปฏิบัติก็เห็นอยู่ ที่เบิกบานในธรรมพอเป็นไป และ เชื่อมั่นในการดำเนินชีวิต เป็นชีวิตอาริยะ เป็นชีวิตประเสริฐ เป็นชีวิตที่ไม่ต้องเป็นทาส ไม่ต้องสะสม โลกธรรม ลาก ยศ สรรเสริญ โลภียสุข กามสุข อตตทัตถะสุข ก็เรียนรู้อแล้วลดละกันมา แม้แต่ฆราวาส ก็ได้นำพาพิสูจน์กันมา ค่าเฉลี่ยเป็นที่น่าพอใจ เพราะเป็นคนมีศีลมีธรรม ศีล ๕ ศีล ๘ ศีล ๑๐ สามารถที่จะ **ตรวจสอบวัดผล** เท่าที่จะวัดด้วยสายตา วัดด้วยการอยู่ร่วม คบคุ่น วันแล้ววันเล่า มีระยะเวลาเป็นเดือน เป็นปี เราก็สามารถเห็นได้ว่าฆราวาสเหล่านั้นมีศีล มีศีลสัมปทา เข้าถึงศีล ไม่ได้มีวิธีปฏิบัติสารอะไร มีปราโมทย์ มีปีติ มีปีสัทธ มีสุข มีสมาธิ มีญาณทัศนะ มีนิพพิทา มีวิราคะ มีวิมุตติพอสมควร ตามที่พระพุทธเจ้ามี หลักเกณฑ์ให้ได้ตรวจสอบ แม้แต่มีชีวิตเป็นพุทธบริษัทร่วมกัน มีอาชีวะ มีกัมมันตะ มีวาจา มีสังกัมปะ ก็ตาม ดำเนินชีวิตไปตามวิสัยของคนที่มีศีล ก็เห็นได้ในหมู่กลุ่มเรา จนกระทั่งเป็นสิ่งคมที่ไม่มีอบายมุขเลย ไม่มีอาชญากรรม ไม่มีกามหวือหวาจัดจ้าน รวมกันอยู่ มีชีวิตดำเนินไป จนกระทั่งถึงขั้นเป็นสาธาณโภคี**

มาถึงวันนี้แล้วผมแน่ใจว่า สาธาณโภคีนี้จะสืบทอด จะเป็นสังคมารูปแบบใหม่ เป็นสังคมตัวอย่าง

เป็นสังคัมที่จะพิสูจน์ธรรมะของพระพุทธเจ้า เพื่อประกาศให้โลกได้รู้ เพราะโลกทุนนิยมทุกวันนี้มันจัดจ้าน แย่งลาภ ยศ สรรเสริญ โลกียสุข แต่พวกเราก็สามารถพิสูจน์ได้ นอกจากสงฆ์ที่ไม่ได้เป็นทาสลาภ ยศ สรรเสริญ โลกียสุข โดยสารถุ ก็เห็นได้ว่าไม่ได้แสวงหาลาภ ไม่ได้แสวงหายศ แม้แต่กามสุข แม้แต่ อุตตทัตถสุขต่างๆ ก็พอตรวจสอบกันได้ สงฆ์ก็แล้วไปเถิด นี่ไปถึงฆราวาสเรายังพิสูจน์ธรรมะโลกุตระได้ ปีแล้วปีเล่าเราก็อยู่กันมา

ปฐมอโศกปีนี้เป็นชุมชนที่ครบ ๒๐ ปี ที่มีฆราวาสมารวมตัวกันอยู่ ครบรอบ ๒๔ ปีสำหรับ พุทธสถาน ครบรอบ ๒๐ ปีสำหรับชุมชน ครบ ๑๒ ปีของโรงเรียน เป็นบ้านวัดโรงเรียน ๑ นักษัตรา สำหรับการศึกษ ส่วนวัดนั้นครบ ๒ นักษัตรา เราก็มิงานตามโลกเขาบ้าง เป็นยิวลั้งมีพิธีการ เพื่อย้ำให้ ประชาชนเขารับรู้ว่ามีอะไรเกิดขึ้น มีอะไรยั่งยืนมาอย่างไร และความยั่งยืนเหล่านั้นมีอะไรที่ประกอบกันขึ้นมา ความเป็นหมู่ชน ความเป็นสังคัมชุมชน มีระบบ มีวัฒนธรรม มีจารีตประเพณี มีวิถีการดำเนินชีวิต เป็น กลุ่มหมู่ ดำเนินมาเป็นแบบสาธารณโภคีกันมาถึงทุกวันนี้ มีโรงงาน มีแหล่งผลิต สิ่งที่จะบริโภค อุปโภค ต่างๆ ตามวิถีชีวิตของสังคัมโลกทั่วไป เราก็มี่ สิ่งเหล่านี้ที่ก่อที่สร้าง เราไม่ได้ไปเบียดเบียนผู้อื่น ไม่ได้ไป แย่งชิง ไม่ได้ไปเป็นหนี้สังคัม เราสร้างสรรสิ่งเหล่านี้ออกไป เรากินใช้ในหมู่เรา จนกระทั่งเอาไปแลกเปลี่ยน บ้าง ตามวิถีทางการดำเนินชีวิตของสังคัม เราก็น้อยรูอด เป็นไปได้

มาถึงวันนี้แล้ว สังคัมของหมู่เราทุกชุมชน ไม่ได้ไปตกเป็นทาสของทุนนิยม คือเราไม่ได้ไปเป็นหนี้ ธนาการ ไม่ได้เป็นหนี้เอกชน ที่มีระบบดอกเบี้ย เราตัดวงจรมาได้ทุกชุมชนของชาวอโศก นอกจากมีเงินเก็บ กัน สามารถสะสม ช่วยเหลือกัน เพราะเราไม่ได้สอนให้สะสม เรากียังมีเงินก้อนที่ไม่โต เมื่อต้องการใช้เงิน ก้อนที่เป็นกอบเป็นกำ เราก็ตองอาศัยหลายๆคนเอามารวมๆกัน แล้วก็ใช้เป็นก้อนโตตามที่ต้องการ ตามเหตุ นั้นเหตุนี้ ก็เป็นลักษณะหมุนเวียนตามวิธีของเศรษฐศาสตร์สามัญ โดยไม่มีดอกเบี้ย ไม่มีความรุนแรง ไม่ได้ทางหนี้ แต่พวกเราไม่ได้เรียก “เงินหนี้” พวกเราเรียก “เงินหมุน” ไม่ได้ทวงเงินหมุนกันอย่างหยาบคาย อย่างที่โลกข้างนอกเขาจะเอาเป็นเอาตาย ถ้าไม่ได้เงินแล้วก็ฆ่า มันเป็นการเกื้อกูลแบ่งแจกกันไปทำงาน สิ่งเหล่านี้เป็นพฤติกรรมของสังคัม ที่เป็นข้อพิสูจน์ว่า **สังคัมที่ลดโลก ลดความเห็นแก่ตัว ลดความหลง**

สิ่งมอมเมาในสังคม ไม่ได้ยึดมั่นถือมั่นอะไรมากมาย ก็ทำให้ชีวิตของสังคมเราเรียบร้อย ไม่พุ่งเฟือ ไม่หือหวาน่าเกลียด ไม่แย่งชิง ไม่โหดร้าย มีการอโหสิ มีการปลดปล่อย มีการไม่ติดไม่ยึด ยอมกัน มีการเจือจางกัน สังคมชนิดนี้เป็นสังคมที่สงบสุข เป็นสังคมที่อบอุ่น เป็นสังคมที่ราบรื่นสุขเย็น เป็นการแสดงออกเป็นการดำเนินชีวิตที่เป็นจริงของมนุษยชาติ ยิ่งนานวันมากผมก็เห็นว่าคุณลักษณะนี้ ความเป็นมนุษย์ของสังคมนี้มันปรากฏ”

และเมื่อพ่อท่านพูดถึงเรื่องการนอนของพ่อท่าน “จะรู้สึกตัวเมื่อไรก็ตื่น มันจะไม่มีความงัวเงีย”

มีสมณะถามว่า “เท่ากับว่าการนอนของพ่อท่านนี่คือการพักกายเท่านั้น”

พ่อท่านตอบรับ “พักกาย”

สมณะ : แต่จิตมันจะตื่นอยู่ตลอดเวลา (ใช่) แม้แต่ตอนอยู่ในภาวัก (ใช่)

พ่อท่าน : บางที่มีงานก็หลับซ้าเหมือนกัน งานนั้นงานนี้ บางที่ต้องพยายามขจัดงาน เอน่าเล็กๆ นอนๆ ถ้าไม่มีงานอะไรก็ไม่มีปัญหาหรอก จะหลับเมื่อไรก็หลับ ๑๐-๒๐ วินาทีไม่ถึงนาที่หรอก ก็หลับ จากนั้นพ่อท่านกลับมาที่ความเป็นจริงของสังคมโลกและความเป็นไปของสังคมชาวอโศก “ประเทศชาติทุกวันนี่หลงไหลไปในโลกีย์หนักหนาสาหัส เป็นทุนนิยมจัดจ้าน มันไม่ไหวจริงๆ เรากอบกู้ขึ้นมาขนาดนี้ผมเห็นทางรอดของมนุษยชาติ ไม่ใช่แต่ในประเทศไทยเท่านั้น มันทั้งโลก ถ้าเราสามารถ สร้างคนให้มีคุณธรรม อยู่เหนือโลกียะ อยู่เหนือลาภ โลกธรรม โสดาบันขึ้นไป สกิทาคามีก็ยิ่งจะแข็งแรงขึ้น ยิ่งเป็นอนาคามีก็ยิ่งจะสบาย เพราะฉะนั้นถ้าพวกเราสมิขรวาส ที่เป็นโสดาบันขึ้นไป จนกระทั่งถึงอรหันต์ ทำงานอยู่ในสังคมกับเขา สังคมมันจะไม่เป็นอย่างนี้เลย แค่มุมชนของเราคุณก็คิดดูซิ ทำมาหากินก็ช่วยกัน เป็นสังคมสาธารณโภคี อยู่กันอย่างสามัคคีสงบเย็น

ทุนนิยมทุกวันนี้มันดุเดือดรุนแรง มันไปไม่รอดจริงๆเลย อเมริกาหาเสียง ๗ วันสุดท้ายของการหาเสียง แครี่และบุช ลงทุนไปอีกเป็นหมื่นๆล้าน ทุ่มเพื่อจะเอาชนะกัน ที่หยิบมาพูดนี้เพื่อชี้ให้เห็นว่า มันไม่ใช่ประชาธิปไตยหรอก มันทุ่มทุนหาเสียงกัน เป็นการครอบงำทางจิตวิทยาสังคม และกรรมวิธีโฆษณาชวนเชื่อ เพื่อให้คนมาลงคะแนนให้ได้ มันไม่ใช่ความจริง ความจริงนั้นคนจะต้องรู้แล้วว่าคนไหนที่เขาจะเลือก ผมถึงบอกว่าผมจะทำงานการเมืองบุญนิยมให้เห็น จึงอยากจะมีอายุยาวหน่อย เพื่อก่อพรรคการเมืองขึ้นมาให้มีรูปร่าง ที่ไม่เป็นแค่อย่างในโลกเขาเป็นกัน แค่อการเมืองโลกีย์ การเมืองทุนนิยม เราต้องให้การเมืองบุญนิยมที่เข้าข่ายโลกุตระ จึงจะเป็นประชาธิปไตยจริง ที่มีธรรมาธิปไตยเป็นแกนแห่งกิจกรรมทางการเมือง ส่วนทางธุรกิจตอนนี้พอมีรูปร่างขึ้นมาบ้างแล้ว และต่อไปจะมีคนมาทำวิจัยพาณิชย์บุญนิยมก็ต้องอาศัยพวกคุณ หลายคนยังหนุ่มยังแน่น ก็รับซบซาบฝึกฝน เพื่อช่วยเหลือมนุษยชาติต่อไป

ส่วนผมเองก็พยายามใช้อิทธิบาท จะถึงเท่าไรผมตอบไม่ได้ แต่อย่างไรปีหน้าปี'๔๘ พอ ๕ มิถุนายน ๒๕๔๘ ผมก็เริ่มตั้งอายุ ๗๒ ผมคิดว่าจะทำยัญจึ่งพอเป็นตัวอย่าง จะฉลองอย่างไร ก็คงจะมียัญจึ่งตามประสาเราๆ เรื่องยัญจึ่งหรือจัดศิลปะแห่งพิธีการนี้ ในมนุษยย์มีมาแต่ดึกดำบรรพ์ ผู้รู้หรือผู้ฉลาดมีศิลปะก็จะจัดองค์ประกอบศิลปะขึ้น เพื่อให้คนสัมผัสแล้วได้รับผลทางจิตวิญญาณเจริญพัฒนาตามจุดมุ่งหมาย เป็นงานศิลปะที่สำคัญ เช่น งานเฉลิมฉลองพระชนมพรรษาพระราชินี ๗๒ คราวนี้ ยัญจึ่งรูปแบบพิธีการองค์ประกอบศิลปะที่เขาคิดริ่งสรรค์กันขึ้นมาก็ดี เขาก็พยายามระดมกัน มาจัดอันนั้น มาทำอันนี้ ใช้อะไรต่างๆ เป็นองค์ประกอบศิลปะ เพื่อให้เกิดรูปรสกลิ่นเสียงสัมผัสที่ประทับใจ บันดาลใจ จนทำให้เป็นประโยชน์แก่แต่ละคนแก่สังคมแก่ประเทศชาติ ผมก็ว่าดีนะ ดีกว่าไปฉลองจุดไฟอย่างเดียว กินใช้แล้วผลาญไปเฉยๆ ฉลองอย่างนั้นมันไม่เกิดประโยชน์อะไรกับสังคมเท่าใด แต่ฉลองอย่างนี้ดีแล้วแหละ ฉลองทั้งปี กลุ่มนั้นจะทำ

สังขเภทที่เป็นไปได้ง่ายที่สุดก็คือ ความอวดดีของคนดั่ง ถ้าคนไม่ดั่ง ไม่มีดณะ ไม่มีหมู่ ไม่มีบริวาร แยกสังขเภทไม่ได้ คนดั่งแล้วมีกิจการมีหมู่มีดณะก็จะทำสังขเภทได้ง่าย

*****

การอาชีพนี้ จะทำกิจนั้น เพื่อลดละกิเลส เลิกยา เลิกเสพติด เป็นการเคี้ยวเข้มในเรื่องที่ควรให้เจริญ ละส่วนนั้น ส่งเสริมส่วนนี้ เป็นกรรมวิธี เป็นรูปแบบ เป็นยัญจุซึ่งเกิดประโยชน์ ผมก็พยายามจะทดลองเหมือนกัน เพราะผมไม่เคยทดลองอะไรหรอก เกิดมาอายุ ๑๐ ปี ๒๐ ปี จนกระทั่ง ๗๒ ปีแล้ว ผมก็จะทดลองสักครั้ง ก็จะทำพิธี มีรูปแบบอันโน้นอันนี้ขึ้นมาบ้าง นึกอกให้คุณรู้ตัวก่อน ประเดี๋ยวจะตกใจ จะทำอันโน้นอันนี้ขึ้นมา เพื่อจะได้เกิดจิตวิหยาสังคม จะได้เกิดการเร่งรัดพัฒนากันขึ้นมา อย่างน้อยที่สุดทั้งปี ก็จะได้เคี้ยวขึ้น เกิดพัฒนาการอะไรกันขึ้นมา เอาอันนี้เป็นเหตุที่จะทำขึ้นมา ๕ มิถุนายน ๒๕๔๘ ก็จะเริ่มมีการทดลอง ไปจนกระทั่งถึง ๔ มิถุนายน ๒๕๔๙”

มีเสียงถามว่าถ้าพ่อท่านสิ้นในเร็วๆนี้ พ่อท่านจะรีบกลับมาเกิดใหม่หรือไม่

พ่อท่านตอบว่า “อันนี้ไม่ใช่เรื่องคำพูด หนึ่งกรรมวิบากเป็นเรื่องอจินไตย เป็นเรื่องของเหตุปัจจัยที่เราไม่รู้ได้ไม่ทั้งหมด สองจิตที่อธิษฐานหรือจิตที่ตั้งไว้เป็นเหตุปัจจัยด้วย กรรมวิบากเป็นพลังนั้นแน่นอนก็เข้าใจกันดีอยู่แล้ว ก็ต้องเป็นไปตามกรรมวิบาก สามจิตของแต่ละคนมีพลัง ถ้าคุณมีพลังจิตที่มาก อธิษฐานก็ได้แรง ถ้าคุณมีพลังจิตที่ไม่มาก อธิษฐานก็ไม่แรง แม้จิตคุณจะอธิษฐานมีพลังแรงมาก แต่กรรมวิบากของคุณมันมาก ก็จะเป็นตัวต้านมาก อธิษฐานนั้นก็ไม่ว่าง อกุศลจะเป็นตัวต้านกุศลที่คุณได้ตั้งเอาไว้ได้ หรือแม้แต่อกุศลมันต้านแรงจะไปทำร้าย แต่กุศลของคุณมันมาก”

มีเสียงถามแทรกว่า “พ่อท่านจะไปเป็นพระพุทธเจ้าเมื่อไร?”

พ่อท่านตอบ “อันนี้ยังไม่รู้หรอก และเรื่องเกิดใหม่ผมไม่ทราบทั้งหมดของกรรมวิบาก และจิตที่ตั้งที่คุณพูดมานี้ก็เท่ากับให้ผมตั้งจิตมุ่งมาเกิดใหม่ให้เร็วๆ ถ้าไม่ตั้งก็จะเป็นเท่าที่มันจะมี จิตตั้งแรงๆตั้งมากๆ ที่คุณขอไว้ เอาไว้ดูก่อน ผมอาจจะตั้งมากๆ จะตั้งมาเกิดเลย หรืออาจไม่ตั้งเลย ผมยังไม่ได้คิดเลยว่าจะมาเกิดเร็วหรือไม่มาเกิดเร็ว แต่โดยรูปการแล้วก็น่าจะมาเกิดเร็ว เพื่อทำงานต่อ เพราะฉะนั้นที่คุณขอก็คงจะได้ เพราะกรรมวิบากเราไปแก้ไขไม่ได้ ผมก็คงจะต้องตั้งจิตมาให้เร็วขึ้น ไม่เป็นไรน่าที่รับคำขออันนี้ไว้ก่อน”

มีประเด็นถามพ่อท่านว่า ถ้าหมู่กลุ่มทั้งสมณะและญาติธรรมไม่มีภูมิอาริยะสูงมากพอ หมู่กลุ่มก็จะตั้งอยู่ได้ไม่นานเป็นไปไม่ได้ไหม

พ่อท่านตอบ “ใช่ เป็นไปได้ **ผมจึงเตือนว่าระวังเรื่องการทำสังขเภท** ถ้าทำสังขเภทแล้วพลังลดแน่นอน ขณะนี้เราไม่ใช่หมู่ใหญ่เราเป็นหมู่เล็ก ยิ่งเป็นหมู่เล็กแล้วทำสังขเภทก็ยิ่งไปกันใหญ่ ขอเตือนไว้จริงๆเลย **มันเป็นอนันตริยกรรมด้วย มันเป็นอนันตริยกรรมก็เพราะมันทำให้ศาสนาถูกตัดรอนไปไม่รอด** ศาสนามันเสื่อมไปเพราะรอยแห่งสังขเภท มันแบ่งส่วนไปแล้วมันก็ไปต้านกัน ไปแข่งขันกัน เพราะฉะนั้นพยายามให้ได้อย่าให้เกิดสังขเภท เท่านั้นแหละสำคัญ ถ้าไม่สังขเภทแล้วก็ถ้อยที่ช่วยๆกันทำไปเกิด”

มีเสียงถามแทรกว่า สังขเภทในรูปแบบไหนที่จะเป็นไปได้ง่ายที่สุดครับ

พ่อท่านตอบ “**สังขเภทที่เป็นไปได้ง่ายที่สุดก็คือ ความอวดดีของคนดั่ง** ถ้าคนไม่ดั่ง ไม่มีดณะ ไม่มีหมู่ ไม่มีบริวาร แยกสังขเภทไม่ได้ คนดั่งแล้วมีกิจการมีหมู่มีดณะก็จะทำสังขเภทได้ง่าย ถ้าคนไม่ดั่ง ไม่มีหมู่ ไม่มีบริวาร เขาไม่เรียกสังขเภทหรอก เป็นพวกที่แตกออกจากหมู่ไปเฉยๆ คนที่มีความรู้ความสามารถ

มีหมूमี่พวก มีความนิยม นั่นแหละจะทำสังฆเภทได้ พุทธอย่างนี้มันก็ไปกระทบท่านเสียงศีล และท่านจันทร์ แต่ไม่ได้หมายความว่าผู้ที่ไม่มีชื่อเสียงอย่างนี้จะทำสังฆเภทไม่ได้ อย่างเช่นท่านกุสโล ท่านเดินดิน ดิกขวิโร ท่านบินบน หรือท่านวินยธโรก็อาจจะทำสังฆเภทได้

สมณะ : มีญาติธรรมที่ได้พากเพียรมากเลย แต่เขาก็บอกว่าถ้าสิ้นบุญพ่อท่านแล้วเขาก็จะไม่อยู่

พ่อท่าน : อันนี้ผมอยากจะบอกพวกเรว่า **เราต้องไม่ทำให้เขาเสื่อมศรัทธา** หลายคนชมราวาส เขาก็ศรัทธาอยู่ เพราะฉะนั้นต้องสร้างศรัทธาให้มาก ที่จริงแต่ละท่านก็สร้างคุณธรรมที่ทำประโยชน์ตน ประโยชน์ผู้อื่นให้ได้จริงได้มากนั่นเอง แต่ถึงอย่างไรก็ตามมันมีข้อเปรียบเทียบ อย่างผมเอง ก็ไม่ได้หมายความว่าราวาสเขาศรัทธาผมคนเดียว คนอื่นเขาก็ศรัทธาอยู่ มีมากบ้างน้อยบ้าง แต่มันยังไม่ถึงกาลละสำคัญ เขายังไม่รู้ความซัดจริงในตนเอง จริงๆแล้วเมื่อผมตาย เขาก็จะต้องศรัทธาองค์อื่นใดที่ตรงกับจริตของเขาต่อ หรือเขามีอยู่แล้วบ้างแต่เป็นรอง พอผมตายเขาก็จะเอาคนรองมาเป็นที่ศรัทธาอีกนั่นแหละ ผมตายแล้ว ความศรัทธาจะแบ่งกระจายออกไปกว้างยิ่งขึ้น

สมณะ : แต่พ่อท่านนั้นมีอิทธิ มีความสามารถในหลายๆอย่าง

พ่อท่าน : ใช่ว่าๆ นั่นแหละ เหมือนพระพุทธเจ้าสิ้นแล้วพระกัสสปะก็ไปอย่างหนึ่ง จริตอย่าง พระกัสสปะ พระอานนท์ก็ไปอย่างจริตพระอานนท์ พระมหาสาวกองค์อื่นๆก็ไปอีกอย่างหนึ่ง แต่ท่านอยู่ด้วยกัน ท่านไม่สังฆเภท ความจริงเริ่มต้นพระมหากัสสปะไม่ได้เป็นผู้ทำสังฆเภทเลย กลุ่มที่ท่านทำสังคายนานั้น เป็นพระอรหันต์ทั้งนั้น ๕๐๐ รูป แต่มีมหาสังฆิกะ มหาสังฆิกะนี้ไม่ได้หมายความว่า เป็นพระอรหันต์ทั้งหมด เท่านั้น มหาสังฆิกะนี่คือสงฆ์หมู่ใหญ่ทั้งหมด ที่ไม่ได้เป็นอรหันต์ ไม่ได้เป็นอาริยะระดับสูงมีมากกว่า โสดาบัน ก็ยังมีอคติ สกิทาคามีก็ยังมีอคติเหลือ เพราะฉะนั้นก็ยอมมีความลำเอียงเหลือ เห็นแก่พวก แก่พรรค แก่หมู่ มันเยอะนะมหาสังฆิกะ ในเถรวาทหรือหินยานกลุ่มเดียวกุณฺโถมุขน้อย เพราะฉะนั้นกลุ่มมหาสังฆิกะนี้ จึงเกิดกรณี เกิดระแหงขึ้นมา แต่ยังไม่ทันสังฆเภท นาน..น..น ผมก็บอกไม่ได้ว่ามันเริ่มแยกเมื่อไหร่ เป็นแต่เพียงว่ามีคนมาทำวิจัยภายหลังเท่านั้นเอง ว่ามหายานคือสงฆ์หมู่ใหญ่ เถรวาทหรือหินยานคือสงฆ์หมู่ เล็กที่ใช้พระไตรปิฎกชุดนี้ กับมหายานคือสงฆ์หมู่ใหญ่ที่ใช้พระไตรปิฎกชุดโน้น

สมณะ : ญาติโยมหลายคนก็มีความศรัทธาต่อสมณะหลายท่าน และน้อยใจสมณะอีกหลายท่าน อยู่บ้าง (ที่น้อยใจนั้นนะเขารักนะ) แต่ปัญหาสำคัญคือการถือตัว ถือสา ความไม่สมานในทูลี ไม่มีเมตตา

พ่อท่าน : อันนี้เขาเข้าใจไม่ถ้วน ก็เป็นธรรมดาธรรมชาติ เราจะให้มันสมานหมด เป็นหนึ่งเดียว เป็นไปไม่ได้ เขาเองก็มีความชอบ จริตอย่างนั้นชอบอย่างนี้ไม่ชอบ มันเห็นความเห็นของเขาด้วย แต่เขาไม่รู้ตัวหรอก

สมณะ : เพราะฉะนั้นสงฆ์ต้องช่วยกันสมานญาติโยม

พ่อท่าน : ถูกแล้วอันนี้ก็คือข้อที่จะต้องแก้ไขปรับปรุง เพราะฉะนั้นสงฆ์จะต้องพยายามอยู่รวม อยู่เป็นเอกภาพ เอกธรรมให้ได้มากที่สุด มันต้องตั้งใจทำอยู่ตลอดเวลา มันไม่มีอะไรหรอกที่จะอยู่กันเป็นหนึ่ง เดียวโดยไม่มีอะไรขัดแย้ง ผมเคยบอกแล้วว่า **ความสามัคคีคือความขัดแย้งอันพอเหมาะ มันมีต่างจริต เราจะทำอย่างไรแม้เราต่างจริต เราก็ต้องเป็นหนึ่งเดียวกัน อย่างน้อยเราก็มีสมณะสารูปที่สอดคล้องกัน มีความเป็นไปในทางเดียวกันให้ได้ ส่วนเรื่องในจิตนั้นมันไม่เท่ากันแน่ แต่จุดหมายต้องสัมมาทิฐิตรงกัน** ส่วนฆราวาสแน่นอนว่าเขาที่ยังมีส่วนแยกมากกว่าสมณะที่มีคุณธรรมยิ่งกว่า เขายังไม่เข้าใจความจริงพอ เขาเองเขาก็ไปฟังไปอย่างนั้นอย่างนี้ เขาชอบอย่างนี้ ไม่ชอบอย่างนั้น เขาก็เลยไม่อยากให้คนที่เขาไม่ชอบ ทำอย่างนั้น ไม่ทำอย่างนี้ ซึ่งมันเป็นไปไม่ได้ ใจเขามันแยกแบ่งของเขาเอง เขายังเข้าใจตัวเขาเองไม่ได้ อย่างที่ผมพูดแล้ว มันก็ย่อมมีต่างจริตบ้าง มันย่อมมีหลากหลาย อย่างที่เราไม่ชอบนักมันก็มีบ้าง มีคนชอบ ก็มี สมณะก็ต้องเรียนรู้และต้องสมานญาติโยมให้ได้ **ถึงอย่างไร ก็ต้องมีความขัดแย้งอยู่ตลอดเวลา มากหรือน้อยเท่านั้น ไม่จบสิ้นหรอก มันเป็นธรรมดาธรรมชาติ**

สมณะ : เขาทำงานมาหนักมาก สุขภาพเขาทรุด

พ่อท่าน : ก็ถูกแล้ว เขาก็ย่อมเข้าใจของเขาอย่างนั้น คุณเองก็ไปอธิบายอย่างที่ผมอธิบายอยู่ให้เขาเข้าใจ เขาจะได้คลายใจ เพราะเขาจะไปบังคับให้ทุกองค์เป็นเหมือนอย่างที่เขาชอบไม่ได้ ความชอบไม่ชอบของตัวเองมันก็แบ่งไปในตัวอยู่แล้ว ไซ้ใหม่ แล้วเขาต้องการให้เป็นอย่างที่เขาชอบ มันเป็นไปไม่ได้ แต่สมณะชาวอโศกท่านอยู่ได้ ท่านสมานกันดี เป็นอยู่ร่วมกันได้ ท่านจะขัดแย้งกันบ้างในเรื่องของการปฏิบัติ การทำงาน แต่ไม่มีที่ทะเลาะกันไม่พูดกันเลย (มีน้อยใจ) เรื่องเล็กๆอย่างนั้น มันห้ามไม่ได้หรอก ก็เลสมันยังมีอยู่ อดตามานะยังมีอยู่มันก็เป็นบ้าง แต่ที่ทะเลาะจนไม่พูดกันเลยไม่มี

การประชุมครั้งนี้มีเรื่องไม่มาก ใช้เวลาน้อยที่สุดตั้งแต่มีการประชุมมา พ่อท่านพูดเสริมบ้างเมื่อเห็นว่าควรจะให้ความรู้ หรือบอกเล่าเรื่องธรรมดา หรือเพื่อผ่อนคลายการประชุมก็จะแทรกมุขฮาๆบ้าง ถ้าไม่สำคัญอะไรมากก็ปล่อยให้หมู่สมณะว่ากันไป แล้วพ่อท่านก็นั่งฟังและอ่านข่าวไปด้วย

ตัวอย่างการแทรกให้ความรู้ เช่นมีสมณะบวชมากกว่า ๑๐ พรรษาแล้ว แต่ยังมีพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมในหลายๆเรื่องมานาน หมู่สมณะเห็นว่าควรให้ถือนิสัยกับสมณะที่สมควรรับเป็นภาระในการให้นิสัย แทนพ่อท่าน แต่ปัญหาก็คือบางครั้งสมณะผู้ให้นิสัยกับผู้ถือนิสัยจะต้องอยู่กันคนละที่

พ่อท่านให้คำแนะนำในเรื่องนี้ว่า “ลูกศิษย์ที่ไปถือนิสัยกับอาจารย์องค์ที่อุปชฌาย์มอบหมายก็ได้ หรืออาจารย์ที่ได้รับมอบหมาย จะส่งไปให้ผู้นั้นผู้นี้ก็ได้ เมื่อถือนิสัยกับสมณะ ก. แล้วจะไปอยู่ที่ภูผาฟ้า น้ำ ก็ต้องให้สมณะ ก. มอบหมายไปให้สมณะรูปใดรูปหนึ่งที่จะรับถือนิสัยที่ภูผาฟ้า น้ำ”

บางทีพ่อท่านก็เสริมในจุดที่ผู้รับผิดชอบรายงานกิจกรรมของแต่ละที่ในรอบปีที่ผ่านมา ที่ไม่ได้รายงาน เช่นกรณีของบ้านราชา พ่อท่านเสริมเรื่องงานเจปี่เราจ่ายค่าผักพืชเป็นจำนวนถึง ๗ แสนบาท ทำให้บ้านราชาเองตื่นตัว ปีหน้าจะพยายามปลูกผักเพื่อใช้ในเทศกาลเจให้ได้ และก็เสริมเรื่องการเตรียมงานปีใหม่

อยากขอการสนับสนุนจากเครือข่ายต่างๆ เพื่อจะไปใช้จ่ายในการเตรียมงาน ซึ่งจะต้องระดมบอกเครือข่ายต่างๆในงานนี้ แถมเล่าโครงการชุดลอกนุ่งและทำแก่งที่บ้านราชฯ ซึ่งเรื่องเหล่านี้เป็นเรื่องรายละเอียด

มีประเด็นที่ถามถึงการวางตัวของสมณะ เมื่อร่วมประชุมกับฆราวาส ทั้งที่มีพ่อท่านเป็นประธานอยู่ และที่ไม่มีพ่อท่านอยู่ จะมีสมณะบางรูปที่มักพูดตัดเรื่องหรือพูดแทรกสอนอะไรๆเขา ในจังหวัดที่ฆราวาสเขายังไม่ศรัทธาพอ

พ่อท่านให้คำแนะนำว่า “แม่แต่ผมเองถ้าวางตัวได้เหมาะสม ฆราวาสเขาก็จะศรัทธาเชื่อถือ การพูดตัดหรือสอนอะไรก็อยู่ที่พฤติกรรมของแต่ละคนด้วย บางทีแสดงความเห็นค้านแย้งในเรื่องการทำงานก็ดี ซึ่งก็แสดงอย่างมากมาย ไม่ตรงกับที่ฆราวาสเขายึดอยู่ เรามีสิทธิมากอยู่แล้ว เขายกให้ เป็นสมณะ เมื่อเวลาถือไมโครโฟนได้พูดแล้ว ฆราวาสเขาก็ไม่มีสิทธิอะไร ได้แต่นั่งฟัง กอดนอย่างเดียว ก็เลยทำให้ฆราวาสเกิดความไม่สบายใจ เพราะถูกกอดตัน เขาก็จะหลัธรรมกวาดทิ้งสมณะที่เขาไม่ชอบนั้น แล้วเอาไปพูดลับหลัง นินทากันได้ นี่เป็นโทษ

ถ้าผมอยู่ประชุมร่วมก็ยิ่งเกรงใจ แต่ถ้าไม่มีผมอยู่ร่วม สมณะก็จะมีสิทธิยิ่งใหญ่ อันนี้แหละมันผลอมีมานะอึดตา ถ้าผมอยู่ก็จะเกรงใจ ไม่ได้พูดตัดอะไรต่ออะไรมากมายนัก ไม่ได้แสดงมานะเต็มที่ ไม่เบ่ง รมัตระวังบ้าง แต่ถ้าไม่มีผมแล้วก็จะเกรงใจฆราวาสน้อย ผมว่าจริงนะอันนี้ ความเปลอตัวทำให้เราเสียธรรม แทนที่เราจะได้รับความศรัทธาจากฆราวาส แต่เราเบ่งกับฆราวาส เราแสดงตัวแสดงตนกับฆราวาส โดยที่ตนเองไม่รู้ตัว ที่ตนเองแสดงอึดตามานะกับฆราวาส แสดงตัวแสดงตน ถือดี เบ่งตัวเบ่งตน มีอึดตา โดยที่เราไม่รู้ตัว ไม่ประมาณ ไม่อ่อนน้อมถ่อมตน หรือไม่พยายามยอมบ้าง ไม่พยายามหยุดยั้ง เอาแต่ใจตัวเอง เอาแต่อำนาจตนเอง ถือศักดิ์ ตนเองมีฐานะอำนาจแล้ว ไม่ค่อยจะเกรงใจ ฆราวาสเขาพูดยังไม่ทันจบ เขาก็จะอริบายนั่นนี่ เราอยากจะตัดเลย เขาก็ต้องหยุด แต่เขาก็โดนแล้วกอดตัน สั่งสมไป แทนที่เราจะได้รับความเลื่อมใสศรัทธา มันก็จะสะสมไป เขาไม่ได้พูดนะ ท่านมาตัดบทผม ท่านไม่ไว้หน้าผม เขาไม่พูด

จริงๆแล้วในโลกนี้ ดีก็ตาม ชั่วก็ตาม ผิดก็ตาม ถูกก็ตาม มันเป็น สมมุติสัจจะ เป็นสัจจะที่สมมุติกับ ...เราต้องรู้อันนี้อย่างสำคัญ เราจะไปสร้างอรรถา ทำไม ...ถ้าเราเองเรายอมแม้เราจะถูกเราก็ยอม เราลดอรรถา เราก็ได้สัจจะที่เป็น ปรมาตมสัจจะ เราก็ได้ประโยชน์ที่เป็นปรมาตมประโยชน์อันสูง แต่ถ้าเราไม่ยอม เอาชนะกัน มันถูกเป็นถูกจริงๆก็ถูกนั่นแหละ แล้วคุณก็ตั้งต้นเอาชนะ คุณก็ชนะ เป็นสมมุติสัจจะ แต่คุณแพ้ปรมาตมสัจจะ คือไม่ได้ประโยชน์ทางปรมาตมสัจจะ

*****

หอรก แต่เกิดกรณีในจิตแล้ว ความไม่ชอบเกิดแล้ว มันสิ่งสมแล้ว ธรรมะนั้นมันเป็นอธรรม ไม่สวย ไม่ดี ไม่สุภาพ ผมเห็นน้อยเหมือนกัน แม้ไม่ได้อยู่ร่วมก็ได้รับข่าวคราว

ท้วงอันนี้ขึ้นมาก็อยากจะให้พวกเราได้สังวรในเรื่องนี้ ว่าเราเองเราเป็นสมณะเขายกให้อยู่แล้ว ไม่ควรจะเบ่ง ควรจะยอม ควรจะอ่อนน้อมถ่อมตน นิวาโต คารโวด้วย เคารพในสิทธิ เคารพในความเห็น ให้เกียรติแก่ผู้น้อยฆราวาสก็ตาม ก็ควรจะต้องฝึกฝนอันนี้ มิเช่นนั้นเสียธรรม แล้วเราเองเป็นคนทำเอง ทำให้เขาไม่ศรัทธา ไม่เลื่อมใส เขาไม่ยอมรับเรา เพราะฉะนั้นมันจะมาก-น้อยแค่นี้ก็ไปตรวจสอบกันเอง สังวร มีสติ สัมปชัญญะ สังวรตนเองเมื่อจะพูดแทรก พูดสอน พูดตัด พูดข่ม แสดงอาการเบ่ง อาการไม่ให้เกียรติ มันไม่สุภาพ ก็ไปฝึกฝนตนเองก็แล้วกัน”

มีสมณะเสริมว่า : ขอให้พ่อท่านย้ำว่า เมื่อหมุดึงอะไรก็ขอให้ยอมและเชื่อฟังด้วย

พ่อท่านตอบรับ : อันนี้ก็ดี **ขอให้ยอมหมุดึง** เรื่องหมุดึงผมก็พูดมามากแล้วนะ แม้แต่ตัวผมเอง เมื่อผมเห็นว่าอันนี้ดี อันนี้ถูก แต่เมื่อหมุดึงเห็นอีกอย่างหนึ่ง หรือไม่เอาด้วย ผมก็ยังยอม ผมได้ยกตัวอย่างนี้ บ่อยๆให้พวกเราได้ทราบ ว่าเราเองอย่าแสดงอรรถาเลย **จริงๆแล้วในโลกนี้ ดีก็ตาม ชั่วก็ตาม ผิดก็ตาม ถูกก็ตาม มันเป็นสมมุติสัจจะ เป็นสัจจะที่สมมุติกัน เราเป็นนักปฏิบัติธรรมเราต้องรู้อันนี้อย่างสำคัญ เรา จะไปสร้างอรรถาทำไม ถ้าเราจะสร้างอรรถาเราก็ไม่ได้เป็นนักปฏิบัติธรรม ถ้าเราเองเรายอมแม้เราจะถูก เราก็อยอม เราลดอรรถา เราก็อได้สัจจะที่เป็นปรมาตมสัจจะ เราก็อได้ประโยชน์ที่เป็นปรมาตมประโยชน์อันสูง แต่ถ้าเราไม่ยอม เอาชนะกัน มันถูกเป็นถูก จริงๆก็ถูกนั่นแหละ แล้วคุณก็ตั้งต้นเอาชนะ คุณก็ชนะ เป็นสมมุติสัจจะ แต่คุณแพ้ปรมาตมสัจจะ คือไม่ได้ประโยชน์ทางปรมาตมสัจจะ**

สมณะ : คือมีเงื่อนไขเยอะเลย บางทีเป็นความเห็นของผู้มีส่วนตัว ที่คิดว่าดีกว่าคนอื่น บางที มันมีเหตุผลของผู้อื่นเสริมขึ้นเป็นฝึกเป็นฝาย เอาชนะกัน

พ่อท่าน : นั่นแหละ คือการเอาชนะคะคาน มันควรจะปรึกษาหารือ แล้วก็เฉลี่ยดูความเหมาะสม หมุดึงเป็นหลัก เนื้อหาความจริงของเรื่องอะไรก็แล้วแต่ เรื่องนี้ดี หรือแบ่งว่าถูกว่าผิดก็ตาม มันเป็นเรื่อง จริงๆมันอาจจะถูก ถ้าเราจะตั้งต้นว่าเราถูก มันก็ไม่เกิดประโยชน์ของสังคม ไม่เกิดประโยชน์ของสิ่งที่ควรจะเป็น เรื่องถูกเรื่องผิด ทุกคนก็ยอมจะเชื่อว่าสิ่งที่ตนเห็นนั้นถูกทั้งนั้น เห็นว่าที่เข้าใจนี้มันดี นอกจากจะชัดเจนเห็นแล้วว่า**มันถูกแล้วเราก็ดันทุรัง** ทั้งๆที่มันไม่ดี เราก็ดันทุรัง อันนี้แหละมันยอมได้ก่อนแน่นอน แต่ถ้าเรายังเชื่ออยู่ว่าอันนี้มันดี เราก็คงจะต้องเฉลี่ย **ฟังเสียงของหมุดึง** ไม่ว่าจะเสียงสนับสนุนหรือคัดค้าน ถ้าคะแนนน้อยกว่าก็อย่าตั้งต้นเลย

มีเสียงเล่าถึงความรู้สึกที่ฆราวาสเขาสะท้อนมาว่า สมณะที่จะไปแก้ปัญหาคือ ตัวท่านเองเป็นตัวปัญหา

เสียเอง สองเล่นพวก สามสมณะที่อยู่ตรงนั้น อยู่กับความขัดแย้ง สี่ไม่รู้เรื่องอะไรเลย แต่เวลาขัดแย้งก็เหยียบ ทำเขาอยากจะทำงานแต่หาพระที่จะเป็นที่พึ่งที่ปรึกษาหรือเข้าข้างด้วยไม่ได้

พ่อท่าน : จะเข้าข้างหรือไม่เข้าข้าง ก็ต้องตัดสินใจเสียก่อนว่าเราจะทำอะไร เมื่อตัดสินใจแล้วว่าทำ มันจะเข้าข้างได้อย่างไร เราเองต้องสอบถาม ถ้าเขามีอัตตามานะตั้งต้นจะเอาตามความเห็นของเขา ส่วนอื่นเราก็ต้องชั่งน้ำหนัก อย่างน้อยก็ต้องมาเอาเข้าหมู่ เมื่อมีมติแล้วเราก็ต้องทำตามนั้น ถ้าเขายังตั้งต้นอยู่เราก็ต้องจัดการขัดเขา ว่าเขาได้ เพราะมีมติแล้ว ถ้ายังไม่มิตินั่นแน่นอนต่างคนต่างตั้งต้นแน่ **เพราะฉะนั้นต้องพยายามเอาเข้าหมู่เพื่อหามติให้ได้ว่าจะทำอย่างไร** ปัญหาอย่างนี้มันเป็นปัญหาโลกแตก トラบิใดที่คนยังมีกิเลส จึงอย่าไปคิดกังวลว่าทำไม่มันไม่รู้จักเสร็จเสียที มันไม่เสร็จสักทีหรอก โลกแตกก็ไม่เสร็จ เป็นงานที่ต้องทำอยู่ตลอด เพราะคนที่ทำงานอยู่กับคุณ ยังไม่ใช่พระอรหันต์ทั้งหมด มันจึงต้องมีปัญหาอย่างนี้ให้เราตัดสินใจอยู่ตลอดเวลา และต้องทำซ้ำๆ ทำซ้ำๆ อย่างนี้ไม่ต้องสงสัย

สมณะ : ถ้ามีคนๆ น้อยๆ ฉันไม่เอาแล้ว ไม่ทำแล้ว

พ่อท่าน : อันนี้ก็ต้อไปพูดกันว่าถ้าคุณยังยึดติด **ไปจงเวรจงกรรมอยู่อย่างนี้คุณก็อยู่ร่วมกันไม่ได้ คุณจะไม่ภย ไม่โอโหสิ แล้วคุณจะมาปฏิบัติธรรมทำไม** ถ้าต่างคนต่างก็ไม่ยอมก็ไปเลย หรือต้องยอมต้องลดทั้งคู่

สมณะ : ปัญหานี้ ถ้าสมณะตั้งใจลดละอัตตามานะเป็นองค์รวม

พ่อท่าน : แหม ก็ดีมากเลย สมาน ตนเองก็ลด เจริญทั้งหมู่ เจริญทั้งตนเอง ไม่เสียธรรม คือเราถูกลดความศรัทธาเลื่อมใส เขาจงเวรจงกรรม ฆราวาสเขาถือเราเป็นไฉนย์ สมณะรูปนี้เป็นไฉนย์รูปนี้มีอัตตามานะ เขาได้ประโยชน์แต่สมณะเสียธรรม

สมณะ : ปัญหามันอยู่ที่สมณะอยากมีบริวาร

พ่อท่าน : อย่างนี้ไม่ได้บริวาร จะได้อำนาจและหลงอำนาจ แสดงกิริยาอย่างที่แล้วๆ มา ก็คิดว่า เป็นกรณีศึกษาควรจะวางตนวางตัวอย่างไร หรือเราประพฤติแล้วจะเป็นประโยชน์ตนประโยชน์ท่านด้วย เราเองก็ได้ประโยชน์ตน โดยที่ไม่รู้ตัวมานาน ย้ำขึ้นมาก็ดี คิดว่าก็จะมีปฏิภาณรู้เหมือนกันแต่มันไม่ชัด ก็พูดขึ้นมาเสียให้มันชัด

เมื่อมีผู้เสนอให้นำเอาธรรมะ ที่พ่อท่านแสดงไว้ในการประชุมมหาปวารณา ออกเผยแพร่

พ่อท่านไม่เห็นด้วย เนื่องจากหลายเรื่องเป็นเรื่องเฉพาะกับพวกเราสมณะ เป็นอจินไตย เป็นอุตริมนุสสรธรรม ส่วนเรื่องธรรมะกลางๆ ก็ช่วยกันตรวจสอบ

มีประเด็นเสนอเกี่ยวกับ ศาสนพิธี ในการลงโทษทัณฑ์เรื่องศีลข้อหนึ่ง

พ่อท่านอธิบายว่าการผิดศีลข้อหนึ่งมันสั่งสมความอำมหิต เกลียดชัง ไม่มีเมตตา ถ้าละเลียด-ละลอ แม้ศีลข้อสองก็ตามขโมยแล้วรับสารภาพหรือไม่

ขอสรุปตอบว่าเราจะลงโทษกันอย่างไร มันมีองค์ประกอบที่ต่างกัน ตอบตายตัวไม่ได้ จะกำหนดโทษกันอย่างไรให้เป็นมาตรฐานไม่ได้ แต่ละสถานที่มีความจำเป็นต่างกันด้วย จึงตอบคำถามตายตัวไม่ได้ ให้พิจารณาตามควรก็แล้วกัน ผู้ที่รู้จักบุคคลจะมีรายละเอียดมากกว่า

กรณีคนผิดศีลอยู่ข้างนอกเราจะให้เข้ามาไหม

พ่อท่าน : เราไม่ยากให้คนเลวเข้ามาหรอก แต่เราจะมีมาตรการอย่างไรเราก็ต้องฉลาด ถ้าคนที่เคยทำผิดแล้วได้รับโทษทัณฑ์แล้ว อยากจะเข้ามา ต้องตรวจสอบว่าเขาได้ลดกิเลสลงได้หรือไม่

รายละเอียดของงานมหาปวารณาในที่นี้ขอข้ามผ่าน

วิจัยการมีส่วนร่วมของประชาชนต่อรายการวิทยุชุมชน

๘ พ.ย. ๒๕๔๗ ที่ปทุมมอโตก ก่อนออกเดินทางไปโรงเรียนผู้นำที่กาญจนบุรี มีนักศึกษาปริญญาโท จากมหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ คณะวารสารศาสตร์และสื่อสารมวลชน น.ส.พัชรภรณ์ สายรัดเงิน ได้มาขอ สัมภาษณ์พ่อท่าน เพื่อทำวิทยานิพนธ์ โครงการวิจัยการมีส่วนร่วมและความพึงพอใจของประชาชน ต่อ รายการวิทยุเพื่อนชุมชน ชุมชนปทุมมอโตก ต.พระประโทน นครปทุม จากส่วนที่ได้สนทนาสัมภาษณ์ดังนี้

ถาม : ในฐานะที่ท่านเป็นผู้นำที่ทำให้เกิดการพัฒนารายการวิทยุชุมชน ท่านให้ความสำคัญเกี่ยวกับการสื่อสาร ในด้านไหนบ้างคะ

พ่อท่าน : สื่อสารในความหมายของอาตมานี้แหละ สื่อสารในระบบบุญนิยมก็คือการสื่อสารเพื่อ ประโยชน์แก่กันและกัน ไม่ใช่สื่อสารเพื่อเป็นการค้าขาย หรือเพื่อเอาเปรียบเอาไรต์ สื่อสารคือสิ่งที่ บอกกล่าวกันให้รู้ จะเป็นเรื่องราวอะไรก็แล้วแต่ที่สามารถจะส่งถึงกันและกัน ให้เป็นประโยชน์แก่กันและ กันทุกขณะทุกเวลาที่ควรจะได้รับ ตั้งแต่ส่งความรู้ ส่งข่าวคราว จนกระทั่งสื่อสิ่งที่จะเป็นความสุข จะสุขใน การพักผ่อน สุขในการบันเทิงบ้าง แต่สรุปรวมแล้ว การสื่อก็คือการสื่อ ไม่ใช่การค้า ไม่ใช่ฐานการสร้าง อำนาจ ไม่ใช่ฐานที่จะหาทางล่อหลอก มอมเมา ไม่ใช่เพื่อผลประโยชน์ใดๆทั้งสิ้น

ถาม : ในฐานะที่ท่านเป็นผู้สนับสนุนสื่อใช้ไหมคะ ในการดำเนินงานวิทยุชุมชนนี้ะคะ ท่านคิดว่า จะมีหลักการอย่างไร ให้ประชาชนในละแวกได้มีส่วนร่วมในวิทยุชุมชนบ้างคะ

พ่อท่าน : นโยบายหลักของเราที่จะสื่อสิ่งที่ขาด คือสิ่งที่จำเป็นในกาละ จุดนี้จะต้องให้เขารู้ อันนี้ ให้เขาเร่งอันนี้ ถ้าเป็นสามัญอยู่เราก็สื่อสิ่งที่เบ็ดเสร็จให้แก่กันและกัน จริงๆแล้วสิ่งที่ขาดแคลนควรเร่งรัด หรือสิ่งที่ควรสื่อให้แก่กันก็คือ คุณธรรม เพราะฉะนั้นสื่อของเราจึงสื่อเร่งรัดพัฒนาในเรื่องของคุณธรรม ศีลธรรม หรือความรู้ทางธรรม สรุปง่ายๆก็คือเป็นธรรมะให้มาก ส่วนในด้านอื่นๆที่อื่นเขาทำอยู่เยอะ แต่ ธรรมะนี่คนอื่นเขาไม่ค่อยได้ทำ ก็สื่อข่าว สื่อคราว สื่อเรื่องควรรู้ ธรรมะนี่ขาดมาก ส่วนข่าวก็ฟ้าประเดี๋ยวก็

ข่าวกีฬา ที่โฆษณาประเดี๋ยวกัโฆษณา หาเงิน
หาผลประโยชน์อะไรต่าง ๆ นานาก็เพื่อไม่รู้จะ
เพื่ออย่างไรแล้ว แต่ธรรมชาตินี้ทำไมถึงไม่มีเวลา
ว่าต่อไปนี่คือข่าวธรรมชาติ จะมีมั่งไหมในโลกนี้
นี่คือข่าวธรรมชาติต่อไปนี่คือข่าวธรรมชาติ ธรรมชาติ
ข่าวสั้น ธรรมชาติข่าวยาวอะไรก็ว่ากันไป

ถ้าตรวจสอบความจริงของสังคมแล้ว
อุปสงค์สิ่งที่เป็นดีมานด์ (demand=ความ
ต้องการ) ความต้องการของสังคมขณะนี้คือ
ขาดคุณธรรมของมนุษย์ ขาดกันอย่างหนัก
หน่วงเลย แต่กลับไม่ซัพพลาย (supply =
จัดหา เสริม ให้) กลับไม่อุปทาน กลับไม่
สร้างสรรค์ขึ้นมาให้สังคม เพราะฉะนั้นสังคมจึง
เจริญไม่ได้หรอก นี่คือความรู้ของเราความเข้าใจ
ของเรา จึงเห็นได้ว่าสื่อของเราบางที่อัตรา
ตั้งแต่ที่สื่อว่าจะเลิกก็สามสี่ทุ่ม จะมีรายการ
ธรรมชาติช่วงไหนไม่มีอะไรก็มีรายการธรรมชาติเป็น
หลักเลย สื่อธรรมชาติกระจายธรรมชาติเป็นหลักเลย

ใครจะฟังไม่ฟังช่างเขา เพราะไม่ได้ค้าขายหาเงิน เราไม่ขาดทุนอยู่แล้ว เพราะเราเสียสละอยู่แล้ว เราไม่ได้
คิดว่าเราจะเอาเปรียบจากสิ่งนี้ นี่คือนื้อแน่ๆที่เราทำ

ถาม : ท่านเป็นสื่อกลางใช้ใหม่คะ สื่อพระพุทธศาสนา ก็ต้องสื่อให้ประชาชนรับทราบ ที่นี้ประชาชน
ก็จะมีหลายหน่วยงาน ที่เป็นนักธุรกิจ ที่เป็นข้าราชการ แล้วจะขอเข้ามามีส่วนเกี่ยวข้องกับวิทยุชุมชนนี่คะ

พอท่าน : เราจะกลั่นกรอง ยิ่งนักคำพ่อคำนี้ไม่ต้องเข้ามาก็ได้ เพราะว่าสื่อที่จะค้าขาย คุณไปจ่าย
กันเอาเอง เราไม่ได้อยากได้เงินจากคุณ เราไม่ได้รับค่าโฆษณาอยู่แล้ว เพราะฉะนั้นสื่อที่จะค้าขายเราไม่ได้ทำ
แต่ถ้าผลผลิตหรือสินค้าที่ควรส่งเสริมเราก็ช่วยสื่อสารให้ อันนี้เป็นประโยชน์แท้ ส่วนข้าราชการจะมาให้
ข้อมูลข่าวสารใด หรือจะมาทำหน้าที่กับประชาชนตามหน่วยงานนี้เราไม่มีปัญหาอะไร เราก็ร่วมมือหมุนเวียน
ทำอยู่แล้ว

ถาม : แล้วท่านได้ฟังรายการวิทยุชุมชนอื่นนอกจากของที่นี่แล้วบ้างหรือเปล่านั้นคะ

พอท่าน : อาตมาไม่ค่อยได้ฟัง มันไม่มีเวลาพอ ของชุมชนที่นี้เองก็ยังไม่ค่อยได้ฟังเลย เป็นแต่
เพียงรับรู้รับฟังบางครั้งบางคราวเท่านั้นเอง

ถาม : แนวโน้มของท่านในการพัฒนาสื่อท่านมีแนวโน้มอย่างไรคะ

พอท่าน : ทำไปตามเหตุการณ์ ทำไปตามกาละ ก็ดูกระแสตอบรับ หรือกระแสที่เป็นไปของสังคม
เราตรวจสอบแล้วดูๆตามกระแสความเป็นจริงของสังคม สังคมขาดแคลนอะไร อะไรควรจะบอกกล่าวแก่สังคม
เราก็สื่ออันนั้น อะไรที่เป็นความจำเป็น เป็นความสำคัญ เราก็วิเคราะห์วิจัยไปตามกาละ เพราะแต่ละกาละ
มันไม่แน่นอน ถ้าสิ่งใดที่เพื่อแล้วก็หยุด อันนี้ควรจะระดมกระดมกัน ก็ต้องดูตามเหตุการณ์ ก็ดูความสำคัญ
ที่จะเป็นประโยชน์ต่อชุมชน ต่อมนุษยชาติเป็นหลัก

การละริษยา

๑๓ พ.ย. ๒๕๕๗ ที่สันติอโศก คำได้รับโทรศัพท์จากชายคนหนึ่งโทรมาจากเชียงใหม่ จากคำพูดเหมือนคนไม่ปกติ เสียงคล้ายคนเมา ว่าต้องการจะคุยกับพ่อท่าน มีเรื่องจะปรึกษา ข้าพเจ้าสองจิตสองใจ แต่ก็ให้เขาลองคุยกับพ่อท่านดู เขาบอกเขาเป็นคนอิจฉาหรือถูกคนอื่นอิจฉาอะไรนี้แหละ จากการสนทนาดังนี้

ชาย : พ่อท่านใช้ไหมครับ

พ่อท่าน : คุณเป็นใครล่ะ

ชาย : ผมเป็นญาติธรรมต่างๆ ห่างมากเลยครับ คือผมชอบอิจฉาริษยา มันไม่สบายใจครับ

พ่อท่าน : อ้อ ชอบอิจฉาริษยา ก็รู้อยู่แล้วว่ามันไม่สบาย มันเป็นทุกข์ เราก็ต้องเปลี่ยนความคิดใหม่ เปลี่ยนจิตใจให้ใหม่ มันไปริษยาเขาอยู่ทำไมล่ะ ทุกอย่างมันก็ต้องตายพรากจากกันทั้งหมดนะ เราจะต้องไปตั้งตนริษยาอย่างโน้นอย่างนี้กันอยู่ทำไม เราก็พึ่งตนเอง คนอื่นก็เป็นเรื่องของเขา วิชากรรมของใครของมัน มันเป็นของบุคคลแต่ละบุคคล เราก็ทำเอาของเรา ไม่ต้องไปริษยาเขาให้เราเมื่อกิละเลทำไม

ชาย : ผมเป็นข้าราชการ เขาได้ขึ้นแวนผมไม่ได้ขึ้นแวนอย่างนี้

พ่อท่าน : ก็เป็นไรไปเล่า ไม่ต้องไปริษยากันหรอก ใครเขาจะเป็นอย่างไรเราก็ทำดีของเราให้เต็มที่ ถ้าเราทำดียังไม่ได้ดีมันก็ทำดียังไม่มากพอ มันก็ต้องทำดีขึ้นไปให้มันมากๆ เท่านั้นแหละ ใครจะได้มากได้น้อยมันมีกรรมมีวิบากของตนเองอยู่ด้วย ซึ่งเราก็ทำดีไปเถอะ ถึงอย่างไรถ้าเราทำดี กรรมวิบากดีมันก็เป็นของเราอยู่วันยังค่ำ คนอื่นเขาจะเป็นอย่างไร เจ้านายจะเห็นไม่เห็นมันไม่มีประโยชน์อะไรหรอก มันไม่มีทำอะไรหรอก กรรมเป็นของเรา เราทำดีก็เท่านั้นเอง เราพยายามอุทิศหาหิริวิริยะ ขยันหมั่นเพียร สิ่งที่เป็นกุศลที่เรา มีปัญญา รู้ เราก็ทำไป มันก็เป็นของเราเท่านั้นเอง อันอื่นตาคนมันไม่ใช่ตาของสังขาร มันเป็นตาแก้ว ใครจะเห็นไม่เห็นก็ช่างเขาเถอะ ต้องคิดให้ถูก นี่คือความจริงที่อาตมาบอกได้ คุณเชื่ออาตมาแล้วคุณทำตามที่อาตมาพูด คุณก็ไม่ทุกข์ ก็สบายใจแล้ว ไม่ได้เดือดร้อนเรื่องอื่นเลย เดือดร้อนแต่แค่ริษยาเขาเท่านั้น จะได้เรื่องอะไร เอ้อ เข้าใจไหม (พอเข้าใจครับ) เอ้อ ถ้าเข้าใจอย่างที่อาตมาพูดแล้วนี่ก็ทบทวน แล้วพยายามฝึกให้ได้ตามที่ว่านี้ แล้วคุณก็จะสบายใจ มันจะพ้นทุกข์ได้ ทำเถอะ ทำอย่างที่อาตมาว่านี้แหละ

ชาย : แต่พ่อท่านพูดลึกลับมากนะครับ

พ่อท่าน : มันไม่ได้ลึกลับอะไร เข้าใจได้อยู่แล้วจะไปลึกลับอะไรเล่า

ชาย : แล้วอีกข้อมันชี้ว่าคาถา ชี้โกธรนี้

พ่อท่าน : โอโฮ อันนี้ต้องฝึกใหญ่เลย แต่ต้องฝึกเลิกริษยาก่อน ได้ผลแล้วจึงค่อยมาฝึกเลิกริษยา ชี้โกธร อีกทีหนึ่ง

ชาย : เอาเรื่องอิจฉาริษยานี้ให้ได้ก่อนเหอ (เอ้า) ครับๆๆๆ กราบคารวะครับ

พ่อท่าน : ฝึกดีๆนะ เอ้าเจริญธรรม

ผ่าทางตันการบริหารจัดการ คลังงาน คลงเงิน

๑๕ พ.ย. ๒๕๔๗ ที่ราชธานีโอศก คณะบริหารหน่วยงานต่างๆของศิริระอศกได้มาพบพ่ท่าน เพื่อสะสางปัญหาหัวใจที่มีแก่กันและกัน เนื่องจากการทำงานที่ผ่านมามีความขัดแย้งที่มีเป็นฝักเป็นฝ่าย ทำให้การทำงานไม่สามารถเป็นไปได้อย่างดี

เมื่อมีผู้เปิดประเด็นว่า สืบเนื่องจากคราวที่พ่ท่านได้ไปศิริระอศก (๑๑ ต.ค.) มีเสียงพูดกันขึ้นมาว่าไม่รู้ใครเอาเรื่องไปบอกพ่ท่าน ทำให้ผู้ที่เคยช่วยงานหน้าร้านมาช่วยไม่ได้เลย ทั้งๆที่ขาดคนดูแลหน้าร้าน

พ่ท่านพูดสวนทันที “คำนี้ขอตัดก่อนเลย **เอาตมาขอยกย่องคนที่มาพูดนั้นแหละเป็นคนดี ส่วนคนที่พูดว่า เพราะใครเอาเรื่องมาบอกนั้นนะเป็นคนเลว** การบริหารปกครองนั้น ใครมีเรื่องอะไรก็พูดกันออกมา เราจะบ่น เราจะเข้าใจผิดอะไรก็ตามก็ให้เขาได้พูดออกมา แล้วเอาตมาก็เอามาพูด ถ้าเอาตมาพูดไม่ถูกอย่างไร ก็เอามาวิเคราะห์วิจารณ์กัน เรามีข้อมูลอะไรก็ยกอย่างก็พูดกันออกมา

ที่บอกว่าทำไมเอาเรื่องไปพูด อย่างนี้ละที่จะไม่ไปไหน ไม่ได้พัฒนา หมกๆๆ อย่าเอาไปพูดนะ แล้วอ้างคำ ไฟในอย่านำออก ไฟนอกอย่านำเข้า พูดอย่างนี้เป็นเรื่องที่เราเห็นแก่ตัว และปัญญาที่บ ปัญญาโง่ โศกนี้ภายในทั้งหมด **ไม่ว่าจะศิริระอศก ปรุ้มอศก ราชธานีโอศก คือภายในด้วยกันทั้งหมด เพราะเราบริหารอย่างองค์รวม** ที่บอกว่าศิริระอศกอย่าเอาไปพูดปรุ้มอศก ปรุ้มอศกอย่าเอาไปพูดราชธานีโอศก อย่างนี้ผิดจัดการ อยู่ในวงแคบ อยู่ในกะลาครอบ ไม่ใช่วิธีการของบุญนิยมเลย จำไว้ให้ดี ยิ่งพูดไปแล้ว ยิ่งเมื่อจริงใจเลย ยิ่งทำงานมาหนัก อัดตาของพวกเรานี้ขึ้นขนาดหนัก ขึ้นมาเรื่อยๆแผลงซ้อนโดยไม่รู้ตัว”

ถาม : ก็เลยเกิดกรณีว่ามีคนเสนอให้.....กลับไปทำงานที่ร้านเหมือนเดิม ผมก็สะดุด ที่ประชุมก็เลยบอกว่าเหมือนกับที่พ่ท่านไปคราวนั้น

พ่อกัน : แล้วนิมนต์อาตมาไปทำไม อาตมาบอกแล้วว่าให้ทำแต่เรื่องบัญชี แล้วไปทำตามเดิม ให้อาตมาไปให้มันเมื่อยทำไม ถ้าจะทำอย่างนั้นนะ อาตมาไม่มีน้ำยาอะไรเลย ถ้าเป็นอย่างนี้ ถ้าเป็นมติหมู่ก็ไม่ว่ากัน นี่ก็พูดกันโดยรวมแล้ว เหมือนกับว่าเป็นมติหมู่แล้ว และอาตมาก็ได้พูดด้วย หมู่ก็รับรองกันด้วย แต่เสร็จแล้วก็ไปทำอย่างนั้น ให้อย่างนี้รับรองไม่มีเจริญหรือ **เสื่อมตลอดกาลนานถ้าจะเป็นอย่างนี้ เปลี่ยนแปลงมติจะว่าอย่างไรก็เปลี่ยน กูจะเอาอย่างนี้ ใครจะว่าอย่างไรก็ช่าง ประชุมกันแล้วพูดกันแล้วในหมู่ ก็ถือเป็นมติหมู่ไปแล้ว ก็ไปเปลี่ยนอย่างนี้ อาตมาว่าอย่างนี้เหนื่อย อาตมาว่าพวกคุณไปทำกันเอง ไม่ให้อาตมาไปยุ่งด้วยจะดีกว่ามั้ง เพราะถึงอย่างไรอาตมาก็ไม่มีน้ำยาอยู่แล้ว**

อาตมาจะขอพูดบรรยายให้ฟังไปเลย ตั้งแต่ท่าน ก.เลย หลงงานแล้วจะเอางานเป็นหลัก ไม่เอาคนนี่ขอบอกเลย **หนึ่งหลงงาน สองหลงเงิน จะเป็นอย่างไรก็ไม่เอาคนก่อน ถ้าทำอย่างนี้รับรองว่าไปไม่ไกลเหมือนโลกเหมือนโลกีย์เขานั่นแหละ** แต่เราเป็นโลกุตรจะไม่เหมือนโลกีย์เขา เราเป็นบุญนิยม ยิ่งมาทำอย่างนี้ ยิ่งจะอ่อนแอหนักกว่าโลกีย์ โลกีย์เขายังมีอำนาจเงิน มีอำนาจเผด็จการที่จะใช้อะไรต่ออะไร แต่เราไม่มีอย่างโลกเขา แล้วจะเอาอย่างนี้ไปทำอย่างเขา ก็ยิ่งจะฉิบหายใหญ่ ยิ่งไปไม่ได้ไกลเลย เพราะของเรามันบุญนิยม ไม่มีเงินมาก ไม่ได้ใช้อำนาจด้วย โลกเขาใช้อำนาจเด็ดขาดได้นะ แล้วเงินเขาก็มีอำนาจด้วยจริงๆ นายทุนเขามีเงินมาก ใครๆเขาก็ต้องเกรงต้องกลัวกัน ของเรานี้ไม่มี เงินก็ไม่มี อำนาจก็ไม่มี แต่เราใช้ลักษณะบุญนิยมที่ประดักประเดิด เราจะไปเลียนแบบทุนนิยมเขา ไปไม่รอดเลย ขอยืนยันเลย

ขณะนี้ปัญหาที่อาตมาทราบมาที่ศีรษะอโศก มีทำงานเผด็จการอยู่ หรือศิษย์แมนอยู่ไม่กี่คน นอกนั้นทำแล้วก็ได้แต่อ้อๆ กอดตันอยู่ในใจ แล้วไม่พูด พูดไม่ได้ แล้วก็เกิดระเบิดกันขึ้นมา แล้วจะต้องมาวนเวียนๆอยู่อย่างนี้ แล้วฉลาด เก่ง พอพูดบ้างๆๆ ก็ตัดคนอื่นหมด

คนที่จะทำอะไรได้ดี จะมีพวกมาก จะมีคนเคารพนับถือ จะมีคนยอมรับส่งเสริม อย่างยกย่องเชิดชูนั้น จะไม่ใช้อำนาจ ไม่ใช้สิ่งที่เราจะต้องเบ่งเป็นเผด็จการ เอาแต่ความรู้ความเห็นของเรา **ปราชญ์ที่แท้จะไม่เบ่งอำนาจ คือผู้ที่เป็นปราชญ์หรือผู้ที่เป็นใหญ่จริงนั้น จะไม่ทำให้ใครมากลัวอำนาจ แต่คนอื่นจะยกย่องเชิดชู และได้อำนาจอย่างสมบูรณ์** ใครที่จะเบ่งอำนาจทำให้คนอื่นกลัวเรา เสร็จเรา ต้องหยุดเพราะเราคนนั้นจะไม่ได้อำนาจโดยธรรม คนนั้นจะไม่ได้ความศรัทธายกย่องเชิดชูเลย งานเสร็จตามใจตนเองหวัง และจะไม่เกิดสัมมาทิฐิ เพราะไม่มีปรโตเมฆะ ไม่มีโยนิโสมนสิการ ไม่รับความคิดเห็นของคนอื่น ตนเองมีอยู่เท่าไรก็มีเท่าที่กะโลกตนเองมี ของคนอื่นไม่เอาเลย ตัดทิ้ง เพราะฉะนั้นคนนี้ก็ฉลาดเท่าที่กะโลกตนเองมี แล้วจะไม่ละเอียดลึกลงได้ เพราะไม่มีข้อมูลใหม่ ไม่มีอะไรต่ออะไรเข้ามาประกอบ เมื่อไม่เอาอะไรเข้ามาประกอบเราก็ออย่างนี้ ถ้าเรทำตามที่เราต้องการ ตามที่เรามุ่งหมาย และไม่มีใครสืบทอด สิ่งเหล่านี้ไม่ได้สร้างมวลอาตมาพูดไม่รู้ก็ที พวกคุณจะเห็นได้ ถ้าพวกคุณจะทำก็ทำไป ดีบ้าง ไม่ดีบ้าง ต้องยอมเสียงาน เมื่อหมู่เขาเห็นอย่างนี้ และกาละนี้ องค์ประกอบขณะนี้มันเจริญไปได้เท่านี้ มันไม่ได้ดีดังใจเราหรอก เพราะฉะนั้นงานก็ตาม หรือจะไปหวังเงิน เสียตายจะเป็นจะตายอย่างไรก็เอา ชัดอะไรใครก็เอา มันไม่ได้ บุญนิยมไม่ได้ทำอย่างนั้น เพราะไปหลงงาน ต้องเห็นแก่คนมากกว่างานให้ได้ และให้คนนี้รวมกันติด ให้คนนี้เป็นไปอย่างศรัทธาเลื่อมใสกันและกัน ต้องร่วมกันอย่างมีน้ำใจแท้จริง

เรื่องนี้มันมองอึดตาตัวเองไม่ออกง่ายๆหรือ เท่าที่มองศีรษะอโศกขณะนี้ มีหัวหน้าไม่กี่คน นอกนั้นก็ทำงานไป จะมีประชุมกันบ้างจะมีความคิดเห็นบ้างก็เหยาเหยะไปอย่างนั้นแหละ แล้วก็ต้องอันนี้แหละ อันอื่นไม่ใช่ จะเท็จจริงอย่างไรพวกคุณไปตรวจสอบดูก็แล้วกัน

ถ้าเป็นอย่างนี้ก็จะเหนื่อย หมักหมมไปเรื่อยๆ สักวันหนึ่งก็จะระเบิด ไม่เหลือใคร เพราะฉะนั้นที่

แก้ปัญหาก็ตัวคน แก้ที่ตัวผู้บริหารผู้เผด็จการนั้นแหละ ปัญหามันเป็นที่ผู้
บริหาร หนึ่งเห็นแก่เงิน สองเห็นแก่งาน สามไม่เปลี่ยนแปลงสิ่งที่ตนคิดตนทำตนติด
ตนเอาแต่ใจตน แล้วคนอื่นก็ต้องยอม ไม่ได้เห็นแก่ตน คนไม่ได้ฝึก ไม่ได้มารวมกัน คน
ไม่ได้ประสานกัน

*****

บอกว่าคนไม่พอๆๆ นี่คือคำตอบ คือปรากฏการณ์ที่มันฟ้อง ก็คนมันถอยไปๆแล้วคนจะพอได้อย่างไร ถ้ามัน
ดีมันก็ต้องมีคนมาเพิ่ม ๆๆ

ถาม : เวลาประชุมก็มีให้ยกมือแสดงความคิดเห็น ถ้าไม่เห็นด้วยทำไมไม่ยกมือ

พ่อท่าน : เขาไม่กล้าหรอก เพราะลีลาของผู้เผด็จการนั้นแหละทำให้เป็นอย่างนั้น เขาทำงานผู้น้อย
ไม่กล้าแล้ว ขณะนี้มันเป็นผลสำเร็จแล้ว ลีลาของผู้เผด็จการทำงานกระทั่งพวกนี้เขาต้องยอม ทำอะไรไม่ได้
ได้แต่อึดอัด ได้แต่บ่นข้างนอก

ถาม : ก็ไม่เห็นว่าเป็นคนที่ไม่มีความรับผิดชอบนี่คะ

พ่อท่าน : มันสมองแต่ไม่มีฤทธิ์

ถาม : เมื่อไม่มีฤทธิ์ ก็อย่าเอามือตนเองไปยกให้ลึคะ

พ่อท่าน : มันต้องยกนะสิ ไม่ยกก็ต้องหนีออกจากที่นั่น

ถาม : ก็ได้ตามทั้งสองประเด็น เอาหรือไม่เอา ไม่ใช่ถามแค่ประเด็นเดียว ในที่ประชุม

พ่อท่าน : ถ้าไม่เป็นอย่างที่อาตมาว่า มันก็จะไม่มีปัญหาหาอาตมาหารือ

ถาม : แล้วจะแก้ปัญหายังไงคะ

พ่อท่าน : แก้ปัญหาที่ตัวคน แก้ที่ตัวผู้บริหารผู้เผด็จการนั้นแหละ ปัญหามันเป็นที่ผู้บริหาร
หนึ่งเห็นแก่เงิน สองเห็นแก่งาน สามไม่เปลี่ยนแปลงสิ่งที่ตนคิดตนทำตนติดตนเอาแต่ใจตน แล้วคนอื่น

ก็ต้องยอม ไม่ได้เห็นแก่คน คนไม่ได้ฝึก ไม่ได้มารวมกัน คนไม่ได้ประสานกัน

แต่การสร้างระบบบุญนิยมนี้มันจะได้เท่าไรก็ตามในระบบของการสร้างองค์กรรวมนี้ ก็ทำไปตามประสา มันได้เท่าไรก็เป็นไป ซ้ำก็ไม่ว่ากัน อย่าไปมักมาก มักใหญ่มันล่อจริงๆเลย อันนี้มันจะได้ อันนี้มันจะเสีย ทั้งๆที่มันไม่ได้เสียอะไรหนักหนาหรอก ไม่ได้ขนาดนี้เราก็งงไม่ตาย ไม่ได้ดื้อดอยากปากแห้ง แต่คนหลงงาน หลงเงินนี้ ไม่ได้ มันเสียตาย ถ้าเห็นอยู่ที่นี่มันจะต้องเอาให้ได้มากๆ อาตมาถึงบอกว่าอาตมาซาบซึ้งในคำตรัส ของพระพุทธเจ้าที่ว่า **อะไรที่เป็นไปเพื่อความมักใหญ่ มักมาก อันนั้นไม่ใช่ของเราตถาคต** ซาบซึ้งจริงๆ คนมันอดใจยาก และมันเข้าใจยาก ตนเองก็เผลอจริงๆเลย

ถาม : ในขณะที่ศิระะอโศกโตขึ้นมา ค่าน้ำค่าไฟก็มากขึ้น มันไม่เหมือนสมัยก่อน ยุคนี้อันนี้รู้ลึกรู้ลึกว่าใช้เงินมาก ไม่หาเงินไม่ได้จะคะ

พ่อท่าน : ลดสิ ลดอะไรที่มันจะต้องใช้ ลดอะไรที่มันจะต้องขยาย แม้มันไม่ได้เท่านี้ แม้งานมัน จะไม่เจริญต่อไปอีก แต่มันก็ไม่ถึงกับทรุด เงินมันจะไม่ได้เพิ่มอีกมันก็ต้องลด อะไรที่จะไปถ่วงให้ต้องจ่ายก็ ต้องตรวจสอบว่าอันนี้ไปจ่ายแล้วมันจะคุ้มไหม **ถ้าคุณจะทำอย่างนั้นนะ อยู่ในสูตรเดิม เพราะฉะนั้น ไม่ต้องมาประชุมหรอกวันนี้**

ถาม : ประชุมวันนี้ก็เพื่อให้คนที่มีความอึดอัดได้พูดอะไรออกมา

พ่อท่าน : อาตมาไม่ได้ไปนั่งไปนอนอยู่ที่ศิระะอโศกสักหน่อย ถ้าไม่มีคนอึดอัดเอาข้อมูลมาพูด เขียน หนังสือมาบ้าง มากันคนละที่สองที่บ้าง อาตมาจำได้บ้าง จำไม่ได้บ้าง ทำลึ่มๆไปบ้าง เพราะไม่อยากให้ พวกคุณไปทะเลาะกันอีก ได้ข่าวว่าอาตมาไปคราวที่แล้วก็ยังตามกันอยู่เลยว่า ใครนะเอาเรื่องไปบอกพ่อท่าน ซึ่งมันเป็นเรื่องที่ไม่เข้าท่าเลย ไปตามทำไม มีความพยายาม มีความจงใจ ไม่มีการแก้ไขสิ่งที่ควรแก้ไข ในตัวเอง

ถาม : ถ้าพูดถึงอึดอัด หนอยู่ตรงนั้น ถ้าพูดถึงเผด็จการเนี่ย ทางการบริหารการประชุมก็ให้โอกาส แต่ว่าพวกเราส่วนใหญ่ไม่ค่อยแสดงโอกาส ไม่ว่าจะเป็นเรื่องร้าย หรือเรื่องอะไรที่มันใหญ่ๆก็ตั้งกรรมการขึ้นมา ทำอะไรก็ทำตามขั้นตอน ให้ทุกคนได้แสดงความคิดเห็น

พ่อท่าน : อาตมาขอตัดเลย ไม่ต้องพูดต่อ รู้แล้ว คุณพูดคำเดิม เรื่องเดิมอย่างเดิม ความจริง มันเป็นอย่างนี้ เพราะคนที่มีความมานะนี้แสดงลีลาเก่งจนคนอื่นไม่กล้าพูด ไม่กล้าแสดงออก ขณะนี้ที่นั่งอยู่ที่นี่ คนที่ให้ข้อมูลอาตมากลับหลังที่ประชุมก็นั่งอยู่ มีตั้งหลายคน แม้จะไม่ชี้ตัว ก็ยังไม่กล้าอยู่เลย แล้วจะไปพูด ทำไม่มี ว่าก็ประชุมกันเห็นด้วย อย่างนี้แหละทุกที เพราะอะไร **เพราะคนที่เบ่งอำนาจนั้นเบ่งอำนาจสำเร็จแล้ว เขาทำได้เก่งจริงๆ จนคนกลัว คนไม่กล้าแสดงออกจริงๆ ได้แต่เก็บกด** เรื่องถึงได้มาระบายให้อาตมารู้ ถ้ามันไม่เก็บกดมันจะต้องมาระบายกับอาตมาทำไม แสดงว่ามันไม่กล้าแสดงออกต่อหน้าผู้เผด็จการ ต่อหน้าผู้บริหาร หรือต่อที่ประชุม ใช่ไหม?

ถาม : ก็แสดงว่าคนที่ไม่กล้ามันแหละคะ ทำไมไม่กล้าล่ะคะ

พ่อท่าน : ความผิดไม่ได้อยู่ที่คนไม่กล้า ความผิดอยู่ที่คนเบ่งอำนาจไม่แก้ไข เมื่อทางนี้ไม่ลด ไม่แก้ไขก็ไม่มีทางที่จะกล้าพูดขึ้นมา ขอยืนยัน **คนเผด็จการหรือคนระดับหัวต้องลดตัวลดตน**

ถาม : อย่างนี้แสดงว่าจะต้องให้ระดับผู้นำนี้ออกจากพื้นที่เลยใช่ไหมคะ

พ่อท่าน : ไม่ใช่ออก ลดตัวเอง ลดลีลาทำที่ ทั้งงานทั้งบทบาท ใครบ้างก็แล้วแต่ที่มีพฤติกรรม อย่างนี้ แล้วพวกเราเป็นประเภทที่ใช้จิตวิญญาณ ไม่ได้ใช้เงินทอง ไม่ได้ใช้ตำแหน่งหน้าที่อะไรจริงจัง เมื่อไม่ได้แย่ง ใครจะทำก็ทำไป แต่มันก็อึดอัดเท่านั้นเอง แล้วงานมันก็สำเร็จตามที่ผู้นั้นมุ่งหมายดังที่พูด

แล้วแต่ต้น แต่มันจะไม่ยาวไม่ยืน ไม่เป็นบุญนิยมที่แท้จริง เพราะไม่ได้พัฒนาจิตวิญญาณ ไม่ได้พัฒนา
มนุษยชาติให้เป็นสังคมที่ร่วมมือกัน อย่างอบอุ่นเสริมสร้างอะไร ไม่ มันไม่เกิดจริงๆ ยืนยง

ที่บอกว่าทำไมไม่พูดแสดงออกมา หนึ่งไม่กล้า สองพูดแล้วเหมือนเดิม ไม่มีผลอะไร เพราะฉะนั้น
ถ้าอยากได้อยู่ก็เอ้าๆยกก็ยก ถ้าไม่ยกเดี๋ยวจะหาว่าไม่ได้ประชุม แต่เสร็จแล้วก็มาบ่น อาตมาจึงได้ข้อมูลจาก
การบ่น และการเขียนหนังสือมาระบาย ถ้าแสดงออกได้ ไม่เก็บกด จะมาระบายกับอาตมาทำไม นี่มันก็
ฟ้องอยู่ไหนที่ว่า มันแสดงออกไม่ได้ แม้ได้ก็ไม่มีผลอะไร

นี่คือเรื่องจริงที่จะต้องปฏิบัติ ผู้เผด็จการ หรือผู้ยึดอำนาจได้ นั่นแหละต้องลดตัวตน มัน
เป็นการปฏิบัติธรรมโดยตรง ซึ่งมันไม่ยากที่จะรู้ตัว ลดอัตตา ลดทิฐิของตนเอง อันนี้มันเป็นอรุณปัดตา จะ
เอาแต่ใจซ้ำ จะเอาแต่ความเห็นของซ้ำ เชื่อความเห็นของซ้ำ เป็นการลดอัตตาแต่ๆเลย แล้วมันจะเกิดผลไป
สู่พฤติกรรมของสังคม มันจะสัมพันธ์กันทุกอย่าง จิตวิญญาณมันจะเป็นไปเอง แต่ที่มันเป็นแบบนี้ มันก็
จะจัดจ้าน กตัตัน ทั้งมวลปริมาณคนก็จะไม่เพิ่ม จริงๆแล้วทำงานเพิ่มขึ้นมันจะมีผลผลิตเพิ่มขึ้นบ้าง ถ้าดู
สัดส่วนที่เพิ่มขึ้นแล้วมันไม่ใช่ มันควรจะมากกว่านี้ตามเรื่องของการงาน แต่มันไม่ใช่ มันไม่ถูกสัดส่วนของมัน

การสนทนาจากนี้ไปยังมีรายละเอียดอีกหลายประเด็น แต่ในที่นี้ข้าพเจ้าขอข้ามผ่าน ผู้สนใจพิเศษ
ติดต่อได้ที่ฝ่ายเผยแพร่

โครงการปลูกป่าจริงหรือ

๑๖ พ.ย. ๒๕๔๗ ที่ราชธานีโอโศก ได้รับโทรศัพท์ปริศนามีเจ้าหน้าที่จากหน่วยงานหนึ่ง ได้รับ
มอบหมายจากรัฐให้ทำโครงการปลูกป่าเพื่อเกษตรกร ต้องการใช้สถานที่ที่สระหอโศกในการอบรมเกษตรกรที่จะ
เข้าร่วมโครงการ จากการสนทนาดังนี้

เจ้าหน้าที่ : กราบหมั้นสการครับท่านครับ พอดีทางรัฐบาลได้มอบนโยบายเรื่องการปลูกป่าให้กับทาง
ธ.ก.ส. เพื่อช่วยเหลือเกษตรกรแก้ปัญหาความยากจนครับ เราจะใช้คอนเซ็ป (concept = ข้อคิดเห็น ความคิด)
คนละแบบกับโครงการสังฆกรรมชีวิตนะครับ คือทางรัฐบาลต้องการจะทำเรื่องนี้ให้มันเป็นรูปธรรมด้วย

เป็นการช่วยเหลือเกษตรกรทางหนึ่งในเรื่องขจัดความยากจน ผมได้รับมอบหมายให้มาประสาน ก็เลยอยาก
จะใช้ที่ศิระหอโศกนะครับ เป็นเวทีในการทำฟิอาร์ท(ประชาสัมพันธ์)นะครับ คือเขาจะใช้วันที่ ๕ ธันวาคม เป็น
เหมือนวันประกาศศึเดย์ นโยบายเรื่องการปลูกป่าเพื่อแก้ปัญหาความยากจนให้เกษตรกร จึงอยากจะใช้ที่
ศิระหอโศกดำเนินการนะครับ

พ่อท่าน : ดำเนินการอย่างไรแค่นั้น เดียวขอบอกคุณก่อนนะว่าเราจับไม่ได้นะ ที่เราจะไปเที่ยวได้
ปลูกป่า เราไม่มีนโยบายที่จะไปทำ เพราะมันใหญ่เกินไป กว้างเกินไป ชาวโศกเราเล็ก และเราไม่มีนโยบาย
แบบใหญ่ๆอย่างนั้น พวกเราจะทำสิ่งที่เป็นสาระและเป็นจุดที่สำคัญ ตั้งแต่เล็กไปเรื่อยๆ ถ้ามันจะใหญ่ใน
อนาคตค่อยว่ากันอีกที คำว่าป่ามันเป็นความจำเป็นที่มันเกิดความบกพร่องขึ้น แล้วความรู้เรื่องนี้ซับซ้อนลึก
ซึ้ง จริงๆแล้วป่านี้ไม่ต้องไปปลูกมันหรอก การจะไปปลูกป่ามันเป็นการโฆษณาชวนเชื่อเท่านั้น ป่าไม่ต้องปลูก
ถ้าสามารถทำให้คนไม่ไปตัดต้นไม้เท่านั้น ไม่ไปทำลายป่าเท่านั้น ป่าจะเกิดเอง ไปปลูกอย่างไรก็สู้ป่ามันเกิด
เองไม่ได้ เปลืองเปล่าผลาญด้วย เราไม่เห็นด้วยกับการปลูกป่า เอาต้นไม้ไปปลูกในป่าจริงๆนะเราไม่เห็นด้วย
เลย ทำอยู่ที่บ้านเราสวนเราเพียงพอแล้ว แต่ป่านี้ไม่มีความจะเป็นที่จะต้องไปปลูกมัน

เจ้าหน้าที่ : ขอรบกวนเรียนเพิ่มเติมครับ ไม่ใช่เอาชาวโศกไปปลูกป่านะครับ สองเราไม่ได้ไป
ปลูกป่าใน concept ที่ท่านพูดเมื่อกี้ะครับ เราไปปลูกป่าที่ท่านได้พูดผ่านมาครับ คือเราไปปลูกป่าใน
พื้นที่ของชาวบ้าน ในนา ในสวน ในไร่ของเขา เพื่อแก้ปัญหาหนี้สินของเขาครับ

พ่อท่าน : แก้ปัญหาหนี้สินอย่างไร

เจ้าหน้าที่ : คือคนที่มีหนี้สินมากนี้เขาไม่มีทางชำระเลยครับ ถ้าเขาปลูกป่านี้ะครับ ทางธนาคาร
โดยรัฐบาลนี้ะครับ จะทำสัญญากับเกษตรกรว่า รัฐบาลจะไม่คิดดอกเบี้ยเขา แล้วจะผ่อนหนี้ให้เขาในวันที่
เขาตัดต้นไม้หรือต้นไม้มีอายุตัดขายได้ แล้วค่อยนำเงินมาชำระหนี้คืน เพื่อให้ชาวบ้านได้ดูแล โดยแบ่งพื้นที่
บางส่วนแล้วแต่เขาจะดูแลได้

พ่อท่าน : นั่นแหละแล้วมันก็หลอกคนว่าปลูกป่า ที่จริงปลูกต้นไม้มาเพื่อตัดขาย ตัดขายแล้วมัน
จะเหลือป่าอยู่ที่ไหนละ คุณปลูกป่าขึ้นมา ๑๐๐ ไร่ คุณก็ตัดต้นไม้ใน ๑๐๐ ไร่เมื่อมันโตพอ มันไม่มี
ป่าเหลือที่ไหน คุณก็ปลูกผลผลิตเท่านั้นเอง แล้วก็หลอกคนว่าปลูกป่า ทำไม่ไม่พูดตรงๆว่าจะทำกิจกรรม
เฮ้อ... ประเภทซับซ้อนอย่างนี้เห็น้อยด้วยจริงๆเลย

เจ้าหน้าที่ : ก็เลยเรียนปรึกษาพ่อท่าน

พ่อท่าน : ความเห็นของอาตมาก็อย่างที่พูดให้ฟังนี้แหละ ที่นี้ทางรัฐไม่ได้มีความเห็นตรงกับ
อาตมา มีแต่จะหาทางโฆษณา หาแต่ความเข้าใจที่เพี้ยนของประชาชนอยู่แล้ว ก็ไปซับซ้อนความเพี้ยนนั้น
แล้วก็ตราลงไป ตีลงไปที่เพี้ยนอยู่อย่างเดิม เพียงแต่ให้คนมาอยากได้เท่านั้นเอง แล้วคนก็เข้าใจไม่ถูกต้อง
ความจริงแล้วถ้าจะแก้ไขปัญหาป่า ก็บอกเขาอย่าไปตัดป่า ถ้าจะปลูกต้นไม้ก็ปลูก ก็บอกเขาตรงว่าปลูกต้นไม้
ปลูกได้เท่านั้นเท่านั้นแล้วจะขาย คนเขาก็จะได้ไม่ผิดเพี้ยนว่า อ้อ ต้นไม้มันก็มีประโยชน์ มีแต่ต้นไม้มันก็
อุดมสมบูรณ์ ซึ่งมันก็เหม.. สอนไม่ตรงกับสังฆธรรม

เจ้าหน้าที่ : เราจะไปทำประชาคมกันที่โรงเรียนผู้นำกาญจนบุรีนะครับ ก็จะเชิญผู้รู้ ไม่ว่าจะเป็น
อาจารย์หมอบุรณะ ผู้ใหญ่วิบูลย์ หรือพ่อคำเตื่อง ใครต่อใครมาระดมสมอง ให้แนวความคิด เหมือน
กับที่ท่านได้ให้ข้อสังเกตนะครับ ใจจริงเจตนาเราไม่ได้ต้องการหลอกสังคมอะไร

พ่อท่าน : อาตมาไม่ได้ว่าเขาหลอกทีเดียว แต่มันเป็นเรื่องหลอกจริงๆ แต่เขาเองเขาเข้าใจว่าที่เขา
พูดอยู่นี้ถูกต้อง อาตมาอธิบายไปแล้วคุณก็คงเห็นว่ามันไม่ได้ถูกต้อง มันผิดเพี้ยน ตัดต้นไม้ไปขายแล้ว

มันต้องแก้ที่คนลดกิเลส ลดความโลภ ถ้ามลดความโลภมันก็ไม่ไปตัดอะไรมาก มันถือว่าเป็นของสาธารณะอยู่ลับตาคน มันก็เข้าไปตัดกับ เพราะมันเป็นสิ่งที่ลักลอบทำได้

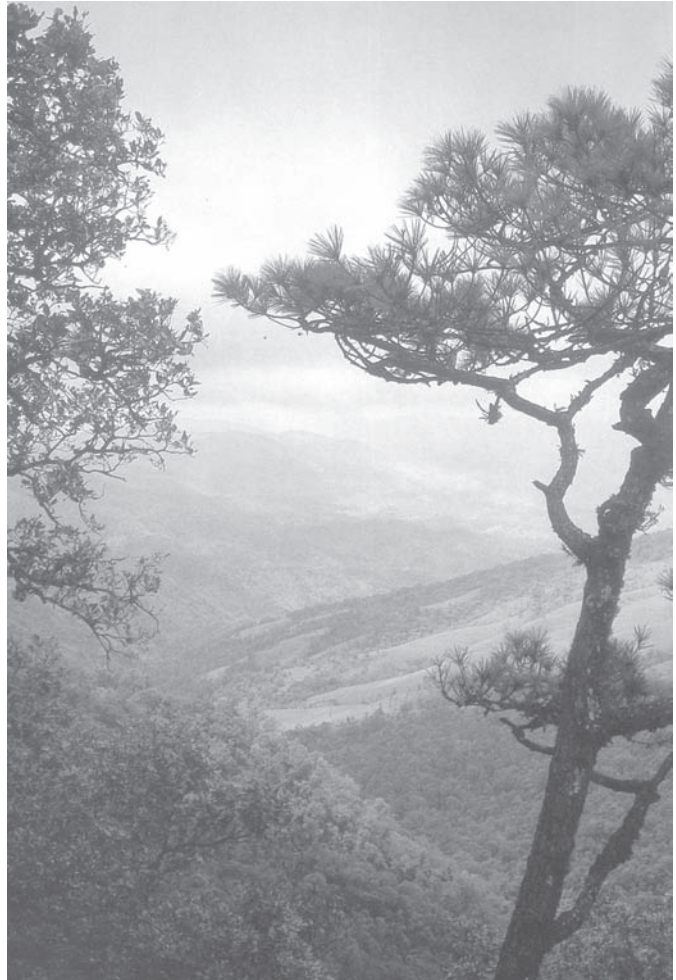

มันเหลือป่าอยู่ที่ไหน ยิ่งบอกว่าปลูกในที่
ของเขานั้นแหละมันก็ไม่ใช่ปลูกป่า หรือ
ปลูกผักตัดเอาไปขายมันก็ได้ผลผลิตมา

เจ้าหน้าที่ : เรื่องนี้เรียนท่าน
นิดหนึ่ง มันเกิดจากพี่อำนาจได้ไปขาย
ไอเดีย(idea= ความคิด) ให้ฝ่ายการเมือง
ท่านนายกฯก็คงเห็นว่่าก็จะเลือกเอาวิธีนี้
เป็นวิธีหนึ่ง นอกเหนือไปจากนโยบาย
ขจัดความยากจน ผมก็เลยมาปรึกษา
ทางศิระะอโศกว่าเรื่องนี้จะดำเนินการกัน
อย่างไร พรุ่่งนี้ทางผู้ใหญ่ของผมก็จะ
ประชุมกัน ผมก็เลยมาปรึกษาทางอโศก
ดูก่อน

พ่อท่าน : นั่นนะซี แล้วจะให้
ชาวอโศกไปทำอะไร

เจ้าหน้าที่ : ก็ในหลักการนะครับ
เราก็จะมาใช้สถานที่ศิระะอโศกในการเปิด
ตัวโครงการนี้ของรัฐบาลนะครับ ส่วนใน
พื้นที่ก็เหมือนกับอบรมไปด้วย คือเราไม่
เห็นด้วยกับฝ่ายการเมืองที่ว่่า ทำแบบที่
กรมป่าไม้ทำ ทำแบบที่กระทรวงเกษตร

ทำที่ผ่านมา จะมีการอบรม อย่างที่ท่านบอกว่าปลูกป่าก็เพื่อปลูกป่านะ แล้วถ้ารัฐบาลมีความประสงค์จะ
ปลูกให้ถาวรเลย คือหมายความว่าถ้าเกษตรกรรายไหนปลูกแล้วไม่ตัดเลย รัฐบาลก็จะซื้อคืน

พ่อท่าน : แล้วรัฐบาลจะซื้อคืนไปทำอะไร

เจ้าหน้าที่ : รายละเอียดมันเยอะครับท่าน ตรงนี้ผมเองก็เพิ่งจะได้รับสัญญาณเมื่อวันเสาร์นี้เอง
นะครับ ก็เลยรีบเดินทางมาศรีสะเกษ

พ่อท่าน : พูดก็พูดเถอะนะ จริงๆหละคนซ้ักจะรู้กันว่าป่ามันจะหมดไปจากประเทศ เพราะถูกตัด
ถูกทำลายไปทุกที่ๆๆ ความต้องการป่าก็ต้องการขึ้นมา ประชาชนก็ยากจน ไร่อาชีฟ ชาดแคลน ก็เลย
เอา...พวกนี้ยากจน ไร่อาชีฟ ซึ่งมันเป็นดีมานด์ (demand = ความต้องการ)ของสังคม demand ของ
สิ่งแวดล้อมก็ตาม ก็อยากจะทำเอาความจริงอันนี้มาอธิบาย เสร็จแล้วก็สลับสนทนเอง พูดกันก็ไม่ค่อยตรง
จริงๆแล้วนโยบายป่าก็ทำไป จะสอนคนให้อย่าตัดไม้ทำลายป่านะ อย่าตัดต้นไม้เนะ ต้นไม้มันช่วยเราใน
หลายๆเรื่อง มันทำลายถึงนิเวศวิทยา เตือดร้อนไปอีกมาก น้ำก็หาย อากาศก็ร้อน

มันต้องแก้ที่คนลดกิเลส ลดความโลภ ถ้าลดความโลภมันก็ไม่ไปตัดอะไรมาก มันถือว่าเป็นของสาธารณะอยู่ลับตาคน มันก็เข้าไปตัดกัน เพราะมันเป็นสิ่งที่ลักลอบทำได้ เหมือนขโมย ของที่พอลับตา ก็ไปแก้ที่ความโลภของคน ให้รู้จักพอ อย่าไปตะกะตะกะถามอะไรนัก เป็นการแก้ปัญหาต้นเหตุ แต่อันนี้ไปแก้ปัญหาที่ปลายเหตุ แล้วไปล่อให้เขาร่ำรวย เพราะการสอนให้ร่ำรวยนี้ มันไม่รู้จักพอ มันจะไม่กล้าจนสอนให้ร่ำรวยแล้วก็เอาร่ำรวยนี้มาหลอกกัน อาตมาบอกว่ารัฐบาลทำไมสำเร็จก็ตรงนี้ ไปสอนให้ร่ำรวย อาตมาถึงได้พูดแรงเลย บอกว่าอาตมาสอนคนมาจน ก็เพื่อจะต้าน ไปพูดหลอกกันอยู่ทำไม แล้วมันไม่ได้ เพราะโดยสัญชาตญาณมันไม่มีความพอ ไม่มันก็น้อยนี้ มันไม่หยุดหรอก มันก็ตะกะ จะได้อะไรมันก็จะเอา มันไม่รู้กิเลสหรอก แล้วมันไม่มันก็น้อย มันไม่สันโดษ ต้องลดกิเลสมันถึงจะพอ ถึงจะสันโดษ มันถึงจะน้อยๆก็ได้ ถ้าไปตะกะตะกะถามมันก็ทำร้ายทำลาย เพราะมันไปโลกกันเกินการ ถ้าจะอบรมจะสอนกันก็ต้องพูดในประเด็นนี้ จะไปสัมมนา จะเวิร์คช็อป (workshop = การสัมมนาเชิงปฏิบัติการ) ผู้รู้ทั้งหลายเหล่าก็มาพูดกันในประเด็นนี้ ไม่ต้องมากลบบกลื่อนให้มันเพี้ยนๆกันอยู่

เจ้าหน้าที่ : ครับๆ แต่ก็ใช้ที่ศีรษะอโศกนี่นะครับ

พ่อท่าน : ถ้าเชื่อว่าเข้าใจสัญชาตญาณ เข้าใจเป้าประเด็นที่จะอบรมคนจริงๆก็เชิญ ไม่มีปัญหาอะไร แต่ก็ควรจะให้มันรู้ความจริงให้มันถูกต้อง อบรมกันแล้วแต่ก็พูดให้มันเพี้ยนๆกันอยู่ ไม่สำเร็จหรอก พูดไปก็เมื่อยเปล่าๆ ถ้าทำแล้วได้ผลสำเร็จก็โอเค อบรมไป สัมมนาไป แล้วก็ได้ผลขึ้นมา คนเข้าใจถูกต้องไม่ต้องไปแก้แล้วแก้แล้ววนกันไปอยู่ตรงนั้น แล้วมันก็โลภอยู่อย่างเก่านั่นแหละ

เจ้าหน้าที่ : ก็อยากจะขอความเห็นจากท่าน ช่วยเสนอหรือคอมเมนต์ (comment = ข้อคิดเห็น คำวิจารณ์) ให้ข้อคิดด้วยนะครับ

พ่อท่าน : ก็ให้ข้อคิดอยู่นี่ไง

เจ้าหน้าที่ : คือตอนที่เราจะเดินกันต่อไปนะครับ อันนี้ผมมาขออนุญาตท่านก่อนครับ เพราะว่าผมก็เพิ่งรู้ไม่นานนี่นะครับ

พ่อท่าน : ถ้าจะตอบไปแล้วนี่นา โครงการที่จะทำมันต้องพูดถึงรายละเอียดอีกหลายอย่าง โครงการที่จะทำขณะนี้ รัฐบาลจะทำ ธ.ก.ส.จะทำ เสร็จแล้วมันมีความซับซ้อนอยู่หลายประเด็นเลย เพราะเราทำงานกับ ธ.ก.ส.มาหนึ่งวุดที่แล้ว ๓-๔ ปี ธ.ก.ส.ก็เล่นอยู่กับเรา คือพูดตรงๆก็คือยังมีความซับซ้อนอยู่กับเราเนี่ยอะแยะ จนกระทั่งเราเหนื่อย แล้วก็ทำงานได้ผลน้อยก็เพราะว่า คืออธิบายกันหลายๆอย่างมันก็ต้องพูดกันอีกยาว เพราะฉะนั้นงานที่จะทำนี้ ๑.เป็นของรัฐ ซึ่งใหญ่ ทำทั่วประเทศ แต่อโศกนี่เล็ก ทำอะไรมาไม่ได้ ถ้าจะให้ร่วมมือก็พอจะช่วยได้ในส่วนหนึ่งเท่านั้น จึงอย่าไปเอาสารับมาเป็นเรื่องใหญ่เรื่องโตเป็นอันขาด บอกว่าช่วยได้เท่าที่เรามีแรง เท่าที่เรามีเวลา ก็รับแค่นั้น

เจ้าหน้าที่ : ไม่รบกวน ถึงขนาดขั้นนี้ให้มีผลกระทบครับ ผมเข้าใจครับ แต่ว่าอยากจะขอความอนุเคราะห์บางส่วน คือผมมองว่าบอกตรงๆเลยก็คืออโศกเท่านั้นที่จะช่วยได้นะครับ แต่ก็คงไม่ใช่ทั้งหมดนะครับ

พ่อท่าน : ทั้งหมดมันไม่ได้อยู่แล้ว เพราะฉะนั้นถ้าจะให้ช่วยเราก็ต้องดูรายละเอียด สองเราช่วยได้ก็ช่วยเท่าที่ช่วยได้ เราทำอะไรไม่ได้มาก ไม่ได้ใหญ่หรอก เพราะเราต้องการเนื้อแท้ เราไม่ได้ต้องการปริมาณ และเราก็รู้ว่ากาลละนั้นมันไม่ใช่กาลที่จะเอาปริมาณ และนโยบายของรัฐบาลมันค้านกับที่เราทำอยู่ เขาจะทำให้ใหญ่ให้เร็ว ซึ่งมันค้านกันอยู่ แต่ถ้าเราไปร่วมบับ ก็จะต้องมีเงื่อนไขที่ชัดเจน ว่าถ้าจะให้อโศกก็ต้องมีเงื่อนไขๆ ซึ่งเราก็พูดย้ำแล้วย้ำอีก

เจ้าหน้าที่ : แต่นโยบายนี้ ธ.ก.ส.เป็นเจ้าภาพเอง เราจะทำประชาคมที่โรงเรียนผู้นำ ยิ่งงี้ก็อยาก จะนิมนต์ท่านไปร่วมด้วยครับ ผมเห็นด้วยกับท่านนะครับ แต่ผมเป็นผู้ปฏิบัติครับ เป็นผู้ประสานงานผมก็ ลำบากใจเหมือนกันนะครับ

พ่อท่าน : ก็เข้าใจ คุณก็อย่าไปรับเขาก่อนสิ มาคุยกับทางนี้ก่อน ที่นี้คุณไปรับเขามาแล้วคุณก็เดือด ร้อนคุณเอง แล้วมาพูดกับทางนี้ ทางนี้ยังไม่รับรู้เงื่อนไขอะไร

เจ้าหน้าที่ : ผมไม่ได้รับครับ ผู้ใหญ่ นะครับไปรับกันมา แต่ผมนี้ยิ่งงี้ก็ได้ครับ ผมก็ปฏิเสธไปแล้ว แต่อันนี้ช่วยชาวบ้านนะครับท่าน พัฒนาชนบท อบรมเกษตรกร แล้วก็เรื่องป่า เรื่องสิ่งแวดล้อมนะครับ แล้ว ท่านก็ให้เรามาดูแลเรื่องนี้เหมือนเดิมนะครับ

พ่อท่าน : เอาเถอะก็ค่อยๆคุยกัน ไปรับปากเท่าที่จะเป็นไปได้ ไม่ใช่ไปรับปากเหมามา

เจ้าหน้าที่ : ครับๆๆๆ งั้นเดี๋ยวผมขออนุญาตเดี๋ยว ท่านคุยกับอาจารย์ขวัญดินก่อนนะครับ

ขวัญดิน : พ่อท่านมีความเห็นอย่างไรบ้างคะ

พ่อท่าน : ก็มันมีรายละเอียดต่าง ๆ นานา เพราะ เราไม่ได้รู้ต้นทางของรายละเอียดทั้งหมด ได้พูดกับเจ้าหน้าที่ ถึงได้เห็นอะไรลามต่อๆ ไป พูดกันตรงๆแล้วว่าถ้าจะมาเอา ที่โอศก เหมือนกับโอศกนี้เป็นตัวรองรับ เป็นตัวรับรองแล้วไป รับมา อันนี้เราตายแน่ เราไปรับรองอันนั้นไม่ได้ แต่จะให้ ช่วยเหลือปลีกย่อยๆ พอที่จะทำได้นี้ เราก็ทำได้ พูดไปพูด มาแล้ว เรื่องนี้ ธ.ก.ส.ไปรับปากมาจากผู้ใหญ่ ไปรับปาก มาจากรัฐบาล จากนายกฯ จากรัฐมนตรีคลัง ที่เมื่อก็พูดโยงโย มา แล้ว ธ.ก.ส.ที่พูดขณะนี้ เรายังไม่รู้เลยว่าบของ โครงการนี้เป็นอย่างไร อย่างโครงการที่แล้วก็ลำบากอยู่ พอ

ทำไปแล้วถึงได้เห็นว่ามันซับซ้อน แล้วมันจะไหวไหม พูดแล้วมันมีภาวะที่ล้วงดับกินได้ เราก็ไม่อยากจะ เข้าไปเป็นส่วนหนึ่งที่จะร่วมมือ เป็นข้าทาสใช้อะไรต่ออะไร เพราะฉะนั้นบางที่บางอย่างเราก็พูดไม่ออก พูดไป แล้วมันก็เดี๋ยวไปตาเขา ไปว่าเขา นี่เอาตามก็พูดกับเจ้าหน้าที่เขาซึ่งพูดอย่างนี้ไม่ได้ เพราะมันมีความซับซ้อน กัน คราวที่แล้วเงินออกมาจากรัฐตั้งหมื่นๆล้าน แบ่งมาให้เราอบรม ๖๐ ล้าน จริงๆมาถึงเราไม่ถึง ๖๐ ล้าน ด้วยซ้ำ แต่ครึ่งของ ๖๐ อะไรอย่างนี้เป็นต้น แล้วเราก็เป็นเครื่องไม้เครื่องมือเขา อ้างทำงานๆ เสร็จแล้วก็ ไปประกาศไปประเมินผลออกไปตั้ง ๔ แสนคน ทั้งๆที่มันทำได้ แค่ไม่กี่หมื่นคนอะไรอย่างนี้ หลอกหลวง ประชาชนหลอกหลวงชาวบ้าน เราก็เป็นหน่วยหนึ่งที่ทำอันนี้ เอาตามดูแล้วมันซับซ้อน มันก็แฝงซ่อน ผล ประโยชน์ทับซ้อน ทุจริตเชิงนโยบาย มันก็อยู่ในลักษณะพวกนี้ทั้งนั้นเลย ที่พูดนี้ไม่ใช่พูดเพราะงกเงิน พูด ต่อว่าที่ได้เงินน้อย ไม่ใช่เลย เพียงแต่พูดถึงความควรหรือไม่ควร ดีหรือไม่ดีเท่านั้น

ข้าพเจ้า : พ่อท่านครับ ครูขวัญดินเขาคงอยากจะให้พ่อท่านฟังธงว่า งานนี้ที่เจ้าหน้าที่เขามา ติดต่อ จะให้รับหรือเปล่า ใช่ไหมขวัญดิน (คะ)

พ่อท่าน : มันอยู่ที่พวกคุณว่า พวกคุณรับเขาแล้ว มันก็ต้องไปเป็นที่รองรับเขาอย่างนั้น ตอนนี ้เรามีงานเต็มมือใหม่ ถ้าจะไม่รับงานนี้เรามีงานเต็มมือใหม่ หรือว่าเรารับมาเราก็มีแรงที่จะทำต่อ มันก็อยู่ที่ตรงนี้ ถ้าเราบอกว่าเอ้อพอรับได้ ก็รับไป แต่ถ้ารับมันก็เต็มมืออยู่นะ ถ้ารับก็ได้ แต่ถ้าไม่รับมันก็สบายดี เราก็

ไม่ได้ต้องการร้ายอะไร ไม่ได้ต้องการทำใหญ่ทำโตอะไร ซึ่งเราก็มียของเราอยู่เต็มมือ มีอะไรให้ทำอยู่ คุณก็ประเมินของคุณดูซิ

บวญดิน : ค่ะ พอดีก็กำลังปรึกษาพ่อท่านอยู่ พอดีเขามาก็เลยให้เขาได้พูดกับพ่อท่านโดยตรงเลย

พ่อท่าน : แล้วเข้าใจไหมที่อาตมาพูดไปนี้

บวญดิน : เข้าใจค่ะ

พ่อท่าน : คุณก็ประชุมกันดู คอยกันดูกับหมู่ฝูง ถ้ามันไหวก็แบ่งรับกัน ลำคัญอยู่ที่ว่าอย่าไปรับใหญ่ อย่าไปรับหน้ารับตามมาเป็นเด็ดขาด เราจะช่วยได้เท่าที่เราจะช่วยให้ บอกเขาแค่นั้น ใครจะว่าเราเป็นพวกแคบ พวกเอาแต่เรื่องของตน ก็ยอมรับ เพราะเรายังไม่เก่งยังไม่โตพอที่จะทำโตๆได้

บวญดิน : ค่ะขอบพระคุณพ่อท่านมากค่ะ นมัสการค่ะ

กรณีการพบบกกระดาศ

จากสถานการณ์ความไม่สงบใน ๓ จังหวัดชายแดนภาคใต้ จนมีผลทำให้เกิดความรุนแรง ฆ่ากันตายทุกวัน รัฐบาลเองก็ได้พยายามหาวิธียุติปัญหาในหลายวิธี มีวิธีการหนึ่งที่มีผู้เสนอให้ประชาชนคนไทยทั่วประเทศ ร่วมกันส่งแรงใจไปถึงพี่น้องในพื้นที่ ๓ จังหวัดชายแดนนั้น โดยการช่วยกันพบบกกระดาศส่งไปให้ เพื่อบอกถึงความปรารถนาที่ต้องการให้พื้นที่เหล่านั้น กลับสู่ความสันติสุขโดยเร็ว แต่วิธีการพบบกกระดาศนี้มีเสียงวิพากษ์วิจารณ์ไม่เห็นด้วยก็มาก

๒๑ พ.ย. ๒๕๔๗ วันอาทิตย์ ที่สันติโคก ก่อนการแสดงธรรม พ่อท่านได้กล่าวถึงเรื่องการพบบกกระดาศนี้ว่า “ตอนนี้เหตุการณ์บ้านเมืองมันเดือดร้อนมากมายจริงๆเลย วิธีแก้ปัญหา เราจะแก้ด้วยวัตถุแก้ด้วยกฎหมาย แก้ด้วยกฎหมาย ไม่ได้ **มันจะต้องแก้ด้วยจิตวิทยาชั้นสูง** เหตุการณ์บักซีได้มันเดือดร้อนกันมาก รุนแรง ซึ่งมันสืบเนื่อง ต่อเนื่องกันมาทั้งโลก เหตุการณ์นี้ไม่ใช่เกิดเฉพาะประเทศไทย ทั่วโลกประเทศไหนที่มีส่วนอันเป็นเหตุปัจจัย โดยเฉพาะอิสลาม หรือแม้ไม่ใช่อิสลามแต่มีส่วนที่ไปเกี่ยวข้องพัวพันกันนี้ มันก็จะเกิดเรื่องนี้ เขาทำได้เขาก็จะไปเรื่อย มันไม่ใช่เรื่องของบุคคลคนเดียว ไม่ใช่เรื่องของประเทศเดียว มันลามไปทั่วโลก มันเรื่องใหญ่มาก รัฐบาลก็ลำบาก จะแก้ไขปัญหานี้ก็น่าเห็นใจ ไม่ใช่เรื่องง่าย ซึ่งก็ได้ใช้ความสามารถเท่าที่ทำ คนที่ไม่เห็นด้วยเขาก็พยายามท้วงกัน เสนอกัน มันก็มีทั้งการข่มกันดูถูกดูแคลนกัน มันก็เลยกลายเป็นเรื่อง สงครามของทางจิตวิญญาณด้วย มันก็เลยได้ผลบ้าง ไม่ได้ผลบ้าง

นายกฯทักษิณแก้ปัญหาตอนนี้ ใช้วิธีการพบบก แล้วก็จะเอานักไปแสดงเป็นสื่อ ในการปฏิบัติอันนี้ให้เกิดผลต่อทางจิตวิญญาณ อาตมาว่าอันนี้ดี พบบกนี้ดีมาก ก็อยากจะให้พวกเราระดมพบบกกัน เขาจะพบบได้ ๖๒ ล้านตัว **เราชาวโศกพบบให้ได้ ๖๓ ล้านตัวเลย** แล้วฝากนายกฯนั้นแหละไปไปรย เราไม่เอาไปเองหรอก บางคนก็คิด แหม มันจะรัก เสียประโยชน์ ไอ้ที่ไปทำลายเป็นขยะมากกว่านี้ไม่รู้ตั้งเท่าไร มันไม่ใช่เรื่องใหญ่อะไรเลย อื่นๆยังทำกันเยอะเยอะ นกกระดาศถูกน้ำหน้อยเดียวก็ละลายแล้ว แต่อันนี้มันเรื่องใหญ่ที่บางคนก็คิดไม่ออก (มีคนเอาตัวอย่างมาให้พ่อท่านในขณะนั้นหลายตัว พ่อท่านทักว่ามันตัวใหญ่จัง ทำตัวเล็กๆ มันจะได้ไม่เปลืองกระดาศไป ไม่เป็นไรทำหลายขนาดก็ได้ แต่ไม่ต้องทำใหญ่ไป) อาตมาอยากมาชักชวนให้พวกเราทำ แล้วก็ไปส่งกัน หรือจะติดใจที่ของเรา แขนงไว้บ้างก็แขนง

เป็นเรื่องจิตวิทยาสังคมที่สำคัญ ถ้าเราจะเอาเงินไปแจก ผู้จะไปช่วยเหลือ ไปแสดงน้ำใจแล้วก็เอา มุ้งไปแจก ดูแล้วมันแข็งกระด้างจังเลย ลูกเขาตายทั้งคนเอามุ้งไปให้ คุณเอาใหม่ เขาจะหาว่าดูถูก มันไม่ดี มันไม่งาม เรื่องเหล่านี้มันเรื่องละเอียด ลึกซึ้ง เราจะต้องมีปัญญาเข้าใจ ทำอะไรให้มันดูเข้าร่องเข้ารอย ให้มันมีสภาพอะไรให้มันดูดี มันไม่ใช่ง่าย มันต้องใช้ภูมิปัญญาจริงๆ เอาเงินเอาทองไปแจกเลยก็ใช้ว่าจะถูกทำ เขาไม่ได้อยากได้เงิน บางคนลูกเขาตายฐานะเขาดีด้วยซ้ำไปนะ เขาไม่ได้อยากได้เงินหรอก มันเหมือนเราไปซ้ำเติมเขา เพราะฉะนั้นแสดงน้ำใจว่าเราเห็นใจเขา นะ ลูกเขาเสีย ลูกเขาตายหรือว่าเรื่องที่เขาดือดร้อน พวกเราก็ไปแสดงน้ำใจว่าพวกเราพยายามที่จะไปปิดเป่า พยายามที่จะลงทุนลงแรงแสดงออกทุกอย่าง อย่างอันนี้ก็บุญกุศล เป็นบุญพิธีอันหนึ่ง ที่อาตมาเห็นว่า การแสดง ออกอันนี้ดี

เพราะมันเป็นที่เข้าใจกันในสังคมแล้วในเรื่องของนกกระดาด มีผลทางจิตวิญญาณลึกๆอันหนึ่ง มันมีเหตุกันมานะ อยู่ดีๆมาทำขึ้นมาขณะนี้คงไม่เข้าใจ แต่ที่นั่นมันมีเหตุมาแล้ว มันจูงนำได้แล้ว เพราะมีคนเคยก่อ นกกระเรียนนี้พบบัน มันเกี่ยวกับจิตวิญญาณลึกซึ้ง เชื่อมจิตต่อจิต ให้เมตตา กัน อयरุนแรงกัน มันมีเชื่อ มันเป็นเรื่องแทนใจ ที่เขาสมมุติแล้ว คนเข้าใจแล้วทั้งโลก ประวัติหลายคนก็รู้แล้ว

เด็กหญิงซาตาโก๊ะ ตอนนั้นอายุ ๑๑-๑๔ อาตมาก็จำไม่แม่น ซึ่งมันเกิดเรื่องมาแล้ว ทำจนเป็นที่เข้าใจ เป็นที่รู้จักทั่วโลก เพราะฉะนั้นใช้อันนี้ได้ เป็นสื่อได้แล้ว เราก้ใช้ เชื้อชาติไหนมันก็เข้าใจกันได้ รับกันได้ มันเป็นประโยชน์ทางจิตวิทยาสังคมอย่างมากทีเดียว อาตมาก็ว่าพวกเราจะเข้าไปหน่อยแล้วนะขอโทษนี่ ไม่เป็นไรตอนนี้ก็ยั้งกัน ก็ระดมกัน ใครเสร็จแล้วเราก้ส่งกันไปเรื่อยๆ ช่วยกัน เราอยู่ในสังคมทุกอย่างมันเกิดขึ้นมันก็กระทบถึงเรา เราไม่ใช่คนรู้ เดียวนี้ยังเป็นยุคฟ่าบักัน Globalization (การแพร่กระจายไปทั่วโลกอย่างรวดเร็วกว้างขวาง โลกาวัดัน) เพราะฉะนั้นอะไรที่จะพึงทำ อะไรที่จะแก้ไข ช่วยให้มันดีขึ้นเราก้ ต้องช่วยกันไป ลงทุนลงแรงอะไรที่จำเป็นเราก้ต้องช่วยกันบ้าง อันนี้ก็สิ่งสำคัญที่จะต้องบอกกัน"

(จ้งไม่จบตอน โปรดติดตามตอนถัดไปหน้า)

เมื่อฉัน...

ได้เปลี่ยนเส้นทางของชีวิต

เพื่อนๆ พากันแปลกใจ

สงสัย ระคนหยามหยัน

เนื่องด้วย...

เส้นทางที่ฉันเลือก

นั้นแปลกแตกต่าง

จากคนทั่วไปยิ่งนัก

เสมือนกับว่า...

ฉันได้กระโจนลงสู่ลำคลอง

ที่มีน้ำเน่าสืดดำสนิทในเมืองใหญ่

เพื่อค้นหาไข่มุกสวยสดใส

ซึ่งเป็นไปไม่ได้และไม่มีวันจะค้นพบ

แต่...

ฉันก็เชื่อมั่นในใจลึกๆ ว่า

ภายในจิตใจที่มีดดำสนิทด้วยอวิชชา

สักวันหนึ่ง...

ฉันคงจะได้พบ

ความสะอาด บริสุทธิ์ สดใส

อย่างแท้จริง

.....

ณ ปลายทางที่รอฉันอยู่

❖ ลูกหินฟ้า

ปิ๋หมาเอ๊ย!

คิดว่าจะ หนีไป ไกลจากพ่อ

แต่ก็ห่อ เหี่ยวใจ จะไหวหรือ

โลกร้อนแรง รุ่มร้อน กระหือหือ

กลัวจะคือ หยตน้ำใส ไนไฟนั้น

คิดว่าจะ หนีไป ไกลจากพวก

ที่คอยจวก จัดแจง แทะใจฉัน

ที่คอยบอก คอยชี้ ทุกวันทุกวัน

คอยห้าห้า บั่นทอน ไม่อ้อมมือ

คิดว่าจะ หนีไป ไกลจากเพื่อน

เคยเย้ยเยียน เต็มน้ำใส ใจนับถือ

ในผลงาน ความสามารถ มีฝีมือ

ขอยกย่อง ขอมนับถือ เราคนนี้

คิดว่าจะ หนีไปไกล จากพระ

สมณะ ที่คอยเทศน์ ไกลเปรตผี

ให้ละเลิก ความลุ่มหลง โลกโลกีย์

เต็มสิ่งที่ ก่อพลังใจ ให้ชื่นชู

คิดว่าจะ หนีไป ไกลจากวัด

ออกไปชั้ด วาดลวดลาย ใคร่ลองสู้

ยังเห็นโลก สวยสดใส สีสชมพู

มีคนรู้ ดูแลใจ ใครหนึ่งคน

คิดว่าจะ หนีไป ไกลจากหมู่

ทั้งที่รู้ พ่อท่านเทศน์ เกิดก็หน

ทำไมหรือ จะต้อง ลองดิ้นรน

หลีกมาพ้น โลกโลกีย์ มนต์แล้ว

❖ กอบ ๑๐๐%

ควาย-หมา-แพะ:

ภกรรมดาสัตว์โลกย่อมไชคร้าย
 จำเกิดกายเป็น “สัตว์” มีอาจฝัน
 “วิบากกรรม” ทำไว้ต้องใช้คืน
 ต้องกล้ำกลืนรับ “กรรม” เคยทำมา...
 อย่าซ้ำเติม “สัตว์” โลกสับซอกเล่น
 ใช้ “สัตว์” เป็นที่ระบาย...ร้ายหนักหนา
 พุดเปรียบเปรยประชดคดวาทา
 โยมุสว่าร้าย...มันไม่ดี
 ทำอะไรไม่ถูกใจเรียก “ไอ้ควาย”
 แทนความหมาย “โง่ที่สุด” คำพุดนี้
 ควายโง่หรือ...ถูกใช้งานมานานปี
 คนไม่มีน้ำใจไม่รู้คุณ...
 ก่นคำด่า “ชาติหมา” ไม่น่ารัก
 “หมา” มันหนักบาลใครโยเคื่องชุ่น
 หรือเผ่าพันธุ์หมาไม่ดีไม่มีคุณ
 ถึงได้วุ่นประชดหมาไม่น่าฟัง
 ตกเป็น “แพะรับบาป” ตราบวันนี้
 สิ่งไม่ดียัดเยียดให้ไม่ได้หวัง
 “แพะ” แรงน้อยพุดไปใครจะฟัง
 ถูกชิงชังใส่ร้ายมองไม่ดี
 คนเหยียดหยามสัตว์โลกยิ่งไชคร้าย
 สื่อความหมายว่า “ต่ำทำไม่มี”
 สัตว์มีอาจค้ำยันแข่งมาแข่งดี
 ขอคนมีน้ำใจไม่ใส่ความ...

❖ ตะวันแดง ทะเลเงิน

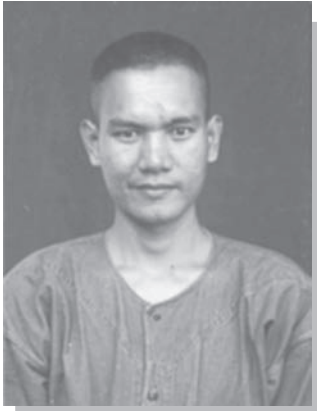
ชื่อหนึ่งแถมสาม

(ภาพยีสสาวหน้า ๑๓)

ชื่อหนึ่ง	แถมให้สาม
คือบทนิยาม	ของความเป็นมี
ชีวิต	หนึ่งชีวิต
กำเนิดดวงจิต	ชีวิตชีวิ
ลืมตา	ดูหล้าโลก
มีสุขมีโคก	บนโลกใบนี้
เตาะเตะ	แรกแบเบาะ
ร้องให้หัวเราะ	แบเบาะเบบี
เต่งตึง	ถึงหนุ่มสาว
สดใสสกา	จวมยุรี
โตงเตง	เพลงเกิดนาน
ครวแก่แพ้งซาร	หย่อนยานทุกที่
เจ็บป่วย	ด้วยโรค
เจ็บนักปวดหนา	ไม่น่ายินดี
ต้องตาย	กลายเป็นศพ
ทุกคนต้องพบ	จบลงตรงนี้
ชื่อหนึ่ง	แถมให้สาม
อย่าได้มองข้าม	นิยามชีวิ

❖ อมาคาริก

ชื่อใหม่ นางขงนงอม ธนุติลป
ชื่อเดิม นางสุรพันธ์ ธนุติลป
พี่น้อง ๕ คน เป็นคนที่ ๒
ภูมิลำเนา อ.ป่อไร่ จ.ตราด
เกิด ๑๓ กุมภาพันธ์ ๒๕๑๙
สถานภาพ โสด

แนวคิดเรื่องคู่ครอง เคยคิดว่าการปฏิบัติธรรมจะทำให้มีชีวิตที่ดี มีคู่ที่ดีและสร้างครอบครัวที่ดีได้ แต่เมื่อพบธรรมะชาวอโศกกลับพบว่าการมีชีวิตคู่เป็นทุกข์ เป็นภาระ ก็เห็นจริง นึกถึงครอบครัวตนเอง ครอบครัวไม่อบอุ่น พ่อแม่ชอบทะเลาะกัน ก็คิดว่าความเป็นโสดยาก แต่ถ้าเอาจริงก็ทำได้

การศึกษา มัธยมศึกษาปีที่ ๒ เรียนไม่จบไปเรียนการอาชีพพระยะสัน (ช่างตัดผมชาย)

อาชีพเดิม ช่างตัดผมชาย สถานที่ทำงาน อ.บางพลี จ.สมุทรปราการ พ.ศ. ๒๕๔๔
 ออกจากบ้านมาอยู่สมุทรปราการและบอกกับตนเองว่า เราจะต้องเป็นคนดีให้ได้ เราไม่อยากจะเป็นคนเก่าที่กินเหล้าเมายา เกเรสารพัด (ช่วงอายุ ๒๐-๒๕ ปี เริ่มมีเงินกินเที่ยวตามเพื่อน ไม่มีตัวอย่างที่ดี)

เมื่อตั้งใจไว้ดีก็เลยพบสิ่งที่ดี คือหนังสือสารอโศก (จากน้องคนหนึ่งซึ่งเคยมาพักอยู่ที่ตะวันนงาย ๑ ช่างสันตอโศก) สะดุดใจในหัวข้อที่ว่า “อาตมาเป็นพระโพธิสัตว์” เลยทำให้อยากรู้อยากศึกษาว่า พระโพธิสัตว์ แตกต่างจากพระที่บวชในพระพุทธศาสนาอย่างไร

อ่านหนังสืออยู่นานหลายเดือน จึงมาที่สันตอโศก ประทับใจว่ามีคนอย่างนี้อยู่ในโลกด้วยหรือ

เริ่มลงมือปฏิบัติกินมังสวิรัต กำหนดการกินจากหลายมือเป็น ๓ มือ ๒ มือ ตามลำดับ ยึดระเบียบธรรมะมาฟัง แล้วพบว่าตนเองมีความสุขมากขึ้น รู้จักตนเอง รู้จักชีวิตว่าจริงๆ แล้วชีวิตเราไม่จำเป็นต้องมีอะไรมากมายเกินจากปัจจัย ๔ เลย เพื่อนทางโลกที่เคยคิดว่าไม่น่าจะขาดการติดต่อกันได้ ก็ขาดกันได้โดยธรรมชาติสรร (เพราะเรามีความเป็นอยู่ไม่เหมือนเขาแล้ว)

จากนั้นก็ชวนขายอ่านหนังสือและฟังระเบียบธรรมะให้มาก ตั้งใจไว้ว่า ถ้าอ่านหนังสือทางเอกจบทั้ง ๓ เล่ม จะเข้ามาอยู่วัด เมื่ออ่านจบก็ขายร้านตัดผม ยกข้าวของเงินทองต่างๆให้พ่อแม่ เข้ามาสู่มิตรดีสหายดี ครูบาอาจารย์ดี สังคมสิ่งแวดล้อมที่ดี ณ พุทธสถานสันตอโศก เมื่อ ๓๐ มีนาคม ๒๕๔๖ ช่วยงาน

ที่ชมรมมังสวิรัตแห่งประเทศไทย หน้า
สันติอโศก ช่วยงานบริษัทขอคุณจำกัด และช่วย
งานอื่นๆให้ได้มากที่สุดเท่าที่จะทำได้

ปัญหาและอุปสรรคในการ

ปฏิบัติธรรม กิเลสยังมากอยู่ รักตัวเอง หวง
ตัวเอง ประคบประหงมตัวเอง พยายาม
ปกป้องตัวเองไม่อยากให้ใครมาทำร้ายด้วยกาย
วาจา ใจ ทั้งยังทำร้ายตนเองและจิตวิญญาณ
ด้วยการไม่เห็นทุกข์โทษภัยในกามคุณ ๕ ที่เรายัง
ยินดีอยู่

แนวทางแก้ไข ต้องพยายามมีสติที่จะตามตัวเองอยู่เสมอ ว่าสิ่งนี้เป็นกุศลหรืออกุศล มิฉฉา
หรือล้มมา

ข้อปฏิบัติที่คิดว่ายากที่สุด มานะอัตตาหลงว่าเราดี เราเด่นทั้งหน้าที่การงานและเป็น
ที่ยอมรับนับถือของหมู่กลุ่ม ทนไม่ได้ต่อคำติติง ทนไม่ได้ต่อการกระแทกกระทั้นต่าง ๆ นานา
พยายามจะปกป้องตัวเอง

คติประจำใจ หลากๆชาติแล้วที่เราเป็นลูกพลัดพรากหลงทางไปจากพ่อ แต่เมื่อชาตินี้เรา
มาพบพ่อแล้ว ทำอย่างไรจึงจะไม่ให้ตัวเองพลัดพรากหลงทางไปจากพ่ออีก (อย่าดี้อ ให้เป็นคนว่า
นอนสอนง่าย)

เป้าหมายชีวิต ค้นหาลัทธิธรรมเพื่อนำไปสู่ความเป็นอิสระ

ข้อคิดข้อฝากให้หมู่กลุ่ม พ่อแม่ปู่ย่าตายายของเราหลายชั่วอายุคนแล้วที่พยายาม
ซุกหาเพชร ต้องการปรารถนาที่จะได้เพชร (เพชร หมายถึง
พระโพธิสัตว์ คำสอนของพระโพธิสัตว์) กันทุกคน แต่
พวกเขาก็ไม่อาจได้พบเพชรตามที่เขาปรารถนาเลย
แต่บัดนี้เราได้พบเพชรแล้ว เห็นเพชรแล้ว แต่เรา
กลับปล่อยไปให้เพชรหลุดมือไป แล้วชาตินี้เราเกิด
มาจะเอาอะไร?

อย่ามัวซึ้งอยู่เลยครับ เวลามีน้อยแล้ว
อย่าปล่อยไปให้เพชรหลุดจากมือไป

โดย...ณวมณฑล

- ☸ แม่แก่ชราแต่ว่าง่าย
สอนอะไรก็เชื่อฟัง
แถมแฉ่งแฉ่วโหดยิ่ง
กิเลสพองนิพพานสุด

พระราชเถระ

อดีตกาล

ในสมัยของพระพุทธเจ้าพระนามว่า **ปทุมุตตระ** พระราชเถระนี้ได้เกิดเป็นพราหมณ์ชาวนครหงสาวดี เขาร่ำเรียนจนจบไตรเพท (คัมภีร์ศักดิ์สิทธิ์สูงสุดของศาสนาพราหมณ์) มีความรู้ความสามารถเป็นอย่างดี มีสติปัญญามาก

อยู่มาวันหนึ่ง เขาได้ไปเข้าเฝ้าพระพุทธเจ้าที่วิหาร พบเห็นพระองค์ทรงกำลังแต่งตั้งภิกษุรูปหนึ่ง ให้อยู่ในตำแหน่งภิกษุผู้มีปฏิภาณ (ปัญญาคิดฉับไวและแยบคาย) เลิศยอดกว่าภิกษุทั้งหลาย แล้วยังได้ฟังพระธรรมเทศนาอีก

จบการฟังธรรมนั้น ด้วยจิตศรัทธาแรงกล้าเขาเข้าไปสักการะพระพุทธองค์และหมู่สงฆ์ หมอบกราบศีรษะจดลงแทบพระบาทของพระศาสดา แล้วประกาศความปรารถนาในธรรม ที่จะเป็นผู้เลิศยอดด้านปฏิภาณเช่นนั้นบ้าง

พระปทุมุตตรพุทธเจ้าทรงสดับแล้ว จึงตรัสพยากรณ์เขาว่า

“ท่านจงเป็นผู้มีความสุข มีอายุยืนเถิด ปณิธาน (การตั้งความปรารถนา) ของท่านจงสำเร็จ ด้วยสักการะที่ท่านทำกับเราและหมู่สงฆ์ จะมีผลไพบูลย์ยิ่งนัก ในอนาคตกาลจะมี**พระพุทธเจ้า**พระนามว่า **โคดม** เสด็จอุบัติขึ้นในโลก ท่านจะเป็นสาวกของพระองค์ โดยมีนามว่า **ราชะ** และจะได้เป็นเลิศในด้านปฏิภาณเหนือกว่าภิกษุทั้งปวง”

พอได้ฟังคำตรัสนั้นแล้ว เขาเบิกบานใจยิ่ง จิตเปี่ยมล้นด้วยความเมตตา ตั้งใจดูแลบำรุงพระพุทธองค์และหมู่สงฆ์จนจบจนตลอดชีวิต

ด้วยผลกรรมที่ได้ทำดีไว้ เมื่อเขาตายจากชาตินั้นแล้ว ได้เป็นเทวดา (ผู้มีจิตใจสูง) ถึง ๓๐๐

ครั้ง ได้เป็นพระเจ้าจักรพรรดิ ๕๐๐ ครั้ง ได้เป็นพระเจ้าประเทศราชอันไพศาลอีกนับครั้งไม่ได้ เป็นผู้มีความสุขในทุกๆภพ

จนกระทั่งถึงภพสุดท้าย ในสมัยของ**พระพุทธเจ้าองค์สมณโคดม** เขาเกิดเป็น**พราหมณ์ในตระกูลที่ยากจน** อยู่ที่เมืองราชคฤห์ของแคว้นมคธ เขาขาดแคลนแม้เครื่องนุ่งห่มและอาหาร ร่างกายผ่ายผอม ผิวดำพรณทรม และที่น่าเศร้าใจยิ่งก็คือ เมื่อยามแก่ชราหมดเรี่ยวแรง ถูกลูกเมียทอดทิ้ง ต้องมาอาศัยวัดอยู่ ทำให้เขาเกิดความคิดขึ้นมาว่า

“ไม่มีประโยชน์อะไรที่เราจะอยู่ครองเรือน เราสมควรจะบวชเสียดีกว่า”

แต่ปรากฏว่าไม่มีใครบวชให้เขาเลย เพราะเขาชรามากแล้ว บังเอิญมีอยู่วันหนึ่ง พระพุทธองค์ทอดพระเนตรเห็นเขา จึงตรัสถาม

“ดูก่อนราชา ไฉนจึงดูเศร้าหมองนัก จงบอกถึงโรคที่เกิดในจิตของท่าน ให้เราได้รู้เถิด”

“ข้าแต่พระองค์ผู้มีความเพียรยิ่ง ข้าพระองค์ปรารถนาจะบวชในศาสนาของพระองค์ แต่ไม่มีผู้ใดบวชให้จึงเศร้าโศก ขอพระองค์โปรดเป็นที่พึ่งของข้าพระองค์ด้วยเถิด”

พระศาสดาทรงสดับเช่นนั้น จึงรับสั่งประชุมสงฆ์ แล้วตรัสถามขึ้น

“ผู้ใดนึกถึงความดีของพราหมณ์นี้ได้ มีอยู่หรือไม่ จงบอกมาเถิด”

เวลานั้น พระสารีบุตรเถระได้กราบทูลว่า

“ข้าพระองค์นึกถึงความดีของเขาได้อยู่ **พราหมณ์ผู้นี้เคยถวายอาหารทัพพีหนึ่งแก่ข้าพระองค์ ซึ่งกำลังเที่ยวบิณฑบาตพระเจ้าข้า**”

“สาธุ ดีละสารีบุตร เธอเป็นคนกตัญญู จงบวชให้พราหมณ์นี้เถิด พราหมณ์นี้จะเป็นผู้ควรบูชา”
ราชพราหมณ์จึงได้บวชด้วยคำตรัสของพระศาสดาดังนี้ แล้วในเวลาไม่นานเลย ก็ได้บรรลุนิพพานมีกิเลสสิ้นเกลี้ยงแล้ว เป็น**พระอรหันต์องค์หนึ่ง**ในพระพุทธศาสนา

พระราชาเถระเป็นผู้มีความยินดี และเพลิดเพลิดในการสดับธรรมของพระศาสดาโดยเคารพ มีปัญญาจับใจและแยบคายในคำสอนของพระศาสดายิ่งนัก และเป็นตัวอย่างของภิกษุผู้บวชเมื่อแก่ แต่ทำตนเป็นผู้ว่าง่าย ตั้งใจรับฟังคำสั่งสอน มีความสุภาพอ่อนโยน ดังนั้นพระศาสดาจึงทรงยกย่องท่านว่า

“**พระราชา**นี้ เป็นเลิศกว่าพวกภิกษุสาวกของเรา ในด้านของผู้มีปฏิภาณแจ่มแจ้ง”

ท่านจึงได้กล่าวคาถาธรรมเอาไว้เพื่อเตือนใจแก่คนทั้งหลายว่า

“**เรือนที่บุคคลมุงไว้ไม่ดี ฝนย่อมรั่วรดได้ ฉันทิ จิตที่ไม่ดีอบรมไว้ดี ราคะย่อมรั่วรดได้ ฉันทัน**”

ถวามขุฑ

เสาร์ ๘ ม.ค. ๒๕๔๘

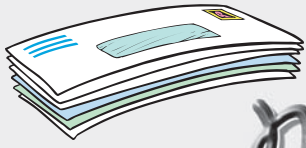
(พระไตรปิฎกเล่ม ๒๖ ข้อ ๒๖๔

พระไตรปิฎกเล่ม ๓๓ ข้อ ๑๒๙

อรรถกถาแปลเล่ม ๕๑ หน้า ๓๐)

รายงาน

จาก

พุทธสถาน

สันติโคโศก

ประจำเดือนธันวาคม ๒๕๔๗

เดือนสุดท้ายแห่งปีผ่านไปอย่างโศกสลด ด้วยวิบัติภัยธรรมชาติธรณีพิโรธ (๒๖ ธ.ค.) แผ่นดินไหวในมหาสมุทรอินเดีย รุนแรงที่สุดในรอบศตวรรษ ตามด้วยคลื่นยักษ์ “สึนามิ” เคลื่อนขึ้นถล่มหลายประเทศในภูมิภาคเอเชียตะวันออกเฉียงใต้และเอเชียใต้ แถมข้ามไปแผลงฤทธิ์ถึงฝั่งตะวันออกทวีปแอฟริกา คนตายเกือบ ๒ แสน บาดเจ็บนับแสนคน นับเป็นการสูญเสียครั้งใหญ่หลวงของมนุษยชาติ แต่สิ่งที่น่าอนุโมทนาคือ ธารน้ำใจจากผู้คนทั่วโลกหลั่งไหลมาให้ความช่วยเหลือกันอย่างท่วมท้น เด็กไทยคนหนึ่งที่อาสาสมัครมาช่วยเป็นล่ามให้ชาวต่างชาติที่ประสบภัยครั้งนี้ ได้ให้สัมภาษณ์ผู้สื่อข่าวต่างประเทศอย่างน่าประทับใจว่า “เนื่องจากผมเป็นชาวพุทธ ศาสนาพุทธ

สอนให้ช่วยเหลือผู้อื่น”

มันช่างงดงามจริงๆ เราได้ข้อคิดและบทเรียนอะไรบ้าง ???

เดือนนี้มืออะไร

พ.๑ พ่อท่านและปัจฉาสมณะเดินทางไปเยี่ยม อ.นิลวรรณ ปิ่นทอง อดีตบรรณารักษารัสตริสาร ที่บ้านย่านอนุสาวรีย์ชัยสมรภูมิ

ภาพหน้า - รมช.วิมลมาศมาเยี่ยมและช่วยเหลือผู้ประสบภัย

พท.๒ ส.เพาะพุทธร จันทเสฏฐ์ รับกิณนิมนต์ ไปแสดงธรรมที่ร.พ.สงฆ์ กทม.

ส.๔ กิณนิมนต์ไปงานทำบุญบ้านโยมเตียง ที่จรัญสนิทวงศ์ กทม. สมณะ ๓ รูป โดยมี สมณะเพาะพุทธร จันทเสฏฐ์ เทศน์ก่อนฉัน

ส.๔-พ.๘ น.ศ.กลุ่มรามบุษารธรรมไปเข้าค่าย จริยธรรมหนุ่มสาว ณ ชุมชนหินผาพำน้ำ จ.ชัยภูมิ

อา.๕ ชาวชุมชนและญาติธรรมช่วยกัน จัดโรงบุญมังสวิวัติ ๕ ธันวาคมหาราช ถวายเป็น พระราชกุศลแด่ในหลวง หลายแห่งในกทม.

- เวลาค่ำ ๕ ธ.ค. ส.เพาะพุทธร จันทเสฏฐ์ ได้รับนิมนต์จากเครือข่ายคนไทยรักชาติ ให้ไป เทศน์ที่ลานพระบรมรูปทรงม้า หลังจากที่เคยไป เทศน์มาแล้วเมื่อ ๒๓ ต.ค. ๒๕๔๗

จ.๖ ส.เพาะพุทธร จันทเสฏฐ์ เดินทางไป พร้อมกับพระอาคันตุกะ ๑ รูป เทศน์โปรดโยมแม่ และญาติพี่น้องส.ฟ้าฐานโภาคโต ที่อ.ฝาง จ.เชียงใหม่

- พ่อท่านและส.แนวแน่ สีสวัสดิ์โน เดินทางไป หินผาพำน้ำ จ.ชัยภูมิ

อ.๗ กิณนิมนต์ทำบุญเปิดร้านอาหารมังสวิวัติ แห่งใหม่ “ร้านครัวเรือน” ที่ประชาชื่น กทม. โดย ส.เมืองแก้ว ติสสวโร ส.แก่นเมือง เกตุมาลโกและ ส.กล้าจริง ตถภาโว

พท.๘ พระจิ่งเซียงฝ่าซือ (อดีตสมณะสมณดักขณ) นำดร.เหลยจิวหนาน นักโภชนาการจากสถาบัน หลิวหลีกวง ด้าน organic จากรัฐแคลิฟอร์เนีย สหรัฐอเมริกา มาศึกษาการกรรมไร่สารพิษของ สันติอโศก ที่สวน ๑๐ ไร่ โดยมีสมณะกล้าจริง ตถภาโว นำชม

ศ.๑๐ พ่อท่านพร้อมด้วยปัญญาและตัวแทน ชาวอโศก เดินทางไปอาคารวงศ์สนิทฯ มูลนิธิ เสฐียรโกเศศ-นาคะประทีป ถนนรังสิต-นครนายก อ.องครักษ์ จ.นครนายก เพื่อร่วมงานสัมมนา

ชุมชนทางเลี้ยว โดยน.ส.ชวัญดิน สิงห์คำ เป็น ตัวแทนชาวอโศกรับมอบเกียรติบัตรคำประกาศ เกียรติคุณของมูลนิธิเสฐียรโกเศศ-นาคะประทีป ในฐานะองค์กรดีเด่นประจำปี พ.ศ. ๒๕๔๗ ด้วย -น.ร.ม.๓ เดินทางไปทัศนศึกษาประวัติศาสตร์ เมืองหลวงเก่าจ.พระนครศรีอยุธยา โดยมี ดร.ชวัญดี อัครวฤทธิชัย บรรยายให้ความรู้

ส.๑๑ ชาวชุมชนไปร่วมงานฉาปนกิจศพ คุณพ่อของคุณสุภาพ(ยอม) เพชรสุข ที่จ.พิษณุโลก

อา.๑๒ ประชุมสัมมนาวิทยุชุมชนสันติอโศก คลื่น FM 107.9 MHz.

-ทำบุญเปิดอาคารสำนักงานตึกมูลนิธิ

เพื่อนช่วยเพื่อน ช.นวมินทร์ ๔๘ (ประสาธสิน) มี นักร้องและศิลปินมาร่วมงานหลายท่าน เช่น ชินกร ไกรลาศ, โสภณ สุภาพงษ์, อ.ทินวัฒน์ มฤคพิทักษ์, แทนคุณ จิตอิสระ เป็นต้น และเปิดโรงบุญ

มังสวิรัตต์ด้วย

อา.๑๒-ศ.๑๗ น.ศ.ชาวต่างชาติ Tobhiyah Holmes อายุ ๒๕ ปี จากเมือง San Francisco, California, USA (ปัจจุบันเป็นน.ศ.ปริญญาโทปีที่ ๒ ม.จุฬาฯ) มาอยู่ร่วมศึกษาวิถีชีวิตชุมชนบุญนิยมสันติอโศก โดยปฏิบัติตามกฎระเบียบของวัดอย่างเคร่งครัด

อ.๑๔ น.ร. ม.๓ เดินทางไปบูรณาการ การศึกษาและช่วยเตรียมงานตลาดอารีเยะปีใหม่'๔๘ ที่บ้านราช ฯ

ศ.๑๗ - อา.๑๘ “งานรวมพลคนรักศีล ๘” (ค่ายอบรมโครงการเข้าวัดปฏิบัติศีล ๘ ครั้งที่ ๓๘)

อ.๒๑ น.ร. สส.สอ. ทั้งหมดเดินทางไปร่วมงานยุวชนอโศกสัมพันธ์(ยอส.) และช่วยเตรียมงานตลาดอารีเยะปีใหม่'๔๘ ณ ราชธานีอโศก

พ.๒๒ สมณะเพาะพุทธ จันทเสฏฐ์ ไป

แสดงธรรมที่สำนักงานประกันสังคม กระทรวงสาธารณสุข

ส.๒๕ สมณะเพาะพุทธ จันทเสฏฐ์ ไปแสดงธรรมที่สมาคมนักข่าวแห่งประเทศไทย สยามเสน กทม.

จ.๒๗ ตัวแทนน.ร.สัมมาสิกขาสันติอโศก และราชธานีอโศก ๔ คน ได้รับเชิญจากศูนย์ส่งเสริมและพัฒนาพลังแผ่นดินเชิงคุณธรรม ซึ่งพล.ต.จำลอง ศรีเมือง เป็นประธานศูนย์ฯ เข้าร่วมเสวนาและแสดงความคิดเห็นในหัวข้อ “คุณธรรมสร้างชาติได้อย่างไร” ร่วมกับเยาวชนจากสถานศึกษาต่างๆ ประมาณ ๑๕๐ คน ณ สำนักงานใหญ่ บริษัทบางจากปิโตรเลียม จำกัด (มหาชน)

อ.๒๘ สมณะเพาะพุทธ จันทเสฏฐ์ ไปแสดงธรรมที่นิคมอุตสาหกรรม บางปู จ.สมุทรปราการ

พ.๒๘ ตัวแทนน.ร.สัมมาสิกขาฯ ร่วมกับเยาวชนจากสถานศึกษาต่างๆ เข้าพบฯพณฯนายกรัฐมนตรีทักษิณ ชินวัตร เพื่อเสนอผลการสัมมนาภาคีเยาวชน จำนวน ๘ ข้อ ณ ตึกสันติไมตรี ทำเนียบรัฐบาล

-ชาวมุขมชนเดินทางไปร่วมงานตลาดอารีเยะปีใหม่'๔๘ ณ ราชธานีอโศก

ข้อคิดสุดท้าย

“คนเหล่าใด

อันทวาทัดักเตือนแล้ว

ยังประมาทอยู่

คนเหล่านั้นเข้าถึงกายอันเลว

ย่อมเศร้าโศกล้นกาลนาน” (พุทธพจน์)

 สมณะภูเจ้าชาย ป/พ/ไฉ

ปฐมฤกษ์

ประจำปีเดือนธันวาคม ๒๕๕๗

เดือนนี้ปวงชนชาวไทยพร้อมใจกันเฉลิมฉลองกิจกรรมที่เป็นบุญเป็นกุศล เพื่อน้อมถวายแด่องค์ในหลวงทั่วทั้งประเทศ

ชาวชุมชนร่วมกับประธานอบต. คุณธนัญญา บุญมี และผู้ใหญ่บ้านหลายหมู่บ้าน รวมทั้งร้านค้าด้านหน้าชุมชน ร้านบัวขวัญ ร้านทิ้งห้อย หน้าบ้านโยมสำลี เปิดโรงบุญมังสวิรัต ถนนสายด้านหน้าชุมชนจึงมีชาวบ้านใกล้เคียงพากันหลังไหลมาเป็นจำนวนมาก ผู้ให้ ให้อด้วยหัวใจที่เป็นสุข ผู้รับรับด้วยรอยยิ้มอย่างเบิกบาน

รวมทั้งในวันนี้ร้านมังสวิรัตินครปฐม ศาลเจ้าพ่อ

พระยาจักร์ อ.อุ้มทอง จ.สุพรรณบุรี ก็จัดโรงบุญเช่นกัน โดยคุณสุภา เลิศสัตยพร เป็นผู้รับใช้ โดยมีนักเรียน สัมมาสิกขา และครูไปช่วยเกือบ ๓๐ คน สาธุ อิ่มบุญ อิ่มใจ ทั้งผู้ให้และผู้รับ

ร่วมกิจกรรมงานปีใหม่

พ.๑๕ ๐๔.๐๐ น. สส.สุ. ขึ้นม.๓ น.ร. อาชีวะ ม.วช. และครูร่วมเดินทาง ๓๐ กว่าชีวิต เพื่อไปเตรียมงานปีใหม่ที่บ้านราชฯ โดยมีทีมงานฝ่ายวางแผนการตลาด ฝ่ายแสง สี เสียง ฝ่ายประสานงานด้านอื่นๆ เดินทางไปเตรียมงานก่อนแล้ว

ส.๒๒๒ น.ร. สส.สุ. ที่เหลือเดินทางไปเข้าค่าย ยอธ. (ยุวชนอโศกสัมพันธ) ร่วมกับสมณะ ครู ชุมชน

จ.๒๓๗ ชาวชุมชน สมณะ สิกขมาตุ ครู ไปร่วมงานปีใหม่ที่บ้านราชฯ

อ.๒๓๘ ประชุมสมณะมหาเถระ ชุมชนจะอยู่ที่ มีสุข สมณะผู้บวชมาภายหลัง จะเจริญในธรรม ก็ด้วยแบบอย่างที่ดีของมหาเถระ มหาเถระจึงเป็น

กำลัง และเป็นหลักในการทำงานของชาวอโศก

กิจกรรมทั่วไป

พ.๑-พ.๒ สมณะเสียงคีต และเพื่อนสมณะ รับผิดชอบไปสัมมนาเรื่องข่าวอินทรีรี่ กับมูลนิธิข่าวขวัญ ของคุณเดชา ศิริภัทร สุพรรณบุรี

ศ.๓-ศ.๔ สมณะเสียงคีต รับผิดชอบไปร่วมงานประชุมแกนนำเกษตรอินทรีรี่ ร่วมกับ อ.วิวัฒน์ ศัลยกำธร ที่ศูนย์กสิกรรมธรรมชาติมาบเอื้อง จ.ชลบุรี

อ.๗ เวลา ๑๐.๐๐ น. สัตวแพทย์หญิง มนัสนันท์ ประสิทธิ์รัตน์ พร้อมด้วยผู้อำนวยการกองพระราชวังศุภชัยและคณะ เดินทางมา ๒ คันรถตู้ เพื่อชมผลงาน “พลังงานทดแทนธรรมชาติ” ของคุณเฉลิม ใจเดียว เป็นเวลา ๒ ชั่วโมงกว่า ขณะที่มาเยี่ยมให้ความสนใจมาก ถ้าทำสำเร็จน่าจะ เป็นประโยชน์ส่วนรวมอันใหญ่หลวง

ศ.๑๐ น.ส.ขวัญดิน สิงห์คำ และคณะ เป็นตัวแทนชาวอโศก ไปรับรางวัลองค์กรดีเด่น ประจำปี ๒๕๔๗ จากมูลนิธิเสฐียร โกเศศ นาคะประทีป ซึ่งงานนี้ได้จัดขึ้นที่อาคารมงคลสถิต อนุสรณ์สถานพระยาอนุমানราชชน พระสารประเสริฐ ตริ นาคะประทีป อ.องครักษ์ จ.นครนายก

ศ.๑๗ ชุมชนคนแปดริ้ว จ.นครนายก จำนวน ๕๐ คน มาเยี่ยมชมชุมชนวิถีพุทธ นำโดยนางสาวผ่องศรี เกาศรี

อ.๒๑ คณะศึกษานิเทศก์ นำโดยดร.พิเชษฐ์ ศรีเมฆ กลุ่มงานส่งเสริมพัฒนาระบบ ประกันคุณภาพการศึกษา สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษานครปฐม เขต ๑ ได้มานิเทศโรงเรียนสัมมาสิกขาปฐมอโศก ในเรื่องการพัฒนากระบวนการประกันคุณภาพภายในสถานศึกษา เพื่อเตรียมความพร้อมในการประเมินภายนอก ระหว่างวันที่ ๒๗-๒๘

มกราคม ๒๕๔๘

จ.๒๐-อ.๒๑ สมณะเสียงคีต และเพื่อนสมณะ รับผิดชอบไปบรรยายที่เครือข่ายกสิกรรมไร้สารพิษเลย ของครูหินชนวน อโศกตระกูล จังหวัดเลย

พ.๒๓ ดร.กานดา พุ่ม จากมหาวิทยาลัยศิลปากร จ.นครปฐม นำอาจารย์ และนศ.ปริญญาโท สาขาจิตวิทยาชุมชน จำนวน ๑๘ คน เยี่ยมชมชุมชนวิถีพุทธ และฟังธรรม

ศ.๒๔-อา.๒๖ สมณะเสียงคีต และเพื่อนสมณะ รับผิดชอบไปบรรยายให้แก่สมัชชาเกษตรอินทรีรี่แห่งชาติ ที่พิพิธภัณฑ์การเกษตรเฉลิมพระเกียรติ อ.คลองหลวง จ.ปทุมธานี

ส.๒๕-อา.๒๖ สมณะเสียงคีต และเพื่อนสมณะ ไปอบรมเกษตรกรจากบางบัวทอง ที่ชมรมเพื่อนช่วยเพื่อนอินทรีรี่ สิงห์บุรี

อภิธานิยธรรม ธรรมอันไม่เสื่อม

สมณะลงอุโบสถทุกวันพระ ๑๔-๑๕ คำ ของทุกเดือน

สมณะ ลิกขมาตุ ประชุมทุกวันอังคาร เพื่อรับรู้การบริหารชุมชนที่เป็นเอกภาพเพื่อนำเพื่อประโยชน์ตน ประโยชน์ท่านในหลักมรรคองค์ ๘

จ.๑๓ ประชุมชุมชน พ่อท่านเป็นประธาน พ่อท่านยังคงจุดไฟชีวิตให้หมู่เรามีกำลังในการสร้างบุญ และมีความพากเพียรในการลดกิเลส เพื่อเป็นที่พึ่งแก่สังคม

ขอจบรายงานเดือนนี้ด้วยพุทธภาษิตดังนี้

โลโกปิตถัมภิกา เมตตา

เมตตาธรรมเป็นเครื่องค้ำจุนโลก

อโศกธรรมกร กุโธ

ศิระขอโตก

ประจำเดือนธันวาคม ๔๗

ช่วงสิ้นปี อากาศเริ่มหนาวเย็น บรรยากาศบ้านกระแซง ช่วงที่สมณะเดินดินพบปะ เห็นเก็บเกี่ยวข้าว และข้าวโพด มีการไถกลบที่นา และทำลอมฟาง เพื่อเป็นอาหารวัวควาย ชาวบ้านส่วนใหญ่ประสบภัยแล้งในปี นี้ แม้จะยากจน แต่มีศรัทธาในประเพณีตักบาตรทำบุญอย่างสม่ำเสมอ

ความเคลื่อนไหวในพุทธสถาน

พ.๑ ส.ผืนฟ้า อนุตตโร ไปร่วมงานบุญ อ.นาเชือก มหาสารคาม

ศ.๓ ส.เศ็ดชขาด จิตตสันโต ไปประชุมกลุ่มสุรินทรอโศก ไปต่องานบุญลอมข้าวที่หินผาฟ้าน้ำ

-ส.ถ่องแท้ วินยธโร ส.ชุ่มบุญ กิตติปาโล ไปงานเปิดร้านค้ากลุ่มศรีโคตรบูรณ์ มุกดาหาร

-ส.แก่นหล้า วัฑฒโน ไปร่วมประชุมสมณะนวกะที่ลานนาอโศก เชียงใหม่

อา.๕ ชาวศิระขอโตก ร่วมพิธีถวายพระพรตักบาตร ณ ที่ว่าการอ.กันทรลักษ์ในวันพ้อแห่งชาติ

จ.๖ ส.กำแพงพุทธ สุพลโต ไปร่วมงานบุญลอมข้าว ที่ชุมชนหินผาฟ้า น้ำ ชัยภูมิ

-นายแก่นฟ้า แสนเมือง น.ส.ขวัญดิน สิงห์คำ ไปร่วมประชุมสาขาพรรคเพื่อฟ้าดิน ที่หินผาฟ้า น้ำ ชัยภูมิ

พ.๘ เจ้าหน้าที่ สนง. เขตพื้นที่การศึกษา ๒๒ คน มาสำรวจจำนวนน.ร.สัมมาสิกขาศิระขอโตก (ซึ่งมารวมตัวกันจากสาขาต่างๆ ประมาณ ๒๔๐ คน) เพื่อจัดสรรเงินอุดหนุนการศึกษาขั้นพื้นฐาน

ส.๑๑ น.ส.ขวัญดิน สิงห์คำ เป็นตัวแทนชาวอโศกไปรับมอบรางวัลประเภทองค์กรดีเด่น จากมูลนิธิเสฐียรโกเศศ นาคะประทีป ณ อาคาร

วงศ์สนิท

-๑๕.๐๐ น. กลุ่มญาติธรรมศิระขอโตก ร่วมประชุมเพื่อคบคุ่นมิตรดี สหายดียิ่งขึ้น

พ.๑๕ ส.ดวงดี ฐิตบุญโญ ส.แก่นหล้า วัฑฒโน ส.ปองบุญ โมลิตธัมโม น่าน.ร. ม.๓ ไปช่วยเตรียม งานปีใหม่ที่บ้านราชา

พ.๑๖ ส.ถ่องแท้ ส.กำแพงพุทธ ร่วมงานมหกรรมกู้คืนฟ้าที่กลุ่มร้อยเอ็ด

อ.๒๑ ส.ถ่องแท้ นำทีม ม.วช. ไปจังหวัดอุดร สัมภาษณ์คุณนงลักษณ์ จันตาเข้า อดีตเจ้าหน้าที่กรมส่งเสริมการค้าจัดศักรูพีช ที่ลุ่มป่วย

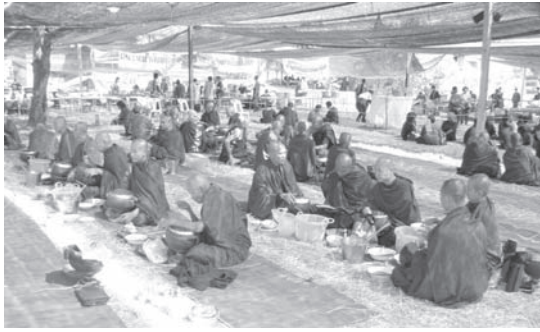

จากสารพีช

พ.๒๓ ๑๒.๐๐ น. นร.สัมมาสิกขาศิระขอโตก ไปเข้าค่ายเยาวชนอโศกสัมพันธ์(ยอส.) ที่บ้านราชา

ศ.๒๔ ทีมศิษย์เก่าฯ และนักเรียนนกกะจาบ (ระดับประถม) ไปชนเปลือกฝักข้าวโพดที่บ้านกระแซง

เพื่อทำบุญหมัก

จ.๒๗ สมณะและญาติธรรมเดินทางไป
ชุมชนราชธานีอโศก ร่วมงานตลาดอารียะ

โรงบุญ & ธัญอาหาร

๑. อ.นาเขือก มหาสารคาม (๒ ธ.ค.)
๒. หน้า อบต. กระแซง (๕ ธ.ค.)
๓. อ.เมือง ศรีสะเกษ (๕ ธ.ค.)
๔. ร.พ.กันทรลักษ์ (๔ ธ.ค. ๒๔ ธ.ค.)

พึ่งเจ็บ-พึ่งใจ

ส.๑๙ คุณใจร่วม ผ่องใส เข้ารับการผ่าตัด

เนื่องอยู่ที่ ร.พ.กันทรลักษ์ ขณะนี้ปลดอภัยแล้ว
มีเด็กขมาตุ และญาติโยมให้กำลังใจอย่างอบอุ่น

ศึกษาดูงาน

อา.๕-๑.๗ อบรมนักเรียนกระแซงวิทยา
๕๐ คน โครงการคหกรรมศาสตร์

ศ.๑๐-๑๑.๑๒ นักเรียนจาก ร.ร.ศรีแก้ว
วิทยา อ.ศรีรัตนะ จ.ศรีสะเกษ จำนวน ๑๗๐ คน
(๔ วัน วันละ ๔๐ คน)

ศ.๑๐ เกษตรกรจากบ้านโนนงาม อ.กันทร-
ลักษ์ นำโดยเจ้าหน้าที่ นพค. ที่ ๕๓ จำนวน
๕๐ คน ดูงานเรื่องปุ๋ยชีวภาพ

ศ.๑๗ นักศึกษาพยาบาล ชั้นปี ๓ วิทยาลัย
พยาบาล จ.นครพนม จำนวน ๖๐ คน

-นักเรียนประถมศึกษา อ.วังหิน จ.ศรีสะเกษ
๗๒ คน

-นักเรียนกระแซงวิทยา ต.กระแซง อ.กันทร-
ลักษ์ จำนวน ๕๐ คน ร่วมกันสร้างงานคหกรรม
ศาสตร์

ศ.๒๔ นักเรียน ร.ร.บ้านหนองม่วง ต.หนอง
มะนาว อ.คง จ.นครราชสีมา จำนวน ๕๐ คน

ส.๒๕ เกษตรกร อ.ภูสิงห์ จ.ศรีสะเกษ ๑๐๖ คน

ผู้ที่จะนำความสุขสันติมาสู่ตัวเอง และเพื่อน
ร่วมสังคมได้นั้น ต้องเรียนรู้หนทางยังภาวะของ
อิสรภาพจากอึดติดตัวตน จึงขอเป็นส่วนหนึ่งของ
เพลงอิสรเสรีภาพมาฝาก

ผู้มีอิสระจริง นั้นจึงไม่เอาแต่ใจ
เพราะไม่ประสงค์สิ่งใด ไคร่รอกจากป่าเรอสุโข
เพราะท่านไม่เห็นแก่ตัว รู้ทั่วทั่วก็เลสดี
ลึกลับปัญญามากมี เหลือที่จะทางดาบดา

 ส.เด็ดขาด จิตตสันโด

ศาลีอโศก

ประจำเดือนธันวาคม ๒๕๕๗

บรรยากาศโดยทั่วไปของพุทธสถานศาลีอโศกในช่วงนี้ เป็นการผสมผสานคละเคล้ากันไป ทั้งการประสานกับสังคมภายนอก และการเกี่ยวพันกันใน มังานอบรมทั้งเยาวชนและผู้ใหญ่ ผู้มาเยี่ยมชมฐานงาน และศึกษาวิถีชีวิตชาวชุมชน รวมถึงไปร่วมเตรียมงานตลาดอารียะและงานปีใหม่ด้วย อาจจะมีปัญหาบ้าง แต่พวกเราแก้ได้ ด้วยการประชุมด้วยความพร้อมเพรียงกัน สังคมในหมู่พวกเราจึงพอเป็นไปได้ด้วยดี

เหตุการณ์รายวัน

พ.๑ ประชุมเตรียมงานอบรมนิสิตปริญญาเอก จากมหาวิทยาลัยนครสวรรค์ จ.พิษณุโลก ส.เมื่อมัน ปุรณโกโร เป็นประธาน

-ธรรมก่อนนอน โดยสมณะก่อนหิน โขติปาสาโน

พฤ.๒ ทำบุญนำล้อมข้าว ข้าวรวมกอง ฟืน้องร่วมใจ เป็นโอกาสพอดีที่สมณะ ๗ รูป จะเดินทางไปพุทธสถานภูผาพ้าน้ำ ผ่านมาเยี่ยม จึงมีโอกาสร่วมบุญด้วยกัน และสมณะดินทอง นครวโร สมณะโพธิสิทธิ์ โพธิสิทธิ์ พุดคุยและอบรมนักเรียนสัมมาสิกขาศาลีอโศกด้วย

-นักเรียนสัมมาสิกขาศาลีอโศก ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๒ และ ๓ ร่วมกับม.วช. วิชาเขตศาลีอโศก ประชุมเตรียมงานอบรมนักเรียนโรงเรียนหนองบัว และโรงเรียนเขานางต่อม

ศ.๓ ประชุมครู คุรุฐานงานต่างๆ และกรรมการชุมชนศาลีอโศก เพื่อเตรียมงานโรงบุญ ๕ ธันวาคมหาราช เตรียมจัดสถานที่บริเวณหน้าร้านใจฟ้า และเตรียมงานอบรมนิสิตปริญญาเอก มหาวิทยาลัยนครสวรรค์ จ.พิษณุโลก สมณะเมื่อมัน ปุรณโกโร

ลิกขมาตุสร้างฝัน และลิกขมาตุเทียบคำเพชร เป็นที่ปรึกษา

ส.๔-๑๑.๕ ผูกอบรรณภาคสนามนิสิตปริญญาเอก มหาวิทยาลัยนครสวรรค์ จ.พิษณุโลก นำโดย รศ.ดร.สมศักดิ์ ศรีสันติสุข ชาย ๑๗ คน หญิง ๘ คน -ชาวชุมชนและนักเรียนสัมมาสิกขาจำนวนหนึ่ง ไปช่วยงานโรงบุญ ๕ ธันวาคมหาราช ที่ต.ปากน้ำโพ จ.นครสวรรค์

๑๑.๕ แจกอาหารมังสวิรัตติ งานโรงบุญ ๕ ธันวาคมหาราช ๒ จุด คือ ๑.บริเวณหน้าธนาคารกรุงไทย ต.ปากน้ำโพ อ.เมือง จ.นครสวรรค์ ๒.บริเวณหน้าร้านใจฟ้า พุทธสถานศาลีอโศก และนักเรียนสัมมาสิกขาศาลีอโศก เป็นตัวแทน อ.ไพศาลี ไปแสดงละครชุดวัฒนธรรมไทย ที่เวทีหน้าศาลากลางจังหวัดนครสวรรค์

๑.๖-๑.๗ สมณะก่อนหิน โขติปาสาโน และพระอาคันตุกะ ๒ รูป พาชาวชุมชน ๔ คน ไปร่วมงานอบรมสัมมนา “โครงการพลังกู่ดินฟ้าพาไทยพ้นทาส” ณ ชุมชนหินผาพ้าน้ำ และร่วมงานบุญข้าวรวมกองฟืน้องร่วมใจด้วย

๑.๖-ศ.๑๐ อบรมนักเรียนโรงเรียนหนองบัว โครงการ “ร้อยดวงใจดวงใจในหลวง” จำนวนนักเรียน ๑๐๖ คน และอบรมนักเรียนโรงเรียนบ้านเขานางต่อม อำเภอหนองบัว จ.นครสวรรค์ โครงการ “ค่ายพุทธบุตรเฉลิมพระเกียรติบ้านเขานางต่อม” จำนวนนักเรียน ๕๖ คน รวมจำนวนนักเรียนทั้งหมด ๑๖๒ คน

พ.๘-พฤ.๘ นักเรียนสัมมาสิกขาศาลีอโศก (ยกเว้นชั้นม. ๒ และ ม.๓ เพราะติดงานอบรมนักเรียน) เดินทางไปศิระระอโศก เพื่อให้เจ้าหน้าที่นับจำนวนนักเรียน (เพราะสัมมาสิกขาศาลีอโศก เป็นสาขาของสัมมาสิกขาศิระระอโศก) เพื่อจัดสรรเงินสนับสนุนการศึกษา

ศ.๑๐ ประชุมสรุปงานอบรม น.ร.โรงเรียนหนองบัว และ ร.ร.บ้านเขานางต่อม

-คุรุและคุรุฐานงานประชุมเพื่อรับรู้และ

ช่วยกันแก้ปัญหาพฤติกรรมนักเรียน

ส.๑๑ สมณะ และพระอาคันตุกะลงอุโบสถ
ทบทวนพระปาติโมกข์ เสร็จแล้วสมณะประชุม
อภิปรายนิยธรรมต่อ

ส.๑๑-ฉา.๑๒ ร้านใจฟ้าเปิดขายสินค้าใน
ราคาเท่าทุน ถูกค้ำมาอุดหนุนมากพอสมควร

จ.๑๓ นักศึกษาแพทย์แผนไทย วิทยาลัยการ
สาธารณสุขสิรินธร จ.พิษณุโลก มาศึกษาวิถีชีวิต
ชาวชุมชนพึ่งตนเองศาลือโคก และดูฐานงานต่างๆ
เน้นสมุนไพรแปรรูปเป็นพิเศษ

อา.๑๔ นิสิตม.วช. และสัมมาสิกขาศาลือโคก
ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๓ เดินทางไปราชอาณาจักร
เพื่อเรียนแบบบูรณาการเตรียมงาน และเข้าค่าย
ยุวชนอโศกสัมพันธ์ ตลาดอารียะและงานปีใหม่ '๕๘
สมณะมีอัมมัน ปุรณโก และครูไพโรศิต นำ

พ.๑๖ ทีมสุขภาพพานำออกกำลังบริหาร
ร่างกายแบบโยคะ วันพุธ จะมีนักเรียนสัมมาสิกขา
ร่วมด้วย วันพฤหัสบดี และวันศุกร์มีเฉพาะคนวัด
และชาวชุมชน

-ฝ่ายสวัสดิการจัดเครื่องกันหนาวถวายสมณะ
และลูกชมาตุ

ส.๑๘ วันนี้เทศบาลอำเภอไพศาลี กำหนด
รณรงค์ให้ทุกหมู่บ้าน และชุมชนทำความสะอาด
หมู่บ้านและชุมชนของตนร่วมกับเทศบาลอำเภอ
ไพศาลี บรรยากาศสนุกสถานศึกษาคักดี เริ่มตั้งแต่
เวลา ๖.๐๐ น. ถึง ๑๐.๐๐ น.

อ.๒๑ ประชุมม.วช. เตรียมงานปีใหม่ตลาด-
อารียะ และอื่นๆ ลูกชมาตุสร้างฝัน เป็นประธาน

พ.๒๒ สมณะเน้นแก่น พลานีโก นำ
นักเรียนสัมมาสิกขา นิสิตสัมมาสิกขาลัยวังชีวิต
และชาวชุมชน เดินทางสู่ราชอาณาจักร เพื่อร่วม
งานยุวชนอโศกสัมพันธ์ ร่วมงานปีใหม่

อ.๒๔ สมณะและพระอาคันตุกะ ลงอุโบสถ
ทบทวนพระปาติโมกข์

พ.๒๔ สมณะและพระอาคันตุกะ ชาวชุมชน
และญาติธรรม เดินทางสู่ราชอาณาจักร เพื่อร่วมงาน
ปีใหม่ตลาดอารียะ '๕๘ จำนวน ๑ คันรถบัส

ข้อคิดสุดท้าย

*การศึกษาคือการพัฒนาตนในแนวทางศีล-
สมาธิ-ปัญญา ไปด้วยกัน ไม่แยกออกจากกัน*

 สมณะเน้นแก่น พลานีโก

ตีมาอโคก

ประจำเดือนธันวาคม ๒๕๕๗

เด็ดดอกไม้ย้อมกระดาษเทียนถึงดวงดาว
เหตุการณ์ภัยพิบัติทางธรรมชาติ คลื่นยักษ์สึนามิ
ถล่มหลายจังหวัดภาคใต้และหลายประเทศ ด้านฝั่ง
ทะเลอันดามัน (๒๖ ธ.ค. ๒๕๕๗)

มีผู้สูญเสียชีวิตนับแสนคน บาดเจ็บอีกมากมาย
เหตุการณ์นี้ทำให้ได้ข้อคิดถึงสังขารแห่งชีวิต ชีวิตนี้
ไม่เที่ยง (อนิจจัง) ความตายเกิดขึ้นได้ทุกขณะ ควรรำลึก
ถึงมรณัสสติอยู่เสมอ ไม่ควรประมาท ชีวิตนี้สั้นนัก
ชีวิตนี้น้อยนัก ไม่ตั้งอยู่นาน เหมือนพยับแดด
เหมือนเกลียวคลื่น เกิดขึ้น-ตั้งอยู่-ดับไป

สำหรับนักปฏิบัติธรรม คลื่นยักษ์ที่น่ากลัวที่สุด
ที่เป็นอุปสรรค เป็นนามธรรมที่เกิดขึ้นภายในจิตใจของ
แต่ละคน คือ คลื่นแห่งกิเลส ความโลภ ราคะ โทสะ
ความโกรธความพยาบาท ความโมหะ ความหลง
งมงาย ฯลฯ ซึ่งมีโทษภัยร้ายแรงไม่ต่างกับสึนามิ
ชีวิตจะรอดปลอดภัย จะต้องทำให้คลื่น(กิเลส)สงบ
ลงไปให้มากที่สุด

เหตุการณ์

พ.๒๒ ศ.พอจริง สัจจาโสภ, ศ.ธาตุดิน ปฐกวีโรโส
เดินไปภูผาพำน้ำ เพื่อร่วมประชุมสมณะนวกะ

ศ.๓-อา.๕ ญาติธรรมไปตั้งโรงบุญหลายจุด

เช่น ร.ร.ไทยสามัคคี,บ้านหนองแวน,บ้านหนองแวง
อ.ประทาย,ร.ร.บ้านเหลื่อมบ้านวังม่วง,บ้านขาม

จ.๖-อ.๗ ศ.ดินไท ธาณิโย, ศ.ร่วมบุญ
ฉัตรบุญญา, สม.นวลนัม, สม.เป็นหญิง ญาติธรรม
อีก ๗ คน ไปร่วมงานบุญลอมข้าว โครงการ
พลังผู้ดีพื้นฟ้าพาไทยพ้นทาส ที่สังฆสถานหินผา-
พำน้ำ ชัยภูมิ

พ.๑๔ ศ.สร้างไท ปณีโต, สม.นวลนัม, คณะ
ครูและนักเรียนส.ม.ทั้งหมด ไปร่วมประชุมและมี
หน่วยราชการด้านการศึกษามาตรวจเยี่ยมและ
ประเมินผลที่พุทธสถานศิระขอโคก

ศ.๑๐ บ่าย ศ.ดินไท, ศ.ร่วมบุญ ไปเทศน์ที่
ร้านมังสวิวัติ (มร.ส.) ให้เกษตรกรผู้ขายผักไร้สารพิษ
ตอนเย็นรายการเชื้อไออุ่นแก่ชาววังสี่เมฆ

ศ.๑๑ เช้า ๙.๐๐น. ประชุมเรื่องการจัดตั้ง
โรงเรียนสามมาสิกขาสีมาอโคก ๑๒.๓๐น.
ประชุมเพื่อซ่อมละครของกลุ่มวังสี่เมฆ ตอนเย็น
หมู่สมณะลงอุสถเพื่อฟังสวดพระปาติโมกข์

อา.๑๒ ประชุม ชุมชนสี่มา, เกื้อกุล, จนตี

จ.๑๓ หมู่สมณะและสิกขมาตุ ร่วมประชุม
อธิการนิยธรรม

อ.๑๔ สมณะและสิกขมาตุแสดงธรรม
ทำวัตรเช้า เรื่องคนตรีเพื่อชีวิต ตอนเย็นประชุม
ตรวจคิด คนวัด ม.วช. น.ร.สามมาสิกขา

พ.๑๕ ศ.สร้างไท พานักเรียน ส.ส.ม. ชั้นม.๓
และนิสิตม.วช.ภูผาหิน(โด่ง), แก้วเกตุครู้ง(จ้อย) ไป

ช่วยเตรียมงานปีใหม่และเข้าค่ายผู้นำเยาวชน
ร่วมกับนักเรียนต่างโรงเรียนของจังหวัดอุบลฯ
ณ ราชธานีโฮสเทล (เดินทางโดยรถไฟ)

พ.๑๖ ส.กล้าดี เตชพหุชน, ส.ตินไท ธาณิโย
และคุณหินไม้ ไปดูหินอ่อนที่โรงงาน ที่อ.ปากช่อง
เพื่อจะนำไปใช้ที่ราชธานีโฮสเทล

ส.๑๗ ส.ตินไท, ส.ร่วมบุญไปเทศน์ให้เกษตรกร
ผู้ขายผักไร้สารพิษ ที่ร้าน มร.ส.

ส.๑๘ ประชุมครูส.ม.และคณะกรรมการ
ชุมชน

อา.๑๙ ส.ตินไท, ส.พอจริง, สม.เป็นหญิง
และญาติธรรมอีก ๖ คน ไปเยี่ยมญาติม.วช.อรทัย
ทুমมณี ที่อ.นาเยีย จ.อุตรธานี (แวะรับประทานอาหาร
ที่บ้านดินพันศร จ.หนองบัวลำภู)

จ.๒๐ ซากลับ แวะเยี่ยมคุณนงลักษณ์
จันตาแก้ว ซึ่งป่วยเป็นมะเร็ง ที่จ.อุตรธานีและแวะ
เยี่ยมโยมที่บ้านนิสิตม.วช.ส่องฟ้า ศิริโชติ ที่อ.พล
จ.ขอนแก่น

อ.๒๑ สมณะ-สิกขมาตุ ประชุมอภิหา-
นียบธรรม

พ.๒๒ ส.ตินไท, ส.ชาติคุณ พาสส.ม. ทั้งหมด
ไปร่วมงานยูวชนโฮสเทลสัมพันธ์(ยอส.)ที่ราชธานีโฮสเทล
โดยรถไฟ

อ.๒๓-พ.๒๔ ส.น่านฟ้า สุขมานโน, ส.กล้าดี

เตชพหุชน และ ส.สร้างไท ปณีโต เข้าร่วม
ประชุมสมณะมหาเถระที่ราชธานีโฮสเทล

พ.๓๐-๑ม.ค. สมณะ, สิกขมาตุ และ
ญาติธรรมไปร่วมงานปีใหม่'๕๘ ณ ราชธานีโฮสเทล

สุดท้ายนี้ขอฝากพวงพอนด์ที่กล่าวไว้ว่า...

“ไม่มีอะไรที่ไม่พรากจากกัน

เราต้องพลัดพรากจากของรักของ
ชอบใจทั้งสิ้น”

 สมณะสร้างไท ปณีโต

กฎฟ้าฟ้า

ประจำเดือนธันวาคม ๒๕๕๗

อากาศของดอยแพ่งค่าในช่วงนี้หนาวเย็นมากขึ้นเรื่อยๆ ประมาณ ๗-๘ องศาเซลเซียส
สมณะและชาวชุมชนช่วยกันทำโบสถ์ดิน

เหตุการณ์ในเดือนธันวาคม มีดังนี้ :-

ส.๔ สมณะที่ลงอารามได้มาชุมนุมสนทนา
กันที่ลานนาอโศก เพื่อแลกเปลี่ยนประสบการณ์
ให้แกกันและกัน วันรุ่งขึ้น (๕ ธ.ค) บิณฑบาตที่
ตัวเมืองเชียงใหม่

จ.๖ กิจนิมนต์ทำบุญขึ้นบ้านใหม่ ของนางไข
รังสรรค์ (มารดาของสมณะพัฐุ นโศคโค) ที่บ้านสะแล
อ.ฝางจ.เชียงใหม่โดยนิมนต์ท่านจันทร์มาช่วยเทศน์

พ.๘ คุณโจน จันโต พาชชาวต่างประเทศมา
ฝึกทำบุญบ้านดินที่ภูผาฯ

ส.๑๑ ชาวภูผาฯ ไปแลกเปลี่ยนกับชาวบ้าน
๕ ชุมชนข้างเคียง นำโดยคุณทองธรรม เจนชัย
เวลา ๑๗.๐๐ น.ลงป่าติโมกข์

ส.๑๑-ป.๑๒ อ.๒ (สมณะแก้ว ก้าว ธรรมโย)
เทศน์หน้าศพ นายตง แซ่แต้ อายุ ๗๒ ปี เป็น
น้องชายของคุณไมตรี ที่วัดปราสาท อ.เมือง
จ.เชียงใหม่ แล้วไปร่วมพิธีเผาศพที่ฌาปนสถาน
ห้วยยา ในวันจันทร์ ๑๓ ธ.ค.๕๗

ส.๑๑-ป.๑๔ สมณะคืนทอง นครโว กับ
สมณะโพธิสิทธิ์ โพธิสิทธิ์ อบรมหลักสูตรเทววิทย
ที่ ชุมชนดอยรายปลายฟ้า จ.เชียงราย

จ.๑๓-พ.๑๖ อ.๒ เทศน์หน้าศพ คุณวันดี
รทของ อายุ ๕๑ ปี และร่วมงานฌาปนกิจศพ
ที่สุสานดงดี ต.หางดง จ.เชียงใหม่ เมื่อ ศ.๑๗
ธ.ค.๒๕๕๗

พ.๑๕ สมณะ ๓ รูป (อ.๒ นำ) ไปกิจนิมนต์

งานทำบุญบ้านของนางประยูร ชะรักทอง
ต.เหมืองงา จ.ลำพูน

-เวลา ๑๘.๐๐ น. ประชุมคณะกรรมการ
ชุมชน ที่ศาลาบรรพชน

พ.๑๕-ศ.๑๗ นักเรียนสส.สอ. ชาย รุ่น
สะพานหิน ได้ช่วยกันทำสะพานสถานขวัญ เป็น
สะพานหินจนเสร็จ

ศ.๑๗ อาสนดินโนโบสถ์เทพื้นเสร็จ

ส.๑๘ เริ่มเทพื้นโนโบสถ์ดินส่วนแรก และ
เสร็จใน พ.๑.๒๓

-ประชุมชุมชนกฎฟ้าฟ้าหลังสมณะบิณฑบาต
ที่ประชุมได้แต่งตั้งอนุกรรมการเตรียมงานฉลอง
หนาว ๕ คน คือ นายปางป่า นายงานช่าง นาย
เมืองหิน นางหนึ่งนธรรม และนางโบใหญ่
หลังจันก็ได้ประชุมอนุกรรมการ (อ.๑ เป็นประธาน)

อา.๑๘ กิจนิมนต์ทำบุญขึ้นบ้านใหม่ของ
นายเต่ง อภิวงศ์ อายุ ๘๖ ปี ในตัวเมืองเชียงใหม่

ตื่นเช้าทุกวัน	จิตมั่นในศีล
แปรงฟันล้างหน้า	ภาวนาเรื่องศีล
สวดมนต์ทำวัตร	ปฏิบัติตามศีล
บิณฑบาตโปรดสัตว์	เคร่งครัดถือศีล
ฉันอาหารทุกคำ	ดื่มตำราศีล
การคิดพูดทำ	น้อมน้อมศีล
พักผ่อนอาบน้ำ	งดงามด้วยศีล
ยามหลับยามนอน	สิ้นนิวรณ์เพราะศีล

ส.ธรรมรักษ์

สมณะบิณฑบ ธิวัจิตโต

ราชธานีอโศก

ประจำเดือนธันวาคม ๒๕๕๗

ลมหนาวพัดเป็นครั้งคราว อากาศเย็นไม่ใช่น้อยทีเดียว ชาวบ้านราชฯต้องขอบพระคุณพี่น้องชาวโศกทุกเครือข่ายที่หิ้วร่วมแรงและทรัพย์ในงานปีใหม่ตลาดอารีย์'๕๘ นั่นคือได้ทั้งทรัพย์โลกีย์และอารีย์ทรัพย์

โรงบุญมั่งสวัริท

ศ.๓ โรงบุญมั่งสวัริท ๖ แห่ง ๑. บ้านคำกลาง ๒. บ้านวังกาสูง ๓. บ้านกุดระงุม ๔. ร้านมั่งบุญเฟ้ด ทั้ง ๔ แห่งอยู่อำเภอวารินฯ ใกล้ๆกับชุมชนราชธานีอโศก ๕.บ้านหนองหัว และ ๖. สถานที่คนพิการ ศรีสะเกษ

ส.๔-อา.๕ จัดโรงบุญมั่งสวัริท ๖ แห่ง ๑. บ้านขามบ่อม อ.เขมราฐ ๒. บ้านแก้งถึง อ.กุดข้าวปุ้น ๓. บ้านนาทุ่ง ๔.บ้านนาเจริญ ๕. บ้านดอนหมู และ ๖. ร้านอุทยานบุญนิยม อ.เมือง จ.อุบลฯ

จ.๖ สรุปการจัดโรงบุญมั่งสวัริท

ศ.๑๗ สมณะเดินดิน ดิกขวิโร และสมณะไปร่วมงานกู่ดินฟ้าที่ร้อยเอ็ดอโศก

จ.๒๐ สมณะกรุปและญาติธรรมไปร่วมฉาบนภิกษุพยายโส บุญปลุกแม่ของคุณประไพพิศ ปลัดอำเภอตระการพืชผล

อ.๒๑ สมณะเดินดินและครูอุตม ศรีเชียงใหม่ ไปบรรยายที่ศูนย์พัฒนาชุมชนอุบลฯ

oUSU

อ.๗-ส.๑๑ อบรมนักเรียน ๓ โรงเรียน ๑.โรงเรียนโนนเขื่องงเจริญ ๑๑๙ คน ๒.โรงเรียน

บ้านธาตุ ๖๖ คน ๓.โรงเรียนบ้านคำขวาง ๑๐ คน
อ.๒๙-พ.๒๙ ประชุมมหาเถระที่เรือ
ท้าวแกนพญามูล

งานปีใหม่

พ.๙ ประชุมเครือข่ายเตรียมงานปีใหม่

-เจ้าหน้าที่การไฟฟ้ามาช่วยชิงหลอด
กังชาแลน

-เจ้าหน้าที่จากกรมชลประทานมาช่วยสำรวจ
การขุดคูล้อมรอบหมู่บ้าน ๗๒ ไร่

อ.๑๔ ประชุมพี่เลี้ยงเตรียมงานอบรมและ
เตรียมงานปีใหม่โดยใช้นักเรียนสัมมาสิกขาชั้นม.๓
และนักเรียนอื่นๆอีก ๔ โรงเรียน ๒๐๐ คน โดย
ให้นักเรียนสัมมาสิกขาราชธานีอโศก ชั้นม.ปลาย
๑๔ คนเป็นผู้ดูแล นอกนั้นจะต้องฝึกเป็นผู้นำ
ช่วยทำกิจกรรมทั้งในและนอกศาลา กินข้าววันละ
๒ มื้อ ดินดี ๕ ภาคค่ำจะเป็นรายการพบสมณะ
และสิกขมาตุ มาตราฐานใช้หลักคิดเด่นเป็นงาน
ชาญวิชา โดยพี่เลี้ยงและม.วช.

พ.๑๕ ครูและนักเรียนสัมมาสิกขาชั้นม.๓
จำนวน ๙ แห่ง ๑๓๐ คนมาช่วยเตรียมงานปีใหม่

ศ.๑๗-อ.๒๑ อบรมค่ายผู้นำ สัมมาสิกขา
๙ โรงเรียนจำนวน ๑๓๐ คน และโรงเรียนอื่นอีก
๔ โรงเรียนจำนวน ๒๐๐ คน

-ค่าย ยอดส. จะเน้นวัฒนธรรมชาวอโศกให้
ลึกซึ้งและมีการถ่ายทำวิดีโอเป็นประวัติศาสตร์
ภาคเช้าดินดี ๕ ปลูกกระทวมวลชน และทำงาน

-ภาคบ่ายบันเทิง,พบบุคคลสำคัญและทำงาน

-ภาคค่ำ พบสมณะผู้ใหญ่และพ่อท่านให้
ธรรมะลึกซึ้ง เพื่อสร้างเขาวงกตชาวอโศกให้สงบ
และลึกซึ้งในธรรมะยิ่งขึ้น ส่วนครู และ ม.วช.จะ
ให้พบพ่อท่านสมณะและสิกขมาตุเพื่อพัฒนา
ตนเองให้ยิ่งขึ้น

พ.๒๒ นักเรียนสัมมาสิกขาและนิสิตเข้าพื้นที่เพื่อมางานค่าย ขอส. และงานปีใหม่ฯ

พ.๒๓-จ.๒๗ ค่าย ขอส. มีนักเรียน ๑๐ โรงเรียน จำนวน ๖๐๐ คนเศษ

อ.๒๘ พ่อท่านแจกขวัญธรรมและฉายภาพยนตร์

พ.๒๙ นิมนต์สมณะไปฉันภัตตาหารที่ตลาดอาหารในวันเปิดงานปีใหม่

พ.๓๐ พ่อท่านเทศน์ ๙.๐๐น. นายอำนาจ ส่งเสริม รองผู้ว่าฯอุบลฯเปิดงาน

การศึกษา

ระดับม.วช. แบ่งงานครูให้มีหน้าที่ชัดเจนในการปกครอง ศึกษาระดับมัธยมศึกษา

พัฒนาครูให้เอาภาระมากขึ้นในการดูแล การศึกษานิสิต

คิดโครงสร้างหลักสูตรสัมมาสิกขาลัยังชีวิตตามหลักปรัชญา ศิลปเด่น เป็นงาน ชาวนาและ อธิบายให้นิสิตให้เข้าใจและปฏิบัติหลักสูตร การศึกษาสอดคล้องกันทุกระดับตั้งแต่ระดับ ประถมศึกษา มัธยมศึกษาและระดับอุดมศึกษา สัมพันธ์และต่อเนื่องกันตลอดสายทีเดียว

ระดับโรงเรียนสัมมาสิกขารวมครูสัมมาสิกขา ระดับมัธยมศึกษาและประถมศึกษาบริหารจัดการ ร่วมกัน เพื่อช่วยครูระดับประถมได้พัฒนาขึ้นพร้อม ครูสัมมาสิกขาจะได้พัฒนาขึ้นด้วย แม้กระนั้น นักเรียนสัมมาสิกขาระดับมัธยมจะช่วยฝึก นักเรียนสัมมาสิกขาระดับประถมให้ทำงานอย่าง รับผิดชอบได้ดีขึ้น ส่วนนักเรียนระดับมัธยม ศึกษาการใช้ภาษาดีขึ้น อาทิ การขับร้องเพลงชาติ ฯลฯ

การให้คะแนนบูรณาการจะได้ชัดเจนและต่อเนื่อง

การดูแลการศึกษา

สมณะศึกษาตามคุณแลครูสัมมาสิกขาลัยและครู สัมมาสิกขา

ครูสัมมาสิกขาลัยดูแลนิสิต

นิสิตเป็นครูสัมมาสิกขา

สัมมาสิกขามัธยมจะดูแลสัมมาสิกขาประถม ศึกษา

ตอนนี้ดำเนินการประชุมให้การศึกษาครูศึกษา การและฐานงานในการบูรณาการการศึกษาและ ให้การศึกษาสัมมาสิกขาในการเขียนการปฏิบัติให้ ออกมาเป็นบูรณาการการศึกษาให้ได้

ผู้มาเยือน

อ.๕ นักศึกษา ม.อุบลฯ ๖คน มาศึกษา ชุมชน

พ.๘ คณะครูและผู้นำหมู่บ้าน สำนักงาน การศึกษาเขตพื้นที่ ๑ จ.อุบลฯ ๑๐๐ กว่าคน

ศ.๒๔ เจ้าหน้าที่สภาที่ปรึกษานายกมา ประชุมที่ในเรือท่าวถนพญามูล

ปีใหม่นี้ มีอะไรพลีเพื่อความกตัญญูพระพรเสด็จ

 สมณะฟ้าไท สมชาติไถ

ตั้งพลศึกษาหินผาฟ้าน้ำ

ประจำเดือนธันวาคม ๒๕๕๗

เดือนนี้ถือว่าเป็นโอกาสดี ที่ชาวหินผาฟ้าน้ำได้จัดงาน “บุญลอมข้าว” เป็นงานที่ชาวเราจะได้บูชาพระแม่โพสพ โดยการไม่เอาสารเคมีใส่ลงไปในพื้นที่นา ซึ่งทางจังหวัดได้คัดเลือกการทำนาไร้สารพิษของชาวอโศก ให้เป็นต้นแบบในการทำนาแบบไร้สารเคมี เพื่อให้ชาวบ้านได้มาเรียนรู้ และขยายผลให้มากยิ่งขึ้นต่อไป เป็นสิ่งที่ชาวเราปลื้มปิติใจ ที่พ่อท่านและสมณะได้มาร่วมงานนี้ด้วย

เหตุการณ์ความเคลื่อนไหว

พ.๑ ครูเจริญ พาสมณะหนึ่งดี สุยัญญู ไปรักษาหูกที่ ร.พ.ชัยภูมิ

พ.๒ สมณะนีกนบ ฉันทโส ไปร่วมงานโรงบุญที่บ้านเกิดของสมณะผืนฟ้า อนุตตโร ที่บ้านนาเชือก จ.มหาสารคาม

-ผู้อำนวยการการศึกษาเขต ๒ นายสายยันต์ ผาน้อย พร้อมคณะ ๙ คน มาตรวจเยี่ยมโรงเรียนสัมมาสิกขาหินผาฟ้าน้ำ

ศ.๓ สมณะหนึ่งดี เดินทางกลับพุทธสถานภูผาฟ้าน้ำ เพื่อร่วมประชุมสมณะนวกะ

-สมณะตินดี สันตจิตโต กับสมณะพอแล้วสมาหิต จากทักษิณอโศกมาร่วมงานบุญลอมข้าว

ส.๔ สมณะฉันทโส ไปอบรมนักเรียนในโครงการอนุรักษ์ธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม ที่ชุมชนภูแพงคำ จ.หนองบัวลำภู

ส.๔-อ.๗ กลุ่มรวมบุญธรรม ๒๙ ชีวิต มาเข้าอบรมในโครงการ “ค่ายจริยธรรมคนหนุ่มสาว”

จ.๖-อ.๗ งานอบรมสัมมนาในโครงการ “พลังกู่ดินฟ้าพาไทยพ้นทาส” (งานบุญลอมข้าว) ซึ่งมีพ่อท่านพร้อมสมณะ ๑๕ รูป ลิกขมาตุ ๓ รูป

และตัวแทนศูนย์อบรมทั่วประเทศมาร่วมงาน

อ.๗ ประชุมใหญ่พรรค “เพื่อฟ้าดิน” ทุกสาขา มาร่วมประชุม

พ.๘ สมณะ ๓ รูป พร้อมทั้งครู และนักเรียน สัมมาสิกขา ๒๕ ชีวิต ขึ้นไปช่วยกันดับไฟป่าบน “ภูแลนคา” ด้วยความทนไม่ได้ต่อความกรุนา

-โยมทั้งที่ กับโยมแควศรี ไปร่วมประชุมเตรียมงานตลาดอารียะ ที่ราชธานีอโศก

ส.๑๐ ชาวชุมชนหินผาฯ ไปร่วมเวทีประชาคมกับชาวบ้านนาแก หมู่ที่ ๑๗ เรื่องการขอแยกออกมาตั้งหมู่บ้านหินผาฯ ชาวบ้านเห็นด้วยเป็นเอกฉันท์

ส.๑๑-อ.๑๒ สมณะกลางดิน โสรัจโจ สมณะหนึ่งดี สุยัญญู ไปอบรมนักเรียนในโครงการ “ค่ายอนุรักษ์ธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม” ที่ชุมชน “ภูแพงคำ” จ.หนองบัวลำภู

พ.๑๕ นายกเทศมนตรี นายต๋นัย บุญตอบ ซึ่งได้รับเลือกตั้งใหม่ เข้ามาเยี่ยมชมกิจกรรมของชุมชน

-ครูและนักเรียนสัมมาสิกขาชั้นม.๓ เดินทางไปร่วมกิจกรรมกลุ่ม และช่วยเตรียมงานปีใหม่ที่ราชธานีอโศก

พ.๑๖-ส.๑๘ สมณะนีกนบ ฉันทโส และชาวชุมชน ไปร่วมงานมหกรรมกู่ดินฟ้า ที่ร้อยเอ็ด-อโศก ได้เชิญผู้ว่าราชการจังหวัดมาเปิดงาน

ส.๑๘-อ.๑๙ สมณะโสรัจโจ กับสมณะ

สุยฉฺวี ไปอบรมนักเรียน ที่ชุมชน “ภูแพงคำ”
จ.หนองบัวลำภู

พ.๒๒๒ สมณะโสรัจโจ พร้อมด้วยครู และนักเรียนสัมมาสิกขาทั้งหมด เดินทางไปร่วมงานเข้าค่าย “ยุวชนสัมพันธ์” (ยอศ.) และช่วยเตรียมงานปีใหม่ที่ ที่ราชธานีอโศก

-หัวหน้ากองช่าง (อบจ.) และคณะ มาแจ้งข่าวเรื่องการอนุมัติให้ใช้รถยนต์ พร้อมน้ำมันขององค์การ เพื่อขนำวัตถุดิบในการทำปุ๋ยหมักชีวภาพมาใช้ในชุมชน

อ.๒๒๓ สมณะโสรัจโจ เข้าร่วมประชุมสมณะมหาเถระ ที่ราชธานีอโศก

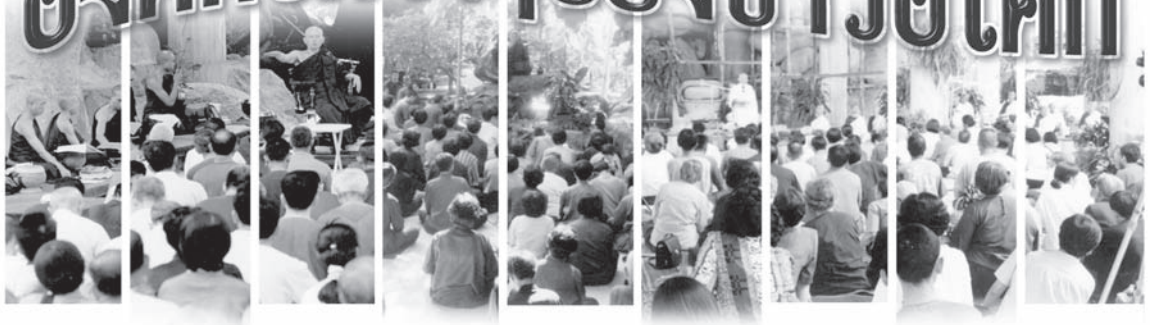
-ชาวชุมชนเดินทางไปร่วมงานปีใหม่ที่ตลาดอารียะ ที่ราชธานีอโศก

พ.๒๒๔ สมณะแก่นผา สารูปไป พาสมณะหนึ่งตี สุยฉฺวี ไปตรวจหูกที่โรงพยาบาลชัยภูมิ แล้วไปร่วมงานปีใหม่ที่ราชธานีอโศก

ใกล้จะสิ้นปี มนุษยชาติต้องสังเวทชีวิตให้แก่คลื่นยักษ์สึนามิ มากมายมหาศาล ชีวิตนี้ไม่เพียงหนอ เป็นบทเรียนบทแล้วบทเล่า ที่มนุษย์จะได้เรียนรู้การพลัดพรากจากสิ่งอันเป็นที่รัก ที่พอใจ มนุษยชาติอย่าได้ประมาทในชีวิตเลย ความตายพร้อมที่จะมาเยือนได้ทุกเมื่อ และเป็นสิ่งที่น่าปลื้มปีติใจ ที่พ่อท่านพร้อมทั้งชาวโศก เห็นพร้อมกันว่า ชาวโศกจะลงไปช่วย “ชัชวัญ” ชาวใต้ สิ่งอันเป็นความสำคัญในตอนนี้ก็คือธรรมะ และความเห็นอกเห็นใจซึ่งกันและกัน

 สมณะกลางดิน โสรัจโจ

สรุปรายงานการประชุม องค์กรต่างๆของชาวอโศก

สรุปรายงานการประชุม
ชมรมมั่งงิสวัสดิ์แห่งประเทศไทย
สาขาหน้าสันตติอโศก (ชมร.สทอ.)

(๑๖ ธันวาคม ๒๕๕๗)

- สมาชิกเข้าร่วมประชุม ๒๐ คน
- อนุมัติค่าใช้จ่ายในการจัดซื้อเครื่องบริโภค
ช่วยงานยุวชนอโศกสัมพันธ์ ซึ่งจัดระหว่างวันที่
๒๒-๒๖ ธันวาคม ๒๕๕๗ และอนุมัติค่าใช้จ่าย
ในการจัดหาผ้าไร้สารพิษจากเครือข่ายชาวอโศก
- ปรึกษาการช่วยงานปีใหม่ที่ราชธานีอโศก
และแบ่งงาน
- อนุมัติให้จัดซื้อเตาประหยัดแก๊ส จำนวน
๕ เตา เตาละ ๒,๐๐๐ บาท
- รับโอวาทจากสมณะเมืองแก้ว ดิษฐ์สวไซ

ให้ความสำคัญของจิตวิญญาณ ให้ระวังอารมณ์
ก่อนงาน มีความสามเื้ออาทกัน การทำงาน
ทุกคนล้วนมีความปรารถนาดี บางครั้งขาด
การประสานงานที่ดีทำให้เกิดปัญหา หากผู้ใด
มีสิ่งใดคลุมเครืออยู่ในใจขอให้เปิดเผย จุดหมาย
ของพวกเราคือการประกาศระบบบุญนิยมให้
ชาวโลกรู้จัก ขอให้เดินตามสัมมาอารยมรรค

★ ๙ ธันวาคม ๒๕๕๗

- สมาชิกเข้าร่วมประชุม ๒๐ คน
- กำหนดการประชุม ชุมชนสันตติอโศกจาก
เดิมทุกวันเสาร์เวลา ๑๓.๐๐ น. เป็นเวลา ๑๗.๐๐ น.
-๒๐.๐๐ น. เริ่มตั้งแต่วันที่ ๒๒ มกราคม
๒๕๕๘ เป็นต้นไป เพื่อความพร้อมเพรียงของ
ชาวชุมชนทุกคน
- สมาชิกแจ้งภารกิจและการลาหยุด
รับโอวาทจากสมณะเมืองแก้ว ดิษฐ์สวไซ :
การทำงานร่วมกัน ต้องเน้นจิตวิญญาณ
แม้งานมาก ก็ให้มีสติในการควบคุมอารมณ์
ให้มีหัวใจ-คารวิ การประชุมมีเรื่องอะไรให้
บอกกล่าวกันได้ทุกระเรื่อง

☆ สาขาเชิงนโยบาย (ชมร.ช.ม.)

(๑๒ พฤศจิกายน ๒๕๔๗)

- สมาชิกเข้าร่วมประชุม ๑๐ คน
- มีผู้พักค้างในร้านชมรมฯ จำนวน ๑๕ คน
- ช่วงเทศกาลเจได้รับความร่วมมือจากทุก

ฝ่ายเป็นอย่างดี

- วันที่ ๔-๕ พฤศจิกายน ๒๕๔๗ ไปร่วมงานมหاپวารณา ณ ชุมชนปฐมอโศก อ.เมือง นครปฐม

- ชมรมฯ ร่วมกับบีมน้ำมันบางจากทำซุ้มป้ายมั่งสรวิตี ด้านทางเข้าจากบีมน้ำมันบางจาก

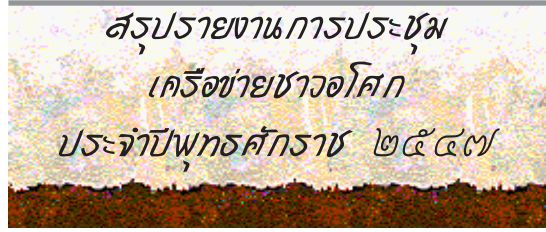
- มีมติให้สวัสดิการแก่ผู้ทำงานประจำในชมรมฯ อาทิ เบิกค่าโดยสารไป-กลับภูมิลาเนา ได้ปีละครั้ง เบิกค่ารักษาพยาบาล เบิกของใช้ เป็นต้น อนุมัติให้นักเรียนจากสัมมาสิกขา ภูผาฟ้าน้ำที่มาช่วยงานมีสิทธิเบิกสิ่งของเครื่องใช้ โดย นางหนึ่ง ในธรรมเป็นผู้ดูแลจัดหา

- จัดโรงบุญ เนื่องในวันพ่อแห่งชาติ ๕ ธันวาคม ๒๕๔๗ แจกอาหารทั้งรับประทานที่ร้านและบรรจุในภาชนะนำกลับบ้าน

- แบ่งความรับผิดชอบในการจัดงานโรงบุญฯ ๕ ธันวาคมหาราช

- รับโอวาทจากสมณะ ลานบุญ วชิโร : เน้นการผลิตอาหารคุณภาพเป็นผลดีแก่ผู้ผลิตและผู้บริโภค

หมายเหตุ เดือนธันวาคม ไม่มีการประชุม
๔ องค์กร

❖ กลุ่มภูผาฟ้าน้ำ (๑๔ พฤศจิกายน)

-สมาชิกเข้าร่วมประชุม ๔๗ คน

-เจ้าหน้าที่จากกรมพลังงานทดแทนมาสำรวจพื้นที่ เพื่อทำไฟฟ้าพลังน้ำ

-ชมรมผู้สูงอายุ จะจัดหลักสูตรสุขภาพ ระหว่างวันที่ ๒๖-๓๐ พฤศจิกายน ๒๕๔๗ ณ ลานนาอโศก

-งบประมาณในการร่วมงานตลาดอารียะ-

ปีใหม่ ๒๕๔๘ ณ ชุมชนราชธานีอโศก กำหนด
ขาดทุน จำนวน ๕๐,๐๐๐ บาท

-รับโอวาทจากสมณะเก่าแก่ว สรณีย สมณะ
ดวงดี ฐิตปุญญ สมนะฟ้าแสง ปากาโร : *ให้
ความสำคัญกับงานฉลองหนาวให้มากขึ้น กลุ่ม
ลานนาอโศกเป็นกลุ่มภูผาฟ้าน้ำถึง ๒๔ ปี น่าจะได้
จัดงานฉลองบ้างเช่นเดียวกับปฐมอโศกที่จัดงานฉลอง
๒๐ ปี การประชุมทำให้แก้ปัญหาต่างๆ เป็นไปด้วยดี*

❖ กลุ่มปรากฏารอโศก (๕ ธันวาคม)

-สมาชิกเข้าร่วมประชุม ๓๗ คน
-รับรองบัญชีรายรับ-รายจ่ายกองทุน
ปรากฏารอโศก และรายงานการเงินกองทุน
สงเคราะห์ ปรากฏารอโศก

-สรุปงานโรงบุญมังสวิรัต ๕ ธันวาคม มีผู้
บริจาคอาหารหลายรายการ ทำให้สิ้นค่าใช้จ่าย
เพียง ๑๒,๐๐๐ บาท(ไม่รวมผู้บริจาค) แจกตั้งแต่วเวลา

๐๖.๐๐ น.-๑๑.๐๐ น. ณ ศาลากลางจังหวัดสมุทร-
ปราการ สถานที่สวยงามกว่าทุกปี เพราะได้รับความ
เอื้อเฟื้อจากเทศบาลจังหวัดให้ใช้พื้นที่ของ
ร้านสภากาชาดที่ใช้ในงานนมัสการพระสมุทร
เจดีย์แล้วยังไม่ได้รื้อถอน แม้ผู้ไม่มาช่วยงาน
เนื่องจากป่วยได้ส่งน้ำยาซักผ้าอเนกประสงค์ ทำ
จากมะกรูดแจกญาติธรรมที่มาช่วยงาน ส่วน
ญาติธรรมเก่าที่หายหน้าไปนานก็มาพร้อมเพียง
เพื่อร่วมงานในวาระที่ในหลวงมีพระชนมพรรษา
ครบ ๗๗ พรรษา

-แจ้งปัญหาที่พบภายในงาน โดยเฉพาะ
การล้างภาชนะ ซึ่งจะได้ปรับปรุงในปีต่อไป

-การไปร่วมงานตลาดอารียะปีใหม่ ๒๕๔๘
ณ หมู่บ้านราชธานีอโศก อ.วารินชำราบ อุบลราชธานี
ออกเดินทางเช้าวันที่ ๓๐ ธันวาคม ๒๕๔๗ เวลา
๐๕.๐๐ น. เดินทางกลับวันที่ ๒ มกราคม ๒๕๔๘
ค่าใช้จ่าย ๒,๕๐๐ บาท ส่วนการไปร่วมงาน
ฉลองหนาว ณ ชุมชนภูผาฟ้า น้ำ ต.ป่าแป๋
อ.แม่แตง เชียงใหม่ ออกเดินทางตอนเย็นวันที่
๒๙ มกราคม ๒๕๔๘ เดินทางกลับบ่ายวันที่
๓๐ มกราคม ๒๕๔๘

-สมาชิกของกลุ่มปรากฏารอโศกได้อุปสมบท
แล้ว ได้แก่ สามเณรแต่ธรรม ฉายา สมณะ
ธรรมรักชิต และกรักแสงฝน เป็นสิกขมาตุ

-แจ้งสมาชิกป่วย คือ น.ส.พวงแก้ว ผอ
เพชร แต่อุตล่ำห์มาร่วมงานนี้

-น.ส.สุพัตรา สอนจันทร์ บริจาคแสดมปี
เพื่อใช้ส่งเอกสาร จำนวน ๑๐๐ บาท

รับข้อคิดจากประธานในที่ประชุม คือ นาง
ผ่องศรี ปัจฉิมพันธ์

ความเป็นหนึ่งเดียวกัน ไม่ถือสาถิ่น ทำให้
งานนี้ลุล่วงสำเร็จไปด้วยดี แต่ดีกว่านี้ยังมีอีก
จึงขอให้ชวนช่วยพากเพียรกันต่อไป เสร็จจาก

การประชุมพวกเราจะช่วยกันเก็บงานจนสะอาดเรียบร้อย และกราบลาพระบรมสารีริกธาตุ(องค์พระสมุทระเจดีย์)

❖ **กลุ่มคอยรายปลายฟ้า** (๓๑ ตุลาคม)

- สมาชิกเข้าประชุม ๒๘ คน
- มีผู้แจ้งความจำนงเดินทางไปงานมหาปวารณา ณ ปฐมอโศก นครปฐม จำนวน ๑๖ คน
- พิจารณาการนำสินค้าไปร่วมงานตลาดอาริยะปีใหม่ '๕๘

-รายงานการเงิน
-ซุ้มป้ายชื่อมีสมาชิกมาช่วยกันทำ
-สมาชิกตั้งตะขะ และเปิดใจ
-รับโอวาทจาก **สมณะอัฒ อภิวัฒน์โต, สมณะสงาม สัจญาโณ, สมณะลักเล็ก จุลดดมโกโร, สมณะพักรู้ นโภคโต และสมณะเลือนฟ้า สัจจาเปโม** : ให้เมตตา สร้างสรร สร้างมิตร เสียสละ อย่าติดยึดตัวบุคคล แม้มีอุปสรรค ธรรมะช่วยจัดสรร ขอให้ช่วยกันสร้าง ๕ ส. ให้ได้ผล เมื่อมีชีวิตให้สร้างประโยชน์ ขอให้รักษา สุขภาพ

❖ **๒๘ พฤศจิกายน**

- สมาชิกเข้าร่วมประชุม ๑๐ คน
- นางรักเย็น นางบัวดิน บ่อแก้ว และ น.ส. สร้างขวัญไปเข้าร่วมโครงการเพิ่มศักยภาพการผลิตสินค้า ณ วังรีริสอร์ท นครนายก
- บริจาคฟักทอง และน้ำพริกน้ำเงี้ยว จำนวน

๓๐ กก. เพื่อร่วมงานตลาดอาริยะปีใหม่ ๒๕๕๘ ณ ราชธานีอโศก

-วันที่ ๖ ธันวาคม ๒๕๕๗ จะไปช่วยงานบุญระลึกคุณโยมพ่อของท่านสมณะพักรู้ ที่ อ.ฝาง เชียงใหม่

-มีมติให้สร้างยุ้งเก็บข้าวเปลือกใกล้บริเวณโรงปุ๋ย และสร้างโรงเก็บฟืนถาวรบริเวณหน้าบ้าน นายศรีวงศ์

-จัดงานบุญ ๕ ธันวาคมหาราช หน้าชุมชน ดอยรายปลายฟ้า

- รายงานการเงินและบัญชี
- นักศึกษาจากมหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงราย มาศึกษาดูงานกิจกรรมไร่สารพิษในชุมชน

❖ **กลุ่มเพื่อนบุญอโศก** (๑๒ ธันวาคม)

- สมาชิกเข้าร่วมประชุม ๑๘ คน
- กิจกรรมบุญ ๕ ธันวาคมหาราช ได้รับความร่วมมือจากสโมสรไลออนส์อู่ทองนำข้าวสารอาหารแห้งพร้อมหน่วยแพทย์เคลื่อนที่

-สมาชิกเล่าบรรยายภาคการจัดโรงบุญฯ ครั้งนี้ ซึ่งเป็นปีที่ ๑๘

-สมาชิกบริจาคเงินเพื่อช่วยงานตลาดอาริยะปีใหม่ ๒๕๕๘ จำนวน ๒๓,๐๐๐ บาท

-สมาชิกรายงานการปฏิบัติธรรม

-รับโอวาทจาก **สมณะนิธดม ฉิมมิกตโตโก** : ให้ตรวจสอบอารมณ์ขณะทำงาน ให้มีกำลังใจ และตั้งใจทำงานต่อไป

สถิติเผยแพร่สำจรธรรม

ห้องเผยแพร่เทีป

ประจำเดือนธันวาคม'๕๗ - มกราคม'๕๘

ทำวัตร

พลังกูดินพำนำไทยพันทาส	สมณะโพธิรักษ์	๒	ม้วน
อาณิสถอันยิ่งใหญ่ของศีล	สมณะถิรจิตโต	๑	ม้วน
ฝ่าทางตัน"อวิชชา"	สมณะโพธิรักษ์	๒	ม้วน
ผนึกพลังพุทธทศอบกัฏิกฤต	สมณะโพธิรักษ์	๒	ม้วน
บรมประโยชน์ในศาสนา(ทำวัตรเย็น)	สมณะโพธิรักษ์	๒	ม้วน

ก่อนฉัน

ความยั่งยืนมั่นคง"ตามวิถีพุทธ"	สมณะโพธิรักษ์	๑	ม้วน
พ่อผู้ให้กำเนิดจิตพุทธะ	สมณะโพธิรักษ์	๑	ม้วน
พลีชีพเพื่อโลกุตระ	สมณะถิรจิตโต ดำเนินฯ	๑	ม้วน

ปาฐกถา

เห็นอริยสังคี เห็นอย่างไร	สมณะโพธิรักษ์	๑	ม้วน
ธรรมานุสสติจากคลื่นสึนามิ	สมณะชินธโร	๑	ม้วน
ชาวพุทธต้องเข้าถึงนิพพาน ตอน ๙	สมณะโพธิรักษ์	๑	ม้วน
ชาวพุทธต้องเข้าถึงนิพพาน ตอน ๑๐	สมณะโพธิรักษ์	๑	ม้วน

☆☆☆

ธรรมปฏิสัมพันธ์

จดหมายออก ธ.ค.๒๕๕๗ ๔ ฉบับ

๕ ๕ ๕

ประจำเดือนธันวาคม ๒๕๕๗

ธรรมปฏิกรรม

จดหมาย	๖๐๐	ฉบับ
สิ่งตีพิมพ์	๕๐	ฉบับ
ตีคืน	๑๕	ชิ้น
แสดมปีบุญ	๖๐๐	บาท

✧ ✧ ✧

ธรรมพิมพ์

สารอโศก(โรงบุญมังสวิริติ ๕ ชั้นนวมหาราช'๕๗)

๑๑,๐๐๐ เล่ม

ดอกบัวน้อย (ไปก่อนมีได้หมายความว่าจะไปถึง)

๕,๐๐๐ เล่ม

พระพุทธรูปจตุรัส

กิเลสจุกฝน ย่อมร้าวรดสิ่งทีปกปิด

ย่อมไม่ร้าวรดสิ่งทีเปิด

เพราะฉะนั้น พึงเปิดสิ่งทีปกปิดเอาไว้

กิเลสย่อมไม่ร้าวรดสิ่งทีเปิดนั้น

คนเป็นอันมากยังอาบอยู่ในน้ำนี้

แต่ความสะอาดย่อมไม่มี

เพราะน้ำนี้

สัจจะและธรรมะมีอยู่ในผู้ใด

ผู้นั้นจึงเป็นผู้สะอาดแท้

พระไตรปิฎก ภาษาไทย ฉบับหลวง เล่มที่ ๒๕
"อุโปสถสูตร" ข้อที่ ๑๑๘ , "ชฎิลสูตร" ข้อที่ ๔๖)

ศูนย์รวมชาวคราวของญาติธรรมจากทั่วสารทิศ
เพื่อเสริมสร้างกำลังใจ ให้กรรมฐาน
และแก้ปัญหาของนักปฏิบัติธรรม

สารอโศก ฉบับที่ ๔ ปีที่ ๒๕(๒๔)
ประจำเดือนธันวาคม ๒๕๕๗

✧ เมื่อเลิกทำชั่ว
เราเรียกว่านี่แหละ “เป็นความดี”
แต่เป็นความดีแบบตั้งรับ
เป็นแค่ชั้นอนุบาลเท่านั้น
หาก“ความดี” ต้องบำเพ็ญ ต้องสะสม
ความดีจึงต้องพัฒนา.....เลื่อนระดับให้สูงขึ้น
จำได้ไหม ละชั่ว-ประพฤดีดี-ทำจิตใจให้แจ่มใส
ผู้เลิกชั่ว หากหยุดอยู่ยังเป็นความประมาท
ชีวิตประจำวันต้องเก็บเกี่ยวความดี
ตั้งชวานาขุยทุ่งรวงข้าว
ถือเดียวเกี่ยวทีละกำ.....ทีละฟ่อน
จากตรงนี้ไปตรงโน้น จากตรงโน้นไปตรงนั้น
ธรรมในชีวิตประจำวัน.....จึงหนัก
ไหนจะเลิกชั่ว ไหนจะดี
ชั่ว-ต้องอดทน แต่ดีต้องชวนชวาย
หน้าตาแห่งกรรมดีต้องศึกษา จึงจะไม่ผิดพลาด
ก่อนลงมือ ดุยกันก่อน.....
อะไรบ้างที่เรียกว่า “ทำดี”
โปรดสาธยาย.....

วาระแห่งธรรม

การประชุมคณะกรรมการสถาบันบุญนิยม เมื่อเดือนตุลาคม ๒๕๔๗ ได้มีความเห็นตรงกันว่า **เรื่องเด็กเป็นเรื่องที่สำคัญ สมควรที่ชาวโศกทุกชุมชน ควรให้ความสำคัญ โดยเฉพาะโรงเรียนสัมมาสิกขาของเรา**

น่าจะกำหนดเป็น “วาระแห่งธรรม” คือทุกฝ่ายควรให้ความสำคัญ ส่วนจะมีมาตรการอย่างไร โปรดติดตามตอนต่อไป จุ๋ยๆ

อโศกสร้างคน คนสร้างเมือง

“การใช้ชีวิตทุกวันนี้ มีความทุกข์น้อยลง ถึงตัวเองจะไม่ร่ำรวยมีเงินทองมากมาย แต่มีชีวิตอยู่ มีคนที่รักเรา มีร่างกายที่แข็งแรง และพัฒนาตัวเองให้ดีขึ้น และหาคำตอบให้กับตัวเองได้แล้วว่า มนุษย์เกิดมาทำไม เพื่ออะไร **เกิดมาเพื่อสร้างบารมี** หรือ **จะเอาวิบากกรรม** มันอยู่ที่เราจะเลือกเอา ข้อไหน ๑ หรือ ๒”

สายจิต คงคาสุริยะฉาย (หาดใหญ่ สงขลา)

ธรรมกายแห่งอโศก

จากญาติธรรมลัดดาวัลย์ คักดาลักษณ์ (อ.นครชัยศรี จ.นครปฐม)

“ดิฉันเคยฝันใฝ่อยากเป็นชาวอโศก เพราะมีความศรัทธาในการเป็นอยู่ของชุมชน และ ก็ประพุดิตตนเอาเยี่ยงอย่างแบบชาวอโศกเท่าที่จะทำได้ ต่อมความสมณะในการกิน-อยู่ มีชีวิตเรียบง่าย

ทำบุญ-รักษาศีลเสมอๆ ระวางจิตมิให้หมองเศร้า ตอนเช้าไหว้พระสวดมนต์ นั่งสมาธิ จิตสงบได้ระดับหนึ่ง”

เขาบอกว่าดูแลลักษณะท่าทาง เราก็จะรู้ว่าปฏิบัติธรรมสำนักไหน
อโศกเราก็มีสัญลักษณ์หรือโลโก้ประจำตัวเหมือนกัน หรือจะบอกว่าเป็น “ธรรมภาพ” ส่วนหนึ่งก็ได้

แต่แน่นอน “รูปธรรม” ต้องมี “ปัญญา” มิฉะนั้นแล้วก็เป็นแค่ “เถรสองบาตร”
รู้สภาวะให้ชัด เพื่อจะได้ไม่ “เวียนกลับ” และเพื่อจะได้ทำอย่างมีความสุข ไม่ซึ่งกะตาย
ปฏิบัติตามหมู่กลุ่ม จี๋ๆ

ปฏิบัติธรรมเริ่มที่ “ของกู”

ธรรมะเริ่มตรงไหน หลายคนจะเน้นการทำความเข้าใจชีวิต ศึกษาข้อคิดข้อเขียนของ
พระเกจิ ของปราชญ์ แต่ขาด “กายสักขี” การศึกษานั้นจึงเป็นแค่ “ปรัชญา” เท่านั้น

แล้วจริงๆเป็นอย่างไร? จากญาติธรรมมะลิ บ่อพิมาย (อ.มวกเหล็ก จ.สระบุรี) “ทำให้
ดิฉันหันกลับมามองตัวเองมากขึ้นว่า ตัวเองมีข้อเสียอะไรบ้าง วันนี้ทำอะไรบ้าง และความดีทำหรือยัง
ข้อปฏิบัติที่ดิฉันทำได้คือ ดิฉันไม่กินเนื้อสัตว์แต่ยังไม่บริสุทธิ์ ยังเที่ยวอยู่ละ และยังมี ๓ มีด ไม่กิน
จุบจิบ เพราะสุขภาพไม่ดี เป็นเนื้องอกที่ต่อมน้ำเหลืองละ ไม่ดื่มเครื่องดื่มทุกชนิด ไม่นอนที่นอนหนา
แต่นอนเสื่อปูกับพื้น เมื่อก่อนดิฉันนอนที่นอนหนา รู้สึกปวดหลังมากละ แต่เดี๋ยวนั้นนอนกับเสื่อไม่เคย
ปวดหลังเลยละ และไม่เล่นการพนันทุกชนิดละ แต่ยังคงดูละครทีวีอยู่ละ และยังมีความโกรธ
ความโลภ ความหลง อยู่มากเลยละ และสิ่งที่น่าเกลียดที่สุด คือ ความเห็นแก่ตัวของดิฉันเองละ
ทำอย่างไรดีละ ถึงจะลดลงบ้าง”

จับ “สักกายะ” ที่ยังหลงต้องมี แล้วเลิกให้ได้ นี่แหละคือการเริ่มลดละที่ “ของกู”
บางคนเริ่มที่ “ตัวกู” ก่อน ไม่สนใจลดละ “ของกู” จึงเหมือนการปฏิบัติผิดขั้นตอน จึงยาก
จะสำเร็จ จี๋ๆ

อานิสงส์แห่งการประชุม

“การประชุมแต่ละครั้งเป็นการเรียนรู้สมมุติและปรมาตม์ สมมุติเป็นการใช้ที่ประชุมให้เกิดประโยชน์ รัฐสมมุติทำตามสมมุติ ปรมาตม์เป็นการฝึกใจยอมรับตามมติของกลุ่ม ฝึกการนำสมมุติและปรมาตม์มาใช้ให้ลงตัว”

หมายเหตุ คัดมาจากโอวาทสมณะบินบน ในการประชุมกลุ่มภูผาฟ้าหน้า ครั้งที่ ๓/๒๕๔๗ ปีที่ ๒๓ วันที่ ๒๑ มี.ค. ๒๕๔๗ ณ พุทธสถานภูผาฟ้าหน้า

คิดให้คะแนนตัวเอง

“ความอยากของมนุษย์นี่ละลายพฤติกรรมของตัวเองออกยากจริงๆ ซึ่งผมต้องพยายามทำ คีลห้าที่ตัวเองยึดถือให้บริสุทธิ์ครับ ต้องพยายาม ทุกวันนี้กินผักเพิ่มมากขึ้นครับ บางทีก็รู้สึกอายตัวเองเหมือนกันครับ”

ญาติธรรมสุรศักดิ์ สุตะปัญญา (อ.อมก๋อย จ.เชียงใหม่) เล่าความในใจผ่านตัวอักษรวันนี้ลองให้คะแนนตัวเองดู เพื่อความชัดเจนในกิเลสตัณหา

คีลแต่ละข้อ คะแนนเต็ม ๑๐๐ ให้เท่าไร อบายมุขแต่ละข้อให้เท่าไร ลองประเมินดู เราจะชัดเจนตัวเองยิ่งขึ้น

คนไม่เคยคั่นกันถุง ว่าเหลือเท่าไร นั่นแหละเขาเรียก ปฏิบัติแบบ “ดำน้ำ!” จุ๊ๆ

บรรพบุรุษขอฝาก

การประชุมพาดิษฐ์บุญนิยม เมื่อปี ๒๕๔๗ พ่อท่านบอกไว้ โรงสีสมาคมผู้ปฏิบัติธรรมซึ่งอยู่ที่ขอนแก่น เป็น “โรงสีบรรพชน” ขอให้ชาวอโคกทุกคนรับทราบ สาธุๆ

ธรรมะ.....ต้องไม่ใจร้อน (ไม่อกชิปปา)

จากญาติธรรม แสงเพ็ญ อินตา (อ.ค่ายบางระจัน จ.สิงห์บุรี) “ดิฉันปฏิบัติธรรมค่อนข้างช้า กว่าจะรู้จักกับกิเลสแต่ละตัว อารมณ์แต่ละอารมณ์ เรื่อยร่ายากและกว่าจะสัดอารมณ์ออกได้ ก็คงต้องสู้ออ ท้อบ้างเหมือนกันค่ะ”

หากรู้ที่มาของกิเลส เราจะใจเย็นขึ้น! เพราะมันก็สั่งสมยาวนานกว่าการเกิดของโลกใบนี้ที่ล้านๆๆๆ ยกกำลังล้านอีกก็ล้านก็ไม่วู้

เพราะฉะนั้น คนจะเอาเร็ว จึงเป็นคน “โลกจัด” ยังมีนิสัยติดมาจาก “คนเล่นหอย” (อยากได้อะไรมากๆ ลงทุนน้อยๆ)

เมื่อรู้เช่นนั้น จะได้ใจเย็นขึ้น สอบได้เป็นของตกลง สอบตกเป็นของธรรมดา ข้อสำคัญ ท้อ
ได้แต่ไม่ถอย ล้มแล้วต้องลุก มีความเพียรเป็นลมหายใจ สักวันเราจะชนะ วันนี้แพ้ไปก่อน! จุ๊ๆ

อโศกกับเศรษฐกิจพึ่งตน-เศรษฐกิจพอเพียง

พ่อท่านพญาติธรรมฝึกใช้ชีวิตเรียบง่าย ไม่ติดยึดอบายมุข ไม่หลงใหลวัตถุ ไหนจะสอน
ไหนจะแจกหนังสือรายเดือน ราย ๒ เดือน ปีแล้วปีเล่า

อัศจรรย์โลกทัศน์ชีวิตทัศน์ให้แก่ญาติธรรมทุกคน จนเริ่มเอาตัวรอดได้ สามารถดำรงชีวิตที่
ครบพร้อม ทั้งประโยชน์ตน-ประโยชน์ท่านได้

จากญาติธรรม ประพันธ์ แสงประสิทธิ์ (อ.หนองหงส์ จ.บุรีรัมย์) อาชีพเกษตรกร

“ผมก็ได้ทำเกษตรอินทรีย์ และก็ทำปุ๋ยจุลินทรีย์ใช้เอง ได้นำไปใส่ต้นที่ปลูกไว้ก็ได้ผล
เป็นที่น่าพอใจดี ต้นไม้พืชผักก็ไม่ได้ใช้ปุ๋ยเคมี....”

เศรษฐกิจพึ่งตน

ชุมชนอโศกมีการผลิตยา ผลิตอาหารหลากหลาย แต่วันนี้ชุมชนยังต้องพึ่งพาวัตถุดิบจาก
ข้างนอกอยู่ เราจึงไม่สามารถประกาศ “ไร้สารพิษ” ได้อย่างแท้จริง

แต่ละชุมชนประกาศออกมาว่า ยังต้องการพืชพันธุ์ชนิดใด แล้วญาติธรรมก็ช่วยกันปลูก
ครั้งกระนั้นจึงจดจำได้ พ่อท่านพูดถึง งาม, ประคำดีควาย, ถั่วออก วันนี้ไปถึงไหนแล้ว ?

จุ๊ๆ

หมายเหตุ พลังบุญ, แต่ชีวิต ยังต้องการคนทำงาน โทร. ๐-๕๘๑๗-๐๗๐๗ ร.ร.ผู้นำก็
ยังต้องการ โทร. ๐-๑๘๕๓-๕๐๐๐

ปฏิกิริยาต่อโศก

จากญาติธรรม จ.อุบลราชธานี

“แล้วเรื่องพระเดินห้าง ก็เป็นประเด็นขึ้นมา สมณะของอโศกผมก็เคยเจอที่ห้างอยู่บ่อยๆ ก็เคยทักท้วงมาแล้วว่าไม่เหมาะสม

พรรคเพื่อฟ้าดิน จะส่งผู้สมัคร ส.ส. ในสมัยหน้า ผมว่าชื่อพรรคไม่เชื่อต่อการหาเสียง เลยนะครับ เพื่อฟ้า-ดิน ใครจะเลือก ชื่อพลังธรรม ยังดูดีกว่าเลย

อีกอย่างการที่ชาวอโศกเปลี่ยนชื่อนี้ ไม่ค่อยเข้าท่าเลย เหมือนกับการตัดยึดกับชื่อ ต้องเป็นอะไรที่เพื่อฟ้าดิน อย่างชมดินอะไรอย่างนี้ ชื่อเดิมมันไม่ดีเป็นกาลกิณีหรือ ทำไม่ต้องเปลี่ยน ผู้สมัคร ส.ส. หากเปลี่ยนชื่อกันมาก บางทีพ่อ-แม่ตัวเองก็อาจจะไม่เลือกก็ได้ เพราะจำไม่ได้ อะไรกัน ชมดิน ปู้จ๊ก.....”

เมื่อฝึกดีนาปฏิบัติธรรม !

“รู้ภาษาและความหมายของคำว่า ทุกข์ แล้วก็ต้องมาเรียนรู้ให้ญาณให้ปัญญาของเรา อ่านสภาวะหรืออ่านอาการของทุกข์ในจิตใจของเราให้ออก ทุกข์ไม่ใช่อาการของท่อนไม้ ไม่ใช่อาการของก้อนหิน.....”

ญาติธรรม บุญมา การะเกษ (อ.เดชอุดม จ.อุบลราชธานี) ให้ข้อคิดทางธรรมมา จึงจกก็เลยคิดต่อถึงนักปฏิบัติธรรมบางประเภท ที่กินอยู่สุขสบาย ไม่มีการลดละ ไม่มีวิกาลโภชนา ไม่มีศีลสำรวม ไม่มีอินทรีย์สังวร

เน้นแต่การทำใจ-วางใจ-ปล่อยวาง

จัดการกับความคิดอย่างเดียว

ในชีวิตของคนเรา มีบางอย่างที่ต้อง “เลิก” บางอย่างต้อง “ลด” และบางอย่างต้อง “รู้เท่าทัน” จึงจะครบพร้อมกันได้ ๓ ชั้นแห่งความสำเร็จ จี๊ๆๆ

เตือนสติญาติธรรม

จากญาติธรรม พรรษา กุลมาตย์ เตือนใจเตือนตนมาจากหลังสวน ชุมพร “การก่อตั้งหน่วย ต.อ. ขึ้นมาเพื่อตรวจสอบสินค้าของชาวอโศกนั้น ด้านหนึ่งเป็นหลักประกันแก่ผู้บริโภค แต่อีกด้านหนึ่งเป็นการแสดงชี้ให้เห็นว่า ผู้ผลิตยังไม่สามารถควบคุมคุณภาพด้วยตนเอง(ต.อ.)ได้ อย่างไรก็ตาม หน่วยตรวจสอบจะสามารถพบจุดบกพร่องเพียงบางส่วนเท่านั้น ผู้มีเล่ห์ร้ายลึกสามารถหาช่องหลบเลี่ยงได้โดยไม่ยากเลย ในสังคมคนชื้ออย่างชาวอโศกที่แท้

ดังนั้นควรจัดอบรมอย่างเข้มงวดแก่ผู้ผลิตทุกส่วน นำทฤษฎี“ข้าวต้มปลากะพง” อัดลง

ให้ลึกถึงจิตวิญญาณ เพราะความฉ้อฉลมาจากจิตเป็นหลัก

ชาวโศกในภาคเกษตรนั้น ส่วนใหญ่มีการศึกษาน้อย ทำงานด้วยศรัทธา ยามใดศรัทธาตก โลกจะเข้าครอบงำ จำต้องให้การศึกษาคหาความรู้ เพื่อสร้างจินตนาการว่า ชะตากรรมของมนุษยชาติ อยู่ที่กรรมของพวกเขาเท่านั้น บุญต้องมาจากการผลิตที่สัมมาเป็นสัมมาอาชีวะ ไม่ใช่ผลิตอย่างไรก็ได้ เพื่อหาเงินมาทำบุญ

วิธีปฏิบัติที่แตกต่างกัน ย่อมนำสู่จุดหมายปลายทางต่างกันอย่างแน่นอน

สุดท้าย ต้องเรียกร้องให้ผู้มีความรู้ลงมาทำการผลิตด้วย เพราะคนเราคิดอย่างไร ย่อมทำได้เท่านั้น มิฉะนั้นแล้ว สังคมในอุดมคติคงเป็นเพียงความฝันตลอดไป.....”

วันนี้ใครเป็นตัวปัญหาในชุมชน รู้แล้วต้องรีบแก้ไข งานทุกงานต้องคิดถึงส่วนรวมเสมอๆ โศกจึงจะไปรอด จุ้ยๆๆ

ไพฑูริย์: ตบะเพากิเลส

คุณน้ำลำน้ำ :- เข้าพรรษานี้ได้มีโอกาสไปเข้าพรรษาที่ปฐมอโศก พักที่บ้านของกลุ่ม ได้ยินเด็กเขาตั้งตบะกัน เราก็ทำของเราอยู่แล้ว คือ ๑. ตักอาหาร-กับข้าวไม่เกิน ๒ อย่าง ๒. อาบน้ำไม่เกิน ๗ ชั้น ถ้าสระผม ๙ ชั้น ๓. ฟังให้มากกว่าพูด

คุณป้าผ่องศรี :- ตั้งใจว่าวันอาทิตย์จะมาวัด ตบะอันนี้คงจะต้องตั้งต่อไปจนกว่าจะมาไม่ได้

คุณนิตยา :- ตั้งใจว่าจะสวดมนต์ใหญ่และอ่านหนังสือธรรมะ ก็ทำได้ตลอด แต่สวดมนต์ใหญ่ทำได้อาทิตย์ละ ๓ วัน เข้าพรรษานี้ก็จะขอตั้งว่า จะพยายามสวดมนต์ใหญ่ให้มากกว่านี้เพิ่มอีก ๑ วัน และจะพยายามเขียนหนังสือ

คุณประสพ :- เดือนที่แล้วตั้งละความโกรธ ก็ทำได้พอสมควร และวันหนึ่งจะกินข้าว ๒ มื้อ เดือนนี้พิเศษ ต่อไปจะกินมื้อเดียว เริ่มทำตั้งแต่ก่อนเข้าพรรษา ทำได้แล้ว

คุณ... :- จะพยายามมาวัดให้มากขึ้นในเข้าพรรษานี้ และของดน้ำอัดลม

หมายเหตุ ที่นี้รับแจ้งความตบะเก่าๆ แม้จะผ่านไปแล้วก็ตาม

✍ จุ้ยจุลล์

❀ คติประจำเดือนนี้ ❀

○ จงเรียนรู้ให้ถูกชัด

จงหัดทำให้ดีสุด

จงฝึกหยุดให้ได้เด็ด

ชวนเด็กคนฉลาด

“อันเป็นที่รัก”

๑๓ พ.ย.

ชีวิตของมนุษย์เราสงบไม่ได้ เงียบไม่ได้ ก็มาจากจิตที่ไม่สงบ เพราะถูกยื้อยุดๆ ในความเอาและความไม่เอา จะเอาสิ่งที่ไม่ต้องการ ไม่เอาสิ่งที่ไม่ต้องการ ถ้าเราไม่หยุดเอา เราก็เป็นผู้ไม่เต็ม เป็นผู้ขาด พร่อง บางทีเราไม่ต้องกินอย่างนี้ทุกครึ่งก็ได้ เพื่อคนอื่นจะได้กินบ้าง ของมีน้อย รู้จักแบ่งปัน แม้ไม่ได้ให้ตรงๆ แต่เราสามารถฝึกได้ทุกสถานการณ์

๑๕ พ.ย.

ขอพัก ไม่ได้ขึ้นทำวัตรเป็นวันที่ ๓ กระจกนัวร์ที่ราวแม่จะติดกันแล้วแต่ก็ยังอีกเสบอยู่ เรายังไม่ได้ระวังไปชนซ้ำเข้าอีก เมื่อบานถ่ายห้อง รู้สึกเบื่ออาหาร มวนๆห้อง ตอนสายเริ่มรู้สึกหิวนิดหน่อย แต่ต้องไปทำกายภาพ และเอาเทปไปซ่อม ตอนนั้นรู้สึกหิวข้าวมากเลย แต่ไม่อารมณ์เสีย เราดูใจตัวเอง ตอนบ่ายอยากให้เพื่อนเก็บผ้าที่ตากอยู่ข้างบนให้ เห็นเพื่อนไปเอาน้ำ อยากให้เขาช่วยเอาน้ำให้กิน เจ็บขาไม่อยากจะเดิน แต่เราก็ไม่เอ่ยปาก ไม่ได้เหลือปากว่าแรง วันที่ไปหาหมอ หมอบอกเดินได้ อย่าอ่อน ยังทำเองได้ จงฟังตนเองให้ถึงที่สุด คนอื่นเขาก็มีงานมาก เรายังไหวอยู่นะ

คนไม่สู้ คือคนเสียม

๑๘ พ.ย.

รู้สึกเบื่อหน่ายกับสังขารตัวเอง ระบบย่อยยังไม่ปกติ ความรักตัวเองเริ่มมาให้เห็นหน้าเห็นตา เมื่อก่อนเป็นอะไรก็อาจจะคิดบ้าง ไม่ค่อยได้สนใจมากมาย แต่วันนี้รู้สึกสะดุดกับอารมณ์ของตัวเองที่เราไม่รู้ไม่เท่าทันมัน ทั้งการเต้นผิดปกติของหัวใจที่เต้นแรงมาก แต่ไม่รู้รู้สึกเหนื่อย ความจริงแล้วก็ยังไม่ได้เป็นอะไรร้ายแรงสักหน่อย หากเป็นมากกว่านี้ เราจะทนกับความป่วยได้ไหม? ความรักตัวนั่นเอง ให้รู้ตามเป็นจริง ทุกข์ขันธ์ ก็ดูแลไป สุขและทุกข์เป็นของไม่คงที่ อย่าไปเพ่ง

เสียงมาก นี่เป็นเพียงเล็กน้อย ต้องเตรียมใจไว้สู้ ลู้อะไรต่อมิอะไรอีกหลายอย่างในชีวิต คิดถึงคุณพ่อ ตอนนี่ไม่รู้ว่าคุณภาพเป็นยังไงบ้าง เราจะปฏิบัติให้ดี สมกับที่ท่านให้ชีวิตเลือดเนื้อของเราขึ้นมาอยู่ในศาสนา มาเพื่อแก้ไขตัวเอง แม้ไม่รู้ว่าจะเปลี่ยนแปลงได้เมื่อไร แต่เราจะพยายามทำให้ดีที่สุด เพื่อเรียนรู้และ อยู่ให้ได้

ผู้ไม่รู้จักความทุกข์ ย่อมไม่รู้จักตัวเอง

๒๐ พ.ศ.

ไปดูต้นบวบที่ได้เมล็ดพันธุ์มาปลูก ขึ้นแล้วหรือยัง เอ้า ไหงกลายเป็นตำลึงไปได้ เอ้ พันธุ์ จะเพี้ยนไปได้ยังไงนั่นเชียววี รอดูต่อไป คนเราก็น่าจะมีเพี้ยนๆบ้างเลย รดน้ำให้ดีละ หากโตเพื่อมีคน เก็บไปกินได้ นิดๆหน่อยๆก็มีความสุข สุขกับการได้อยู่กับธรรมชาติ สุขกับการเป็นผู้ให้ สุขอย่างที่ไม่ต้องไปซื้อหา เราเข้าใจชีวิตมากขึ้น จึงยืนหยัดยืนยงอยู่ในที่นี้ ชีวิตในโรงเรียนทางโลก ชั้นประถม มัธยม อุดมศึกษา ๒๐ กว่าปี ไม่ได้ช่วยให้เราเตรียมพร้อมที่จะออกมาเผชิญกับสภาพของสังคม มี

ความรู้ท่วมหัว แต่ไม่ได้วิชาที่จะปรับตัวให้อยู่ ในสังคมที่จริงๆได้จึงเหน็ดเหนื่อยกับการดิ้นรน

แย่งลาภ ยศ เงินทอง แต่กับหมุมิตรดีสหาย ดีในที่นี้ ได้สอนให้เรารู้จักชีวิตที่แท้จริง คิดเป็น ทำเป็น และอยู่อย่างพอเพียง มักน้อยเพราะเราพอ เราจึงไม่ต้องดิ้นรน แสวงหา บุญและกรรมต่างหากคือทรัพย์ ที่จริง ที่ควรทำเพิ่ม ต้องศึกษาคำสอนของ พระพุทธองค์ นี่เป็นศาสตร์ที่ดีที่สุด

จงรู้จักชีวิตให้ดีที่สุด แล้วจงใช้ชีวิตให้มีประโยชน์สูงสุดประหยัดสุด

๒๑ พ.ศ.

งานยุ่งๆรู้สึกอยากพัก อยู่เฉยๆ พอมีคนมาคุยด้วย ก็ต้องเปลี่ยนใจ นึกถึงใจเขา ฟังเขา ด้วยความเอื้อเฟื้อ เมตตา พุดคุย ขอบคุณที่เขาเป็นครูตึงสติของเราขึ้นมา ไม่จมอยู่ในภาพ การได้ เจอหน้ากัน มีเวลาให้กัน ได้คุยกันได้ประโยชน์ แล้วก็หัดเป็นผู้ฟังที่ดี ได้ปรับจิตใจ ถ้าไม่พุดคุยกัน ให้รู้จักรู้ใจ ก็มองกันทำกันอย่างต่างคนต่างคิด เข้ากันไม่ได้ เหมือนนิวัตต์คนเรื่อง“รักบิดมณี” ที่ไม่ สื่อกันให้รู้ใจ เดากันไปเอง เข้าใจไปคนละอย่าง เพราะบิดมณีเอาไว้ ต่างคนต่างคิด ความรัก เป็นความทุกข์ที่หนักหน่วงหัวใจเป็นที่สุด จะตัดก็ไม่ขาด จะหลีกหนีก็ไม่จริง ห่างไกลก็คิดถึง เราเอง ลี อย่าหลงในอุปาทานอันนี้ ต้องทำให้หลุดพ้น อย่าให้ชีวิตต้องวนเวียนในอารมณ์เสพยึดเป็นของเรา

จงให้อิสระแก่ตนเอง ให้อิสระแก่ผู้อื่น อย่าไปเปลืองใจทุกๆชาติเลย เพราะ...

ความรักคือการให้ หัวใจควรเต็มเปี่ยม นิสัยเธอควรเท่าเทียม ก้าวไปสู่ความหวัง ความหวังของเธอ หนุ่มสาวของโลก ดั่งนกน้อยบินโบก ดั่งหัวใจบินโบก เรืองลม

ความรัก คือการให้ ให้เธอจงชื่นชม หากมีทุกข์ระทม เจ้าจงกล่าว่าฟัน วันนี้ของเธอ หนุ่มสาวหมองหม่น หากน้ำตารินไหล่น้ำ น้ำใจควรรินไหล แต่เธอ

ความรัก ความรัก ความรัก

จงแน่นหนักจงนุ่มนวล ให้อะคิด ให้อะมีเสรีภาพ ให้อะหวังให้อะवाद ให้อะ
บทเพลงความรัก ช่วยเสริมให้จิตใจของเราอ่อนโยนขึ้น มีกำลังใจที่ให้แก่กันอย่างไม่ยึดถือ
เราเหลือเวลาไม่นาน มีชีวิตอยู่จนบัดนี้ นับว่ายังเป็นบุญ

ชีวิตจะต้องเบิกบานแจ่มใส ถ้าทำตัวให้ขบเซา เศร้าหมอง ก็สู้ดอกไม้ดอกหนึ่งไม่ได้

๒๒ พ.ย.

ตื่นขึ้นมา เรายังอยู่ในวิถีชีวิตที่รายล้อมไปด้วยมิตรดี สหายดี สิ่งที่เหมาะสมเห็นย้าคือ การให้ความสำคัญกับการจัดความสมดุลของชีวิต ถ้าจมไปกับงาน ทำให้ภาพของงานกลายเป็นของเสียจริงๆแล้วงานไม่ใช่ของเสีย แต่สิ่งที่แฝงมาคือโลกธรรม ต้องรู้ให้เท่าทัน ช่วงนี้พอท่านเน้นการทบทวน ต้องทบทวนจัดสรรตัวเองให้เกิดความสมดุล

ความคิดจิตใจสมดุล ชีวิตที่สมดุลร่างกายจะสัมพันธ์กัน ทำ คิด พุด อย่างไรให้เป็นสัมพันธ์มา ความคิดไม่สมดุล ทำให้สายตัวแทบขาด ทำจนไม่มีเวลาจัดสรร แล้วก็ไม่ค่อยฟังเสียงคนอื่น ตัวตนก็ค่อยออกมาเป็นตัวจริงเสียงจริง การสลายตัวตนตรงนี้ยากมาก ให้เรียนรู้ว่าไม่ชอบใจใคร คือเกิดจากความหลงลืมตัวของเรา โมหะอวิชชา ไม่ใช่ขี้ขลาด ขาดการเจริญเมตตา ลักกายะไม่รู้ตัวง่ายๆ หาทางยังงี้ที่จะล้างตัวเอง ล้างโมหะ

ตัวเอง อย่าสำคัญว่าตัวเองเป็นคนรอบรู้ ไม่ฟังใคร อย่าถือดีอยู่แต่เรื่องของตนเอง สิ่งที่ทำให้ขุ่นมัวใจ หรือหลงใหลไปด้วย ต้องทบทวนกลับมาดูตัวเองว่า เราไปเอาตัวอย่างนั้นมาจากไหน สิ่งไม่ดีอย่างนี้ รู้จักหน้าตามันไว้นะ อย่าหลงว่าตนแน่ คนอื่นก็แน่เหมือนกัน และที่แน่กว่าใครๆก็คือ กิเลสของประจำตัวเรานี่แหละ

การช่วยเหลือเขา แล้วเป็นทุกข์เป็นร้อน เราเอาตัวเองเข้าไปแบกหาม นึกว่าหวังดีมีเมตตา แต่มองตามความจริงแล้ว มันไม่ใช่ความสุขของเขา ไม่ใช่สิ่งที่เขาต้องการ มันเพื่อความสุขของเราต่าง

หากที่ซ่อนเร้นแอบอยู่ลับๆ **ต้องรู้จักเลสของตัวเอง ไม่ใช่ไปรู้ความลับคือกิเลสของคนอื่น** ถูกเขาติบ้าง ก็เถียงเคืองในใจ เถอะน่าเขาจะว่าเราบ้าง ทำกิริยาใส่บ้างก็ช่างปะไร หากเราไม่มีผู้ที่มีจิตใจสูง เอื้ออาทร เอ็นดูอดทนกับเรา อบรมสั่งสอน เอน้ำจิตน้ำใจชะโลมให้ จนทำให้เราละทิฐิความพยศในใจค่อยๆ คลายได้ เราก็คงมีกิริยาน่าเกลียดสั่งสมต่อไป **เราต้องอดทนที่จะเปลี่ยนแปลงตัวเอง เพื่อคนอื่นจะไม่ต้องอดทนอดกลั้นในพฤติกรรมของเรา**

ในโลกจะไม่ให้มีศัตรู ไม่ให้มีอุปสรรค ไม่ให้มีอะไรมาผัสสะไม่ได้ พุทธจะไม่หนีสิ่งเหล่านี้ **จงปลุกเร้าตัวเองขึ้นมาพากเพียร**

วันศุกร์ที่ ๒๔

อากาศดี เข้าแวะไปดูตำลึงชะง่อนๆ เอ๊ย ต้นอะไรขึ้นมาข้างๆ คงจะเป็นบวบที่เพาะไว้ ขึ้นด้วยเหรอเหนียว เรานึกว่าธรรมชาติจะเล่นตลกซะแล้ว โตะเร็วๆนะ เราอยากเห็น เป็นพันธุ์บวบยาว ๑ เมตร เกิดมาไม่เคยได้ยิน ได้พันธุ์มา ๒ เมล็ด รอให้แข็งแรงหน่อย ค่อยหาที่ลงดิน ได้อาศัยกิน ไม่ฉีดยาจะมีที่ไหนถ้าไม่ทำเอง หากมีลูกตกจะได้แบ่งคนอื่นฯ เอาเข้าส่วนกลางด้วย การได้ให้เป็นความอบอุ่น เป็นการสร้างมิตรภาพ **กลิกรถ้าไม่เห็นแก่ผลผลิตมากมายก็ดี อย่าเห็นเงินเป็นสิ่งแลกเปลี่ยนที่ทำให้ต้องคร่ำชีวิตตัวเอง ครอบครัวย คนกิน ด้วยการฉีดยา ฉีดสารเคมีเลย**

ตอนบ่ายสาวน้อยครุณีวัยรุ่น เธอไปข้างนอกกลับมาเล่าโน่นเล่านี้ให้ฟัง มีเรื่องหน้าแตกของเธอผสมด้วยนิดหน่อย ตอนท้ายมีคำถามอย่างหนึ่งที่เธอก็ไม่นึกจะถามจริงๆจังๆ

อาคะ... หนูให้เงินขอทานได้ไหม ผิดรีเบลา

ได้สิ แต่เออ อาก็ไม่แน่ใจขอทานนะเขามิชอบการเลยนะ เคยได้ยินไหม เธอพยักหน้า

อา... เขาน่าสงสาร

อาก็ไม่ได้สรุปในสิ่งที่เธอเห็น ถ้าเธอทำแล้วสบายใจ ก็ทำเถอะ ไม่ได้ผิดศีลผิดระเบียบอะไรนี้ แล้วเธอก็ลาไป

เธอคงฝึกความเป็นผู้ให้ หากเธอได้อ่านบันทึกนี้ อาอยากจะบอกว่า **การให้ การเสียสละ เป็นสิ่งดีแม้เล็กแม้น้อย หัดให้หัดแจก แต่ในขั้นสูงขึ้นไป การให้ต้องเป็นผู้ให้ที่มีปัญญาประกอบด้วยนะ** ลูกอาขยานบทหนึ่งว่า “ซักเอ๊ยซักส้าว ผลมะนาวทิ้งทานในเงาคนศพ เข้าแย้งชิงเหมือนสิ่งไม่เคยพบ ไม่น่าคบเลยหนอพวกขอทาน ดูประหนึ่งขัดสนจนปัญญา มีทางหากินได้หลายสถาน ปรารถนาดีใจเหตุไหน ไม่ทำงาน ประกอบการอาชีพที่ดีเออย” บทนี้พอจะเป็นคำตอบอธิบายขยายได้บ้าง

หากเธอยังอยู่ในหมู่มุกุ่มนี้ แวดวงนี้ เธอจะเข้าใจได้มากขึ้น จิตวิญญาณของเธอจะพัฒนาไปในทางที่ประเสริฐที่เจริญ เป็นความหวังส่วนตัวของเรา

มนุษย์ต้องเลือกดี เลือกชั่วเป็น แล้วทำดี ไม่ทำชั่ว

เรื่องดอกตี่ล

เก็บเล็กผสมน้อย

✍ พุดจิต

ปิดเบญจมงคล เสริมเสน่ห์ อาหารเมนูเด็ด เกล็ดความสุขปีใหม่

อาหารนับเป็นหนึ่งในปัจจัยสี่ และเป็นปัจจัยแรกที่สำคัญอย่างยิ่งต่อการดำรงชีวิตของคนเรา ซึ่งในพจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถานได้ให้ความหมายของ“อาหาร” ว่า คือของกิน เครื่องค้ำจุนชีวิต หรือเครื่องหล่อเลี้ยงชีวิต ดังนั้น การที่มนุษย์เราไม่ว่ายุคใดสมัยใดต้องค้นหาเลี้ยงชีพส่วนหนึ่งก็เพื่อหาอาหารมาเลี้ยงปากเลี้ยงท้องนั่นเอง ซึ่งโดยทั่วไปอาหารจะทำหน้าที่ ๓ อย่างคือ ให้พลังงานแก่ชีวิต ซ่อมแซมส่วนที่สึกหรอและเป็นยารักษาโรค ซึ่งอาหารบางชนิดก็สามารถทำหน้าที่ได้ทั้งสามอย่าง บางชนิดก็ทำหน้าที่ได้เพียงบางส่วน ด้วยเหตุนี้ เราจึงต้องกินอาหารให้ครบหลายหมู่เพื่อให้เกิดสมดุลในร่างกาย อันจะทำให้ร่างกายของมนุษย์เรามีความแข็งแรง ไม่เจ็บไข้ได้ป่วย ซึ่งจะเป็นสาเหตุของปัญหาอื่นๆตามมาได้อีกมาก

อย่างไรก็ตาม ต้องยอมรับว่าปัจจุบันคนไทยเรามีความตื่นตัวเกี่ยวกับการดูแลสุขภาพมากขึ้นมาก ทำให้คนไทยจำนวนมากหันมาหา“อาหารสุขภาพ”กันมากขึ้น ทำให้มีการค้นคว้า วิจัย และค้นพบสูตรอาหารต่างๆ เพื่อสุขภาพให้เลือกมากมาย เช่น อาหารชีวจัด อาหารแมโครไบโอติก อาหารตามธาตุ หรืออาหารตามหมู่เลือด เป็นต้น

แต่ไม่ว่าจะเป็นอาหารประเภทใด ความสำคัญก็อยู่ที่อาหารนั้นเมื่อกินแล้ว ต้องทำให้เรามีสุขภาพแข็งแรง สมบูรณ์ทั้งร่างกายและจิตใจ ดังนั้นโอกาสปีใหม่ที่กำลังจะมาถึงนี้ ทางกลุ่มประชาสัมพันธ์ สำนักงานคณะกรรมการวัฒนธรรมแห่งชาติ(สวช.) ในสังกัดกระทรวง

วัฒนธรรม(วธ) จึงได้แนะนำอาหารตำรับดั้งเดิม ที่น่าจะเหมาะกับคนไทยในปัจจุบัน โดยมีชื่อว่า “ผัดเบญจมงคลเสริมเสน่ห์” อันถือว่าเป็น “เมนูเด็ดเคล็ดแห่งความสุขปีใหม่” เพื่อให้ประชาชนชาวไทยได้นำไปปรุงรสปรุงชีวิตให้มีความสุข สดชื่นและสมหวังตลอดปีใหม่ที่ถึงนี้

เมนูเด็ดดังกล่าว มีส่วนผสม หรือเครื่องปรุงที่ต้องเตรียมและจัดหามาด้วยความพิถีพิถันประกอบด้วย

มนุษย์สัมพันธ์ ๓ ชั้นโต๊ะ

๐ ปียวาจา แกะเอาแต่เนื้อที่ประกอบด้วย พุดดี พุดเพราะ พุดเป็นประโยชน์ ๑/๒ ถ้วยตวง

! ความหยิ่งยโสหั่นฝอยจนกลายเป็นความอ่อนน้อมถ่อมตน ๔ ชั้นโต๊ะ

★ ความเห็นแก่ตัว โขลกให้ละเอียดจนเหลือเพียงความเอื้อเฟื้อเผื่อแผ่ มีน้ำใจ ๓ ถ้วย และ

♥ ความซื่อสัตย์สุจริต หั่นเป็นรูปหัวใจ ๑๐ ใบ

สำหรับวิธีปรุงก็ไม่ยุ่งยากอะไรเลย เพียงแค่วางกระทะและติดไฟแห่งความตั้งใจให้พร้อม จากนั้นใส่มนุษย์สัมพันธ์อันเป็นมงคลแรกลงในกระทะก่อน เจียวให้หอม จากนั้นใส่ปียวาจา ความเอื้อเฟื้อและน้ำใจอันเป็นมงคลที่สองและสามตามลงไป แล้วจึงผัดให้ทั่ว ตักใส่จาน แล้วโรยหน้าด้วยความอ่อนน้อมถ่อมตน อันเป็นมงคลที่สี่ เมื่อถึงเวลาเสิร์ฟก็ให้ตกแต่งด้วยใบแห่งความซื่อสัตย์สุจริต ซึ่งเป็นมงคลสุดท้ายเข้ามาเป็นเครื่องเคียง ซึ่งสูตรนี้จะขาดไม่ได้เลย ไม่เช่นนั้นแล้ว “**ผัดเบญจมงคลเสริมเสน่ห์**” ที่เสิร์ฟออกไปจะไร้ผล เพราะจะกลายเป็นแค่เสน่ห์จอมปลอม ซึ่งนอกจากจะไม่มีผลดีต่อตนเองแล้ว ยังสร้างไขมันแห่งความเลี่ยนให้แก่ผู้อื่นด้วย

อย่างไรก็ตาม เมนูเด็ดจานนี้ เราสามารถเสริมเพิ่มเติมส่วนผสมให้เหมาะกับคนได้ทุกเพศทุกวัย และทุกสถานภาพ ดังนั้น หากผู้ใดเป็นผู้ที่มีธาตุดินเป็นเจ้าเรือน ซึ่งมีอารมณ์มั่นคง ไม่แปรปรวน แต่เคลื่อนไหวค่อนข้างช้า รวมทั้งผู้ใดที่มีธาตุน้ำเป็นธาตุเจ้าเรือน ซึ่งมีรูปร่างค่อนข้างท้วม อารมณ์เย็นและทนร้อนทนหนาวได้ดี ซึ่งบุคคลทั้ง ๒

ประเภทดังกล่าวอาจจะต้องบิบ**ความกระตือรือร้น**ใส่เพิ่มเข้าไปอีกสัก ๑/๒ ถ้วยตวง แต่ถ้าผู้ใดเป็นคน**ธาตุลม** ซึ่งมีรูปร่างโปร่ง ทำอะไรเร็ว ช่างพูด และหัวนไหวง่าย ก็คงต้องเติม **ความหนักแน่น ไม่หุเบา** ลงไปสัก ๓ ช้อนโต๊ะ และสำหรับคน**ธาตุไฟ** ที่มีรูปร่างพอม ขี้ร้อน เคลื่อนไหวเร็ว และอารมณ์ร้อน คงต้องหยอด**ขันธ์** ลงไปอีก ๑/๒ ถ้วยตวงเช่นกัน เพื่อสร้างสมดุลในการคบหากับผู้อื่น

และสำหรับท่านที่คิดจะเสิร์ฟเมนูงานนี้ให้แก่ **พ่อแม่หรือบุพการี** ขอแนะนำให้ใส่**ความกตัญญู กตเวทิต์** ลงไปด้วย ๒ ถ้วยตวง แต่ถ้าหากจะเสิร์ฟให้แก่ลูกหลาน ก็อาจจะใส่ **ใบแห่งความรักความเข้าใจ** ๑ ถ้วยตวงแทนความอ่อนน้อมถ่อมตน หรือหากจะเสิร์ฟให้**เพื่อนฝูง** ก็ควรเพิ่มสัดส่วน**ความมีน้ำใจ ไบตรีและปิยวาจา** ให้มากขึ้น แต่ถ้าหากท่านเป็น **ผู้บังคับบัญชา** ท่านก็ควรเสริมความอร่อยของอาหารงานนี้ด้วยการใส่**ความเมตตา** และ**ความเห็นอกเห็นใจ**เติมเข้าไปด้วย ส่วนผู้ที่เป็น **ลูกน้อง** หากจะเสิร์ฟอาหารงานนี้ให้เจ้านาย นอกจากจะต้องหยอด**ความอ่อนน้อมถ่อมตน**ให้มากขึ้นแล้ว ก็ควรหยေး**ความขยันหมั่นเพียร**เป็นชურสเข้าไปอีกด้วย ก็จะทำให้รสชาติอาหารงานนี้กลมกล่อมยิ่งขึ้น

จะเห็นได้ว่า เมนู**“ผักบุญจวมงคลเสริมเสน่ห์”** นี้เป็นอาหารที่ประกอบง่าย ส่วนผสมไม่ยุ่งยาก และก็สะดวกหา อีกทั้งยังนำมารับประทานยิ่ง เพราะขึ้นชื่อว่า “เสน่ห์” แล้ว เชื่อว่าทุกคนก็อยากมีอยากเป็นกันทั้งนั้น ข้อสำคัญเมนูนี้ยังสามารถพลิกแพลงปรับเปลี่ยนสูตรได้ตามความเหมาะสม จะทำกัน

เองหรือเสิร์ฟให้แก่ผู้อื่นก็ล้วนแล้วแต่จะสร้างความประทับใจให้แก่ผู้ที่ได้ลิ้มรสทั้งสิ้น กินแล้วก็สร้างความสุขกายสบายใจ ทั้งแก่ตนเองและคนรอบข้าง ถือเป็นเมนูเด็ดอันเป็นเคล็ดลับแห่งความสุขปีใหม่ที่มอบให้แก่ทุกท่าน ปี ๒๕๔๘ นี้

✧ อมรรัตน์ เทพกำปนาท
(จากน.ส.พ.เดลินิวส์ ๒๕ ธ.ค. ๒๕๔๗)

รสนม: ประทับใจ (๑๐๕)

ความรู้สึกแรกที่ได้เห็นป้า “สุกัลยา ลินโพธิ์” ดิฉันอยากเรียก “ป้า” มากกว่า ป้านั่งตัวตรง น้ำเสียงแจ่มชัดมีพลัง เย็บเสื้อผ้าได้วันละ ๓-๔ ตัว โดยไม่ต้องใส่แว่นตา มีคนถามป้าว่า “ปวดเมื่อยบ้างมั๊ยคะ” ป้ามีคำตอบที่แปลกต่างจากผู้สูงอายุทั่วไปว่า “ก็มีคะนิดๆ หน่อยๆ”

ด้วยหุ่นเพรียวลมสมส่วน (ในสายตา ดิฉัน) และมีลีลากระฉับกระเฉง ไม่น่าเชื่อว่าอายุ เกิน ๖๐ ปี มาสองปีแล้ว ป้าเผยเคล็ดลับไม่ลับให้ ฟังว่า

“เมื่อก่อนป้าซีโรคยังกะอะไร ทั้งไซนัส โรคกระเพาะ แล้วก็ซิส... มาปฏิบัติธรรมแล้วนี่แหละ เห็นคนเป็นมะเร็งกันเป็นว่าเล่น ก็มาคิดว่า ทำยังไงน้ำเราจะแข็งแรงปลอดโรคนี้สักคน ก็ลองหัดกินอาหารจืดๆ กินผักมากๆ แบบ แมคโครไบโอติก แต่ไม่ได้เคร่งเป็ะ ซีเรียสมากนะ ..ใหม่ๆก็ฝืน ก็ยาก กินๆไปหลายปีเข้าชักลงตัว ที่นี้อะไรก็อร่อยไปหมด กินง่ายนอนหลับโรคร้าย หายไปหมด เคยอยากอ้วนกว่านี้ก็ไม่อยากแล้ว....”

เพื่อนบ้านที่มีน้ำหนักมากกว่าถามป้าว่า มีแรง มั้ยตัวเล็กๆอย่างนี้ ป้าก็ว่าตนเองแข็งแรงน่า พอใจอยู่นะ แล้วถามเขาบ้างว่า “เห็นอ้วนท้วน สมบูรณ์กันดีสุขภาพเป็นยังไงล่ะ” ส่วนใหญ่ก็จะ เล่าว่าเป็นโรคนั่นโรคนี้...ป้าพอใจที่ตนเองไม่ป่วย แต่ก่อนซีโรคจนคิดว่าอยู่จนถึงอายุได้สัก ๖๐ ปี นี้ก็นับว่ามีบุญแล้ว แม้อายุจะล่วงป้าว่าจะอยู่ วัตลำบาก แต่ป้ากลับสบายดีมีความสุขนะ”

นับว่าเป็นบุญของคนที่ได้พบ “คนมี บุญด้วยการฝึกตน” อีกท่านหนึ่งที่นำอนุโมทนา

“ผู้ฝึกตนย่อมอยู่เป็นสุข” ในทุก สถานทีและทุกสถานการณ์อย่างนี้เองนะคะ

* ศิวพร

๘ มี.ค. ๔๓

มี ญาติธรรมได้นำหนังสือพิมพ์ฉบับหนึ่ง มาให้อ่านเกี่ยวกับเรื่องฉีพออ่านแล้วจึงได้ขออนุญาตนำมาเผยแพร่ต่อในคอลัมน์นี้ ต้องขอขอบคุณ คุณครูสุนีย์ที่เอื้อเพื่อข้อมูล มา ณ ที่นี้ด้วยค่ะ

‘ฉี’ สตรีวัยทอง ช่วยเพื่อนมนุษย์ได้

วันนี้ว่ากันไกลถึงแดนละติน ชาวใน.ส.พ. ลา นาซิอง ของอาร์เจนตินาลงข่าวชิ้นหนึ่งเมื่อเร็วๆ นี้ว่า หญิงอาร์เจนไตน์ต่างให้ความร่วมมือในการบริจาคปัสสาวะให้แก่สถาบันมัสซาโรเน่ เพื่อนำไปขายต่อให้บริษัทรายใหญ่หลายแห่งนำไปคัดแยกฮอร์โมนตัวหนึ่งออกมาเพื่อนำมาใช้ผลิตเป็นยาทางสถาบันระบุว่า งานนี้ต้องเป็นนักปัสสาวะของผู้หญิงเท่านั้น และไม่ใช่ของเด็กหรือวัยรุ่น แต่ต้องเป็นฉีของหญิงวัยทอง ในช่วง Postmenopause หรือวัยหลังหมดระดู

ความหมายของสตรี “วัยทอง” ก็คือวัยหมดประจำเดือนเป็นช่วงจังหวะที่รังไข่ของผู้หญิงกำลังจะหยุดทำงาน ยิ่งในด้านการเจริญพันธุ์ระดับฮอร์โมนเพศจะเริ่มลดต่ำลงมา ทำให้ร่างกายต้องปรับสภาพความคุ้นเคยต่อการเปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้นทั้งร่างกายและจิตใจ

ตามข่าวของที่ระบุนี้ กำหนดผู้หญิงวัยทองเป็นช่วง Postmenopause หรือ สภาวะหมดประจำเดือนอย่างถาวรไปแล้ว โดยคิดคำนวณย้อนหลังนับจากปีที่เข้าสู่วัยหมดระดู เช่น สตรีอายุ ๕๐ ปี มีระดูครั้งสุดท้ายเมื่ออายุ ๔๗ ปี เท่ากับหมดระดูมาแล้ว ๓ ปี

ปรากฏว่าบรรดาหญิงวัยทองจากบรูเนอ-ไอเรส ซาราเต้ และลาพลาต้า ต่างร่วมมือกันมาปล่อยฉีบริจาคกันอย่างล้นหลาม สถาบันไม่มีเงินค่าตอบแทนให้ แต่ได้มอบของขวัญเป็นชุดเหยือกแก้วน้ำให้เพื่อเป็นการกระตุ้นให้หญิงวัยทองนำของเหลวที่ต้องปล่อยทิ้งออกจากร่างกายอยู่แล้วเอามาบริจาคดีกว่าเป็นการทำบุญไปในตัว

สำหรับฉีของหญิงวัยทองจำนวน ๒๐๐,๐๐๐ ลิตร สามารถแยกฮอร์โมนที่ต้องการออกมาเหลือเพียง ๑ กรัมเท่านั้น

ทางสถาบันมัสซาโรเน่หวังว่าปีนี้จะมียุหญิงวัยทองมาบริจาคปัสสาวะกันมากขึ้นและจากการให้ของขวัญเป็นสิ่งตอบแทนนี้เอง ช่วยกระตุ้นยอดปริมาณฉีมากขึ้นกว่าปีที่แล้ว นำไปผลิตยาในปริมาณที่มากขึ้น เพราะส่วนใหญ่ไม่ได้มาบริจาคคนเดียว แต่อาจจะพาแม่ พี่น้อง และก็เพื่อนในวัยสูงอายุมาช่วยบริจาค

นี่ถือเป็นความสุจริตรูปแบบหนึ่งของสตรีวัยทองที่ไม่คิดมาก่อนว่า “ฉี” จะช่วยเหลือคนอื่นได้ งานนี้อิ่มบุญกันถ้วนหน้า...

พบกันใหม่ฉบับหน้า

(จากน.ส.มติชน คอลัมน์โลกพิกลคนพิสดาร ต.ค.๒๕๔๗)

ป.ปริต

email: porpreeda@chaiyo.com

ไม่เที่ยวจึงรอด

ล ทศกาลวันรวมญาติทุกปี บรรดาน้องๆ หลานๆหรือญาติๆจากตัวเมืองกรุงเทพฯ ทยุดงานมุ่งหน้ากลับภูมิลำเนา แกวรอบนอกชานเมือง หากใครไม่กลับไปเยี่ยมรวม ญาติก็จะอยู่พักผ่อนกันไปตามประสาคนเมือง ทำอะไรแบบเมืองๆไปจนกว่าจะถึง กำหนดวันทำงาน

สำหรับที่บ้านของดิฉันซึ่งอยู่แถบชานเมือง ขึ้นกับจังหวัดปทุมธานี เป็นเขตปริมณฑล ทุก เทศกาล หากตรงกับวันหยุดงาน ที่บ้านทั้งครอบครัวจะกลับมาให้เห็นอย่างพร้อมหน้าพร้อมตากันดู อบอุ่น ช่วยกันซื้อข้าวของบริโภคมาทำกินและคุยแลกเปลี่ยนประสบการณ์กันบ้าง ปรึกษาหารือเรื่อง การงานการเรียน การใช้และการดำเนินชีวิตเมื่ออยู่ต่างถิ่นต่างที่เล่าสู่กันฟังอย่างสนุกสนาน

งานเลี้ยงย่อมมีวันเลิกลา ลาเพื่อกลับไป

ประกอบภาระหน้าที่การงานที่ต่างต้องรับผิดชอบ เมื่อถึงเวลาเกือบ ๑๗.๓๐ น. คุณแม่พร้อมน้อง ชายคนสุดท้าย(เอก) ออกเดินทางเข้ากรุงเทพฯ ย่านเสาชิงช้า ซึ่งทั้งสองคนกลับก่อนคนอื่น

หลายวันต่อมาตรงกับวันเสาร์-อาทิตย์ เวียนมาอีกวาระ วันรวมญาติซึ่งปฏิบัติกันเป็น ปกติทุกวันหยุดอยู่แล้ว คุณแม่เล่าให้คุณพ่อและ น้องๆญาติๆที่อยู่ภายในบ้านจะละจากงานอื่นมานั่ง ฟังอย่างใจจดใจจ่อ คุณแม่เล่าว่า วันที่กลับไปบ้าน ที่กรุงเทพฯ ขึ้นรถเมล์สาย ๕๙ นั่งเบาะหลังสุด กับลูกชาย นั่งไปได้ประมาณหนึ่งจากรังสิตมาถึง ย่านตลาดสี่มุมเมือง สงสัยเหมือนกันว่า ทำไม

ชายวัยรุ่นลูก ๒-๓ คน หันมามองฉันกับลูก
ฉันสงสัยมากๆ สิ่งที่เกิดขึ้นเบาะหน้ามีชายคน
หนึ่งนั่งหลับอยู่นั้นแหละ สวมชุดข้าราชการทหาร
ครึ่งท่อน สวมสร้อยทองประมาณหนึ่งบาท คุณ
แม่เล่าด้วยความตื่นเต้นว่า รู้มั๊ยเปลอแพล็บเดียว
ชายคนหนึ่งในสามคนหันมากระซอกคอเสื้อเจ้าเอก
ให้ลุกขึ้นจากเบาะ แล้วพูดใส่หน้าว่า **“เฮ้ย! มี
อะไรเกี้ยว!!!”** แล้วผลักให้นั่งลงอย่างเดิม **ชายอีก
สองคนก็จัดการกระซอกคอจากชายที่นั่งหลับ
ทุกคนในรถนั่งเหมือนหุ่น** ไม่มีใครกล้าร้องหรือ
ทำอะไร เพราะเขามีปืน แบบนี้ใครจะไปกล้า ไม่
คุ้มถ้าจะทำอะไรลงไป พอรถจอด คนร้ายทั้งสาม
ก็ลงจากรถไปอย่างสบายๆ แหม ง่ายจัง จีกัน
ซึ่งๆหน้ากับผู้หลับไหล และผู้คนในรถก็ไม่มีใคร
กล้ายุ่งกับคนพรรคนั้น

ลูกๆได้ถามคุณแม่ว่า วันนั้นทำไมคุณแม่ไม่สวมเครื่องประดับ(สร้อยทอง)อย่างที่เคยสวมอยู่
คุณแม่ไม่ตอบอะไร คงเป็นเพราะเดชะบุญ ส่วนน้องชายเล่าว่าวันนั้นอยู่ในรถเมลล์นี้ขาสั้นไปหมดเลย
ไม่รู้จะทำอย่างไร คนร้ายมีตั้ง ๓ คน แถมพกปืนอีกต่างหาก ดินะที่เขาไม่ทำร้ายใครถึงเลือดตกยางออก
เอาแค่ข้อมือค่าไปเท่านั้น ชายที่ถูกกระซอกคอสร้อยก็มีสติดีไม่โวยวาย อยู่นิ่งๆ ไม่หวงของ ปลอ่ยให้เขา
กระซอกไป ถ้าไปขัดขึ้นคงเจอดีและรุ่นวายชุลมุนไปทั้งรถ แถมอีกหลายคนอาจตกเป็นเหยื่อลูกกระสุนก็
เป็นไปได้

บทเรียนนี้สอนให้ทุกคนต้องระวังเนื้อระวังตัว อย่างเจ้าเอก(น้องชาย) แค่เป็นพู่กันเท่านั้น มันยัง
เอาเรื่องข่มขู่ให้อยู่นิ่งๆ อย่าไปยุ่งเรื่องที่เขาจะปลดของมีค่าของคนนั่งหลับในรถเมลล์ สังคมทุกวันนี้มีภัย
ร้ายอยู่ทุกๆหย่อมหย้า ไม่เว้นแม้แต่ในที่สาธารณะ ใครก็ช่วยใครไม่ได้อีกแล้ว แต่ละคนต้องระวังตัวของ
ตัวเอง เพราะคนจนปล้นคนจนด้วยกันเอง หรือคนรวยปล้นคนจนก็มีให้เห็น โดยเฉพาะพู่ที่มีการศึกษาสูง
แล้วนำไปใช้ในทางผิดๆ โกงกันอย่างเป็นเนียน นี่ยังร้ายกว่าร้ายนัก ขอให้ท่านผู้อ่านพึงระวังในเรื่องนี้
ด้วย

* ข้อมูลจาก นว-ภัทรภาดา

หากท่านผู้ใดมีประสบการณ์หรือข่าวกิจกรรม สามีชดส่งมายังคอลัมน์นี้ หรือส่งมาทาง e-mail ช่างต้นใจ

กฎ ตามลัทธิ

* กรรมที่มีกฎ
กำหนดส่งผล
ดีชั่วรายงาน
ไม่พ้นกฎกรรม

“กรรม” แปลว่า “การกระทำ”

ทั้งมนุษย์และสัตว์ทั้งหมด ที่มีชีวิตเกิดมาในโลกจึงต้องมี “กรรม” พร้อมกับ “ผลกรรม” คู่กันไป มีทั้งกรรมเก่าและกรรมใหม่ สืบต่อสัมพันธ์กัน ไม่มีใครเลย ที่จะไม่กระทำ “กรรม” เอาไว้ ถ้าทำ “กรรมดี” ไว้ ก็จะได้ “ผลกรรมดี” สนองหนุน ถ้าทำ “กรรมชั่ว” ไว้ ก็จะไม่พ้น “ผลกรรมชั่ว” ตอบคืน ผลกรรมดี-ชั่วนี้จะผูกติดตัวเราไปตลอดชีวิตทุกๆชาติ เสมือน “เงา” ที่ติดตามตัวเราไปทุกหนทุกแห่ง แม้แต่สุดท้ายอดคนระดับ “พระพุทธเจ้า” ก็ไม่อาจหลบพ้นไปจากผลกรรมบาป-บุญที่พระองค์ทรงเคยกระทำเอาไว้ในอดีตเช่นกัน สมจริงดังที่พระพุทธองค์ตรัสไว้ว่า

“สัตว์โลกทั้งหลายย่อมเป็นไปตามกรรมของตน”

*****

พระผู้มีพระภาคเจ้าผู้เป็นนายกของโลก แวดล้อมด้วยภิกษุสงฆ์เป็นอันมาก ประทับนั่งอยู่ ที่พื้นหิน อันเป็นสถานที่นารีนรมย์ ในละแวกป่าอันมีกลิ่นหอมจากพืชนานาพันธุ์ ไกลๆกับสระอโนดาต ทรงแสดงชี้แจง**บุพพกรรม(กรรมในอดีต)**ทั้งหลาย ที่ส่งผลร้ายให้แก่พระองค์ แม้ในชาติปัจจุบันจะตรัสรู้เป็นพระสัมมาสัมพุทธเจ้าแล้วก็ตาม ทรงเล่าว่า....

ทิวกระหายน้ำ

“ในกาลก่อน เราเคยเป็นนายโคบาล ต้อนฝูงโคไปเลี้ยง ได้เห็นแม่โคตัวหนึ่ง กำลังดื่มน้ำขุ่นมัวอยู่ จึงตรงเข้าไปห้ามกั้น มันไว้ ไม่ให้ดื่มน้ำนั้น

ด้วยผลแห่งกรรม(บาป)นั่นเอง แม้ในภพสุดท้ายนี้(ภพที่เป็นพระพุทธเจ้านี้เอง) เราก็ต้องทิวกระหายน้ำ ไม่ได้ดื่มน้ำในเวลาที่ต้องการจะดื่ม ต้องเสียเวลาเนิ่นช้าอยู่

เรื่องมีอยู่ว่า....

เมื่อพระผู้มีพระภาคเจ้า
เสวยภัตตาหารสุกรมัททวะ

(อาหารที่ปรุงด้วยเห็ดชนิดที่หมูชอบกิน) ของ **นายจุนทกัมมารบุตร**แล้ว ก็เกิดอาพาธอย่างรุนแรง มีทุกขเวทนากล้า อันเกิดจากการประจวบลง พระโลหิต ไกล่จะปรินิพพาน พระองค์จึงทรงตั้ง พระสติสัมปชัญญะ ทรงอดกลั้นทุกขเวทนา เอาไว้ มิได้ทรงพรันพรังใดๆเลย แล้วตรัสเรียก พระอานนท์มารับสั่งว่า

“มา! ไปกันเถิดอานนท์ เราจะไปยังเมือง กุสินารา”

ในระหว่างทางนั่นเอง ได้เสด็จแะลง ข้างทาง เสด็จเข้าไปยังโคนไม้ต้นหนึ่ง แล้วรับสั่งว่า

“ดูก่อนอานนท์ เธอจงช่วยปูผ้าสังฆาฏิ ซ้อนกันเป็นสี่ชั้นให้เรา เราเหน็ดเหนื่อยนัก เราจะนั่งพักที่ตรงนี้”

ครั้นพระอานนท์ปูผ้าเสร็จ พระผู้มีพระภาคก็ทรงประทับนั่งบนอาสนะนั้น แล้วรับสั่งอีกว่า

“เธอจงช่วยไปหาน้ำมาให้เรา เรา ทรายยิ่งนัก เราจะดื่มน้ำ”

แต่พอพระองค์ตรัสอย่างนี้แล้ว พระอานนท์กลับกราบทูลว่า

“ข้าแต่พระองค์ผู้เจริญ ก็เมื่อข้าเฝ้า เกลียนประมาณถึง ๕๐๐ เล่ม แล่นข้ามแม่น้ำน้อยนั้นไป แม่น้ำถูกล้อเกวียนบดย่ำแล้ว ย่อมชุ่มน้ำไปทั่ว จะมีก็แต่แม่น้ำกุกุทานที ซึ่งอยู่ไม่ไกลนัก จึงจะมีน้ำใส จืด เย็น สะอาด มีทำนบ รียบเรียง นำรินรมย์พอที่จะทรงดื่มน้ำในแม่น้ำนั้น

ได้ และจะทรงสรองสนานพระองค์ได้อีกด้วย คงต้องทรงรอไปให้ถึงแม่น้ำนั้นก่อนเถิด”

แต่พระผู้มีพระภาคเจ้าทรงกระหายน้ำยิ่งนัก ยังทรงกล่าวกับพระอานนท์ให้ไปตักน้ำที่แม่น้ำน้อยนั้นอีกเป็นครั้งที่สอง แม้ครั้งที่สองนี้ พระอานนท์ก็ยังคงกล่าวกับพระผู้มีพระภาคเจ้าเช่นเดิมอีกเหมือนกัน

จนกระทั่งพระพุทธรองค์ต้องตรัสด้วยความกระหายน้ำอีก ให้พระอานนท์ไปตักน้ำมาเป็นครั้งที่สาม พระอานนท์จึงต้องทูลรับพระดำรัสแล้วถือบาตรไปยังแม่น้ำน้อยนั้น

แม่น้ำน้อยนั้น เพิ่งถูกล้อเกวียนบดและโคย่ำผ่านไปน้ำจึงไหลอยู่ด้วยความชุ่มฉ่ำ แต่พอพระอานนท์เข้าไปใกล้แม่น้ำเท่านั้น น้ำกลับพลันใสสะอาด ไหลไปอย่างไม่ชุ่มฉ่ำเลย พระอานนท์จึงตักน้ำด้วยบาตร แล้วนำมาถวายพระผู้มีพระภาคเจ้า พร้อมกับกราบทูลว่า

“น้ำอัศจรรย์หนอ เหตุไม่เคยเป็นมาได้เป็นแล้ว ความที่พระตถาคตเป็นผู้มีฤทธิ์มาก มีอานุภาพมาก **เมื่อข้าเฝ้าชุ่มน้ำไหลไปอยู่ แต่พอข้าพระองค์เข้าไปใกล้ แม่น้ำกลับใสสะอาด ไม่ชุ่มฉ่ำเลย ขอพระผู้มีพระภาคจงเสวยน้ำเถิด ขอพระสุคตจงเสวยน้ำเถิด”**

กว่าพระพุทธรองค์จะได้เสวยน้ำนั้น จึงต้องทรงทิวกระหายอยู่เนิ่นช้านี้

(พระไตรปิฎกเล่ม ๓๒ ข้อ ๓๙๒ “พุทฺธอาพาธน” พระไตรปิฎกเล่ม ๑๐ ข้อ ๑๑๘ “มหาปรินิพพานสูตร”)

กินอาหารทยาย

“เราได้เคยบริภาษ(ด่าว่า)พระสาวกทั้งหลาย ในศาสนาของพระพุทธเจ้าพระนามว่า **มุสสะ** ว่าพวกท่านเหล่านี้จึงเคี้ยว จงกินแต่ข้าวแดงเถอะ อย่าคิดมากกินข้าวสาลีเลย

ด้วยวิบากแห่งกรรมนั้น พราหมณ์ได้นิมนต์เราให้อยู่ในเมืองเวรัญชา เราได้ฉันแต่ข้าวแดงตลอด ๓ เดือนนั้น”

เรื่องมีอยู่ว่า...

เวรัญชพราหมณ์ได้นิมนต์ให้**พระผู้มีพระภาค**อยู่จำพรรษาที่เมืองเวรัญชา แต่ตลอด ๓ เดือนนั้น เพราะเวรัญชพราหมณ์มีกิจมากธุระมาก จึงไม่ได้ไปถวายข้าวของทำบุญใดๆ แต่พระผู้มีพระภาคเลย

ในช่วงเข้าพรรษานั้นเอง เมืองเวรัญชาก็เกิดเหตุพิภพิกขอาหารขาดแคลน ถึงกับต้องมีสลากในการซื้ออาหาร ประชาชนหาเลี้ยงชีพอย่างฝืดเคือง มีผู้คนล้มตายกลื่อนเป็นจำนวนมาก

แม้ภิกษุสงฆ์จะยังอัตภาพ(ชีวิต) ให้เป็นไปด้วยการบิณฑบาต ก็กระทำไม่ได้ง่าย เมื่อไม่ได้อาหารใดๆ จากชาวเมืองเวรัญชาเลย ก็ต้องเที่ยวบิณฑบาตไปที่คอกม้า ของ**พ่อค้ำม้าชาวอุตราประเทศ** ซึ่งเลี้ยงม้าไว้ประมาณ ๕๐๐ ตัว พวกเขาได้มาพักแรมตลอดฤดูฝนในเมืองเวรัญชานั้นเอง

พ่อค้ำม้าเหล่านี้ จะเตรียมข้าวแดงเอาไว้ สำหรับใส่บาตรภิกษุรูปละแสง ดังนั้นภิกษุทั้งหลายจึงได้ข้าวแดงมารูปละแสงจากที่คอกม้านั้น แล้วนำกลับไปสู่อาราม ค่อยลงครกโขลกแล้วจึงขบฉัน

แม้พระอานนท์ ก็ได้บดข้าวแดงนั้น

น้อมเข้าไปถวายแด่พระผู้มีพระภาคเจ้า ขณะที่เสวยพระกระยาหารที่บดถวายนั่นเองก็ทรงได้ยินเสียงครกโขลกดังอยู่ จึงตรัสถามพระอานนท์ว่า

“อานนท์! นั่นเสียงโขลกครกหรือหนอ”

พระอานนท์จึงกราบทูลเรื่องการขาดแคลนอาหาร การได้ข้าวแดงที่แข็งหยาบจากพ่อค้ำม้า เหล่าภิกษุจึงต้องนำข้าวแดงนั้นมาโขลกฉัน พระผู้มีพระภาคทรงสดับแล้ว ก็ตรัสสรรเสริญว่า

“สาธุ! สาธุ! อานนท์ พวกเธอเป็น**สัตบุรุษ(คนมีสัมมาทิฐิ)ผู้ชนะวิเศษดีแล้ว** จึงฉันอาหารเช่นนี้ได้ ต่อไปพวกเพื่อนพรหมจารี(ผู้ประพฤติธรรม)รุ่นหลัง จะได้ดูหมิ่นข้าวสาลี และข้าวสุกอันระคนด้วยเนื้อ”

ตลอดพรรษานั้นเอง **พระผู้มีพระภาคจึงต้องฉันแต่ข้าวแดงแข็งหยาบนั้น** เมื่อออกพรรษาแล้ว จึงได้เสด็จจาริกไปยังเมืองท่าปายคะข้ามแม่น้ำคงคามุ่งสู่พระนครพาราณสี

(พระไตรปิฎกเล่ม ๓๒ ข้อ ๓๙๒ “พุทฺธธาปทาน”
พระไตรปิฎกเล่ม ๑ ข้อ ๕ “เวรัญชกัณฑ์”)

ไฟไหม้ฉิวหนัง

“ในกาลก่อน เราตถาคตเคยได้เป็นนายทัพทหารรบทั้งออกคำสั่ง ทั้งต้องฆ่าศัตรูเป็นจำนวนมากด้วยหอก

ด้วยวิบากแห่งกรรมนั้น เราต้องถูกไฟไหม้อย่างเผ็ดร้อนในนรก

และด้วยผลอันเหลือแห่งกรรมนั้น บัดนี้ไฟนั้นยังตามมาไหม้ผิวหนังที่เท้าของเราอีก ก็
เพราะเหตุกรรมนั้น เรายังซัดใช้ไม่หมดนั่นเอง”

(พระไตรปิฎก เล่ม ๓๒ ข้อ ๓๙๒ “พุทธาปนทาน”)

เจ็บปวดหลัง

“เมื่อครั้งที่เราเป็นนักมวย กำลังต่อสู้กันอยู่ เราได้ทำร้ายบุตรของนักมวยปล้ำบาดเจ็บ
ด้วยวิบากแห่งกรรมนั้น ความทุกข์ที่เจ็บปวดหลัง จึงได้เกิดขึ้นแก่เรา”

(พระไตรปิฎก เล่ม ๓๒ ข้อ ๓๙๒ “พุทธาปนทาน”)

เป็นโรคบิด

“กาลก่อนเราเคยเป็นหมอรักษาโรค ได้ลงมือถ่ายยาให้แก่บุตรเศรษฐีคนหนึ่ง แต่ได้กระทำ
ให้เขาถึงแก่ความตายไป

ด้วยวิบากแห่งกรรมนั้น โรคปักขันทิกภาพาร(โรคบิดท้องร่วง) จึงปรากฏมีแก่เรา”

(พระไตรปิฎก เล่ม ๓๒ ข้อ ๓๙๒ “พุทธาปนทาน”)

* บางส่วนจากหนังสือ...”ผลบุญ-ผลบาปติดตามพระพุทธเจ้า”

ก้าวไปพร้อมกับความมั่นใจ

จุดจบที่ดีอยู่ที่การเริ่มต้น

การที่เราจะกระทำการสิ่งใดก็ตาม ก้าวแรกเป็นจุดสำคัญ
ความสำเร็จกว่าครึ่งขึ้นอยู่กับ การเริ่มต้นที่ดี

เมื่อก้าวแรกพลาดเสียแล้ว อย่าหวังถึงก้าวที่สอง
เริ่มต้นอย่างไรให้มั่นคง เพื่อไปให้ถึงเป้าหมายดังหวัง

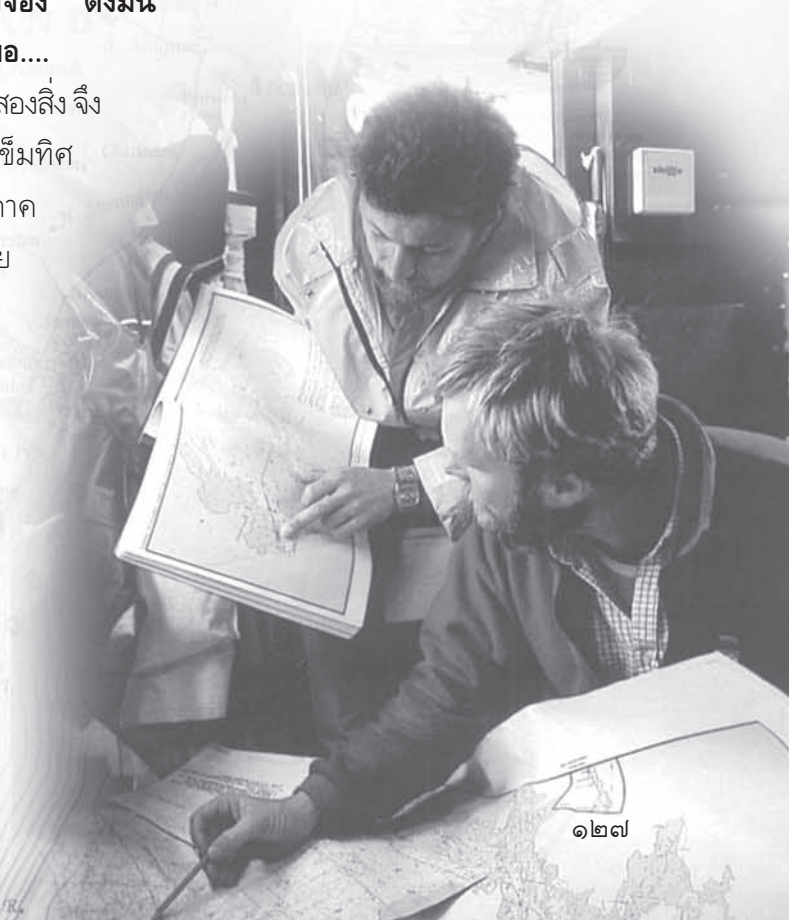
ชัดเจนในเป้าหมาย...ก่อนเราลงมือทำอะไร ถามใจตัวเองก่อน
ว่าเป้าหมายของเราคืออะไร? ต้องการสิ่งใด? ทำไปเพื่ออะไร?

พรานเห็นเหยื่อก่อนจึงวางแหกัณฑ์ มือปืนเห็นเป้ากระสุนก่อนจึงเหนี่ยวไก
ฉันใดก็ฉันนั้น...เราต้องชัดเจนในเป้าหมายก่อนลงมืออย่าก้าวเดินเปะปะทิศทางไม่แน่นอน เสีย
เวลาชีวิตและเส้นทางย่อมมีอุปสรรค หากไม่แม่นเป้า ใจจะหวั่นไหวท้อถอย ล้มการเดินทางก่อนถึง
จุดหมายในที่สุด

**ทำเป้าหมายให้ชัดเจน สายตาจับจ้อง ตั้งมั่น
อุดมการณ์แล้วก้าวไปข้างหน้าอย่างสม่ำเสมอ....**

รอบรู้เส้นทาง...นักเดินทางต้องมีของสองสิ่ง จึง
ถึงจุดหมายดังหวัง นั่นคือ แผนที่กับเข็มทิศ
แผนที่เปรียบเสมือน กระบวนการศึกษาภาค
วิชาการ แนวทางปฏิบัติให้บรรลุเป้าหมาย
จะอ่านจากตำราหรือศึกษาจากสื่อเทคโนโลยี
ต่างๆ ที่วิ-อินเทอร์เน็ท เป็นอาทิ... ความรู้
ที่ได้ช่วยให้ลงมือปฏิบัติอย่างถูกต้อง
ไม่ต้องปฏิบัติอย่างงมงายเหมือนงม
เข็มในมหาสมุทร

แม้มีแผนที่ก็เถอะ สิ่ง
หนึ่งขาดไม่ได้เลยคือ...เข็มทิศ
ซึ่งเปรียบเสมือนผู้นำชีวิตเรา ผู้
นั้นอาจเป็นพระ ครูอาจารย์ พ่อแม่

ญาติพี่น้อง เพื่อน หรือใครก็ได้ ที่หวังดีกับเรา
มีประสบการณ์จริง บอกแนะเราได้ คนผู้นั้น
ไม่จำเป็นต้องมีการศึกษาสูง แต่สำคัญ ว่านำ
เราไปถึงจุดหมายได้เป็นพอ

เชื่อมั่นและบากบั่น...ต่อให้ชัดเจนใน
เป้าหมาย รอบรู้เส้นทางขนาดไหนก็ตาม **หาก
ขาดความเชื่อมั่นในตนยากจะประสบผลสำเร็จ**

ก้าวแรกที่มั่นคง ต้องก้าวไปพร้อมความ
มั่นใจ บอกตัวเองเสมอว่าเราทำได้ ทำได้ดีเสียด้วย
กระพือความเชื่อมั่นให้ลูกโซนตลอดเวลา กล้าเผชิญ

อุปสรรค ทำอุดมการณ์ให้คงมั่นคงผาหิน มีไหวหวั่นกับกระแสลมแรง

เพียรบากบั่นอย่างต่อเนื่อง ล้มแล้ว
ลุกขึ้นสู้ใหม่ หลอมใจให้เป็นจุดดาดบ
เหล็กกล้า ฟันฝ่าเดินทางต่อไป...แม้
ล้ม จงล้มไปข้างหน้า ดีกว่ายืนเสีย
เวลาอยู่กับที่-ล้มเพื่อเรียนรู้

ลุกขึ้นสู้ใหม่ ล้มเพื่อศึกษา
ประสบการณ์เจ็บปวด เสริมสร้าง
จิตใจเข้มแข็ง

เมื่อก้าวทำออกไปไม่มีคำว่า
เสีย...ชีวิตเกิดมาเพื่อเรียนรู้เท่านั้น

ยืนอยู่กับที่ มีแต่จะโง่งงเวลา
พลาดกลัว สูญเสียความกล้า

ผู้ขาดความกล้า ลงมือ
กระทำสิ่งใดก็ยากประสบผลสำเร็จ

